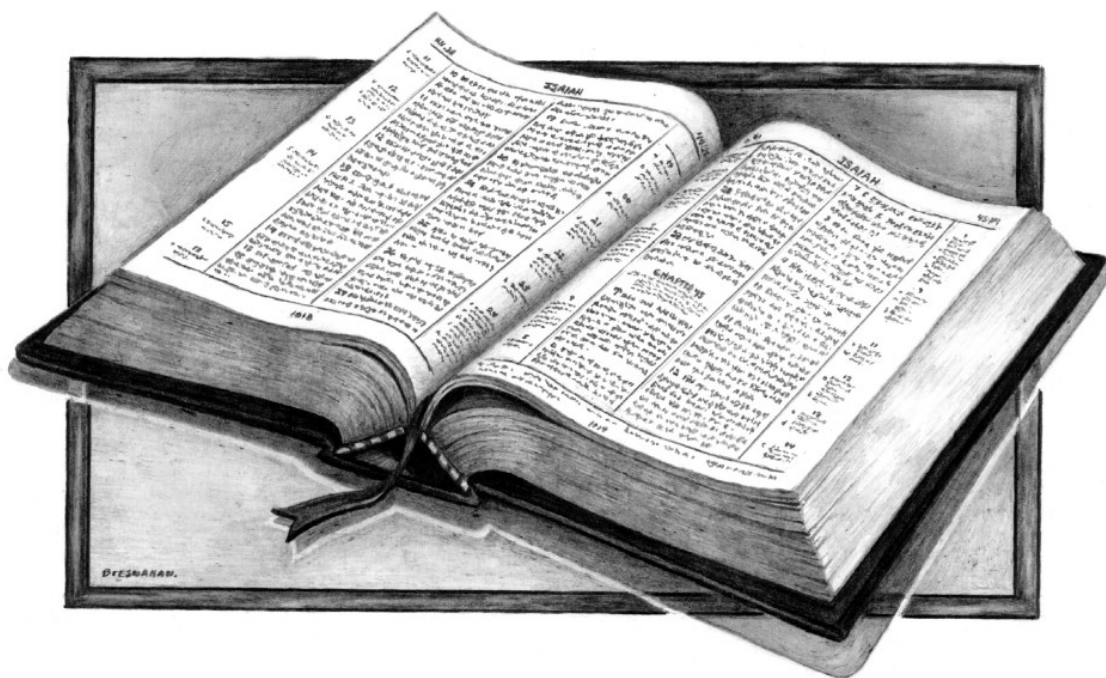

Dennis Priebe 2005-2007

“Her er de som holder Guds bud og
bevarer Jesu tro” (Åb 14,12*)

Sammenfatning af møder holdt af Dennis Priebe fra år 2005 til år 2007

* King James Version

Dennis Priebe 2005-2007

Sammenfatning af møder med Dennis Priebe fra år 2005 til år 2007.

Oversættelsen og sammenfatningen er gjort af Lennart Wiberg.

Oversat med tilladelse af Dennis Priebe

Satan ser at hans frivillige oprør har gjort ham uegnet til himlen. Han har anvendt sine kræfter til at føre krig mod Gud. Renheden, freden og harmonien i himlen skulle være den værste form for tortur for ham. Hans anklager mod Gud for Hans nåde og retfærdighed er nu fortiet. De bebrejdelser som han anstrengte sig for at kaste på Jehova hviler nu helt og holdent på ham selv. Og nu falder Satan ned og erkender retfærdigheden i dommen over ham.” (Maranatha, s 345).

Satan skal en gang åbenlyst overfor alle, når alting en gang skal blive afsløret og åbenbaret for universets beboere, tvinges til at erkende at Gud havde ret og Satan uret i den store strid. Og Gud benytter sig i stor udstrækning af enkle redskab i denne strid. ”Men det som er dåragtigt for verden har Gud udvalgt for at lade de vise stå der med skam. Og det som er svagt for verden har Gud udvalgt for at lade det stærke stå der med skam. Og det som for verden er uanseeligt og foragtet har Gud udvalgt – ja, det som ingenting er – for at han skulle gøre det til intet som nogen ting er.” (1 Kor 1,27. 28).

Et hæfte fra CW forlag

Indholdsfortegnelse

Dennis Priebe 1 <i>Den nye teologi</i>	4
Dennis Priebe 2 <i>To definitioner af synd</i>	8
Dennis Priebe 3 <i>Jesus, vor broder og vort eksempel</i>	10
Dennis Priebe 4 Fuldkommenhed.....	13
Dennis Priebe 5 <i>Den store strid</i>	17
Dennis Priebe 6 Syvendedags adventisternes fremmeste opgave.....	20
Dennis Priebe 7 De 144.000.....	24
Dennis Priebe 8 <i>Hvordan kan vi leve et ægte kristent liv</i>	30
Dennis Priebe 9 <i>Synden skal ikke have magt over dig</i>	34
Dennis Priebe 10 <i>Ellen White</i>	36
Dennis Priebe 11 <i>Betydningen af hvilken menneskelig natur Jesus havde</i>	39
Dennis Priebe 12 <i>Vi behøver ikke at beholde en eneste syndig tilbøjelighed</i>	42
Dennis Priebe 13 <i>Satans snarer</i>	43
Dennis Priebe 14 <i>Syvendedags adventisterne skal bane vej for Jesus genkomst</i>	48
Dennis Priebe 15 <i>De to grupper indenfor Syvendedags adventistsamfundet</i>	51
Dennis Priebe 16 <i>Den store strid afsluttes</i>	54

Dennis Priebe 1

Den nye teologi

Den nye teologi siger at den synd som dømmes os til helvedet er den synd vi fødes med. Vor faldne natur er så ond at vi alle automatisk er syndere som er fortabte. Vi står under fordømmelse pga vor faldne natur. Derfor er vi automatisk synder. Man hævder at et nyfødt barn er en synder inden det udfører en eneste syndig handling. Det er en født synder.

Hvis synd er min natur kunne Kristus ikke tage denne faldne natur på sig. Derfor må Kristus have taget Adams natur på sig før syndefaldet.

Dåben ved omvendelsen tager ikke min faldne natur bort. Derfor er jeg ligeså fordømt efter dåben/omvendelsen som før. Jeg behøver lige så meget forladelse før omvendelsen som efter, eller modsat.

Hvornår bliver vi af med denne natur som fordømmer os? Jo, ved Jesu genkomst, dvs vi er fordømte pga denne faldne natur også efter det at nådens dør lukkes. Vi behøver altså lige så meget forladelse efter nådens dør lukkes som både før og efter omvendelsen, eftersom vor faldne natur automatisk gør os til syndere. Her handler det altså ikke om karakteren og vor måde at leve på (dvs vi er syndere også hvis man ikke tager hensyn til dette). Vor faldne natur er præcis lige så ond når nådens dør er lukket som før. Derfor behøver vi forladelse helt til Jesu genkomst, trods at vi er omvendt, dvs Guds virkelige børn. Først ved Jesu genkomst forvandles vor menneskelige natur. Først da bliver vi syndfrie, af denne grund, behøver vi altså forladelse lige dertil. Synden er lige så konstant som åndedrættet i denne teologi. Syndernes forladelse er en paraply som Gud lader os have over os som forlader vort stadige forsyndelser – dvs giver os konstant forladelse.

Det andet problem med den nye teologi har at gøre med fristelser. Pga vor faldne natur kan Satan friste os nårsomhelst han vil, i modsætning til før syndefaldet da hans fristelser var begrænsede til et eneste træ (eftersom Adam ikke havde nogle tilbøjeligheder til synd). Hvordan fristes da Kristus? Som Adam før syndefaldet eller som os? Denne teologi siger: Som Adam før syndefaldet. Han fristedes aldrig som en følge af en falden natur. Han fristes aldrig at blive stolt, skinsyg, hidsig, selvisk, frådser, osv. Man mener at Jesus kun kunde være fristet som Adam før syndefaldet. Kristus var den anden Adam. Kristus sejrede hvor det mislykkes for Adam. Derfor er Kristus vor frelser.

Tilregnet retfærdighed (forladelse) er helt og holdent Guds værk, medens helligelsen delvis kommer fra Gud og delvis fra menneskene i denne teologi. Eftersom menneskelige gerninger her er en del af helligelsen er helligelsen således ikke en del af evangeliet. Frelsen er en fri gave fra Gud. Men helligelsen er altså ikke en del af frelsen, men i stedet en følge af frelsen. Følgen bliver at man kan blive frelst også hvis man tvinges til at arbejde om sabbaten (f eks af økonomiske årsager). Eftersom helligelsen ikke er en del af frelsen – som f eks sabbatshelligholdelse – kan man ikke gå fortabt hvis man med fuldt overlæg arbejder om sabbaten. Hvis man ikke bliver frelst af dette, kan man heller ikke gå fortabt af dette. At begå fejl med fuldt overlæg indebærer ikke automatisk at man forkaster Jesus, i følge den nye teologi.

Dette evangelium er enkelt. Man tager imod Jesus gennem troen og accepterer Hans lydighed og død i vort sted. Den eneste måde at miste frelsen på er at sige til Jesus: Jeg vil ikke have med dig at gøre længere. Forsætligt sabbatsbrud er ikke nok for at miste frelsen. Man mister kun frelsen ved at hele tiden og endeligt forkaste Jesus. At forsætligt undlade at bekende visse synder betyder ingenting. Sabbatshelligholdelse, tiendegaver, mm er kun resultatet af frelsen – ikke vilkår for frelsen. Denne teologi siger altså at tilregnet retfærdighed (forladelse) er den eneste nødvendighed for frelsen. Hvis dette evangelium er sand er en fuldkommen karakter en umulighed. Vi synder jo lige til Jesus kommer

tilbage pga vor faldne natur.

Alt dette som hidtil er sagt er ortodoks kristendom i de søndagsholdende samfund. Dette prædikes over hele verden og har været sådan i århundreder. Reformatorerne har forkyndt dette i en eller anden form.

Denne lære er kommet ind i Syvendedags adventistsamfundet i de seneste 40 år – særlig de sidste 20 år. I de sidste år har den ramt Syvendedags adventistsamfundet med kraft. Desmond Fords problem var ikke at han ikke fik sat det sammen med de 2300 dage. Hans problem var at han ikke kunne se hvorfor dommen (den undersøgende) var en del af evangeliet. Frelsen handler jo om forladelse gennem tro på Jesus. Vi kan ikke dømmes skyldige pga at vi ikke holder sabbaten, ikke betaler tiende mm. Vi behøver altså ikke denne dom. Denne opfattelse fremføres nu af både pastorer og ledere inden for Syvendedags adventist-samfundet

Eftersom Ellen White ikke stemmer over ens med den nye teologi får man alvorlige problemer med hende. Donald Barnhouse (se Fodnote) sagde i 50-erne at *Vejen til Kristus* af Ellen White var fejlagtig i alle vigtige henseender, da den fremstiller gerninger som vilkår for frelsen. Bogen går imod evangeliet. Man siger fortsat at Ellen White var en profet, men tror ikke på alle hendes udtalelser.

Bibelen siger at synd er overtrædelse af loven (1 Joh 3,4). Men vi synder jo lige så ofte som vi ånder pga vor faldne natur. Vi bryder altså denne lov hele tiden. Vi bryder altså også sabbaten konstant. Sabbaten findes jo midt i loven. Vi bryder altså sabbaten hele tiden pga vor faldne natur. Hvordan kan vi da sige at sabbaten er vigtig? At påstå at sabbatshelligholdelse er nødvendigt for frelsen er legalisme.

Helsebudskabet er til for at leve længere, få det bedre osv – men har intet at gøre med frelsen. Hverken sabbaten eller helsebudskabet er frelsesspørgsmål, eftersom de ikke kan bidrage til frelsen. Troen på Jesus og forladelsen er frelsesspørgsmål – intet andet. Spørgsmål om normer har heller intet som har noget med frelsen at gøre. De har bare med medlemskab i Syvendedags adventistsamfundet at gøre.

Denne teologi har altså stor betydning for vor teologi og vor livsstilsspørgsmål og vore normer. Alt dette har lidt alvorlig skade indenfor Syvendedags adventistsamfundet. Det er et evangelisk evangelium (dvs den kristne højres evangelium). Det kom til os i 1956 gennem Barnhouse og Martin (se Fodnote). Det er et konservativt evangelium.

Den forudbestemte skæbne accepteres i almindelighed inden for kristenheden under det 3. og 4. århundrede. Gud bestemmer hvem som bliver frelst og hvem som går fortabt. Vi kan ikke selv vælge. Kan Gud underordne sig vort valg? Nej, Gud er over alting. Idag er der få som tror på denne lære. Men, den lære som byggede på den forudbestemte skæbne er fortsat den lære - det evangelium – som dominerer indenfor kristendommen: Vi er automatisk syndere, Jesus er automatisk retfærdig, osv. Det er vor natur som er problemet. Dårlig natur er synd. God natur er ingen synd.

Hvis ikke Jesus døde kunne vi ikke få en fri vilje at tjene Gud eller Satan (synden). Fri vilje er det vigtigste i Guds regering. I Guds evangelium er synd en følge af fri vilje – et valg vi gør i vort sind (hvilket endog gjaldt Satan i himlen).

Hvis vi siger at synd er et tilstand findes der ingen muligheder at overvinde synden. Det eneste vi kan håbe på er syndernes forladelse. (Hvor tager vi da vort ansvar for synd vejen?) Men Kristus tog virkeligheden på sig vor faldne natur. Han valgte at ikke synde og stod derfor imod alle fristelser gennem kraften af den iboende Helligånd. Kristi fristelser var de samme som vore fristelser. Naturen fødes vi med, men *karakteren er resultatet af fri vilje*. Dette tror evangelikanerne ikke på.

Antag at Jesus påtog sig Adams natur før syndefaldet. I så fald skulle Gud kræve mere af os end af Jesus. Gud skulle da kræve at vi holder Guds lov i en falden natur. Det eneste logiske bliver da at Gud ikke kræver lydighed af os. Det Gud ikke krævede af Jesus kan Han heller ikke kræve af os. Gud accepterer da at vi synder indtil Jesus kommer tilbage.

Den nye teologi siger at den tilregnede retfærdigheden (forladelsen) kommer til 100 % fra Gud, medens helligelsen kommer til 50 % fra Gud og til 50 % fra menneskene. Men om helligelsen kommer til 100 % fra Gud, så kan vi overvinde synden. Ellers skulle synden være stærkere end Gud. Den sande kristendom siger at selvom helligelsen kommer til 100 % fra Gud. I begge tilfælde beder vi om Guds hjælp, og Han giver os den. Først forladelse, siden helligelse. Helligelse er en fuldkommen gave fra Gud – fuldstændig gendannelse fra det synden har gjort med os. Vi bliver lige Gud.

Den nye teologis evangelium kan sammenfattes med: Forladelse. Guds evangelium derimod er forladelse og et genskabelse af Guds afbillede. Dette er Syvendedags adventistsamfundets unikke budskab.

At tvivle på en del af Ellen White (endog hvis man siger at tro på det meste) er hvad teologer har gjort med Bibelen i hundredvis år. Egentlig må vi tage imod alt – eller intet. Er der nogen forskel på at ikke tro på alt hvad Ellen White skriver og at sige at tro på hende, men ikke læse hende? Hvis vi ikke læser hendes bøger har vi ikke taget imod profetiens gave.

Hvis Jesus tog en anden natur på sig end vor kan Gud ikke kræve at vi overvinder synden, eftersom ikke Jesus vågede at tage vor natur på sig. Men Jesus blev som vi (Hebr 2, 16. 17; 4,15) og viste os at vi kan adlyde – endog sabbaten som findes midt i loven.

Sabbaten er en symbol (tegn) på loyalitet, dvs lydighed (Ez 20,12. 20; 2 Mos 31,13. 16. 17). Derfor skal den blive en prøve på loyalitet (lydighed) i endens tid. Sundhedsbudskabet er (i første omgang) til for at vi skal få klarere sind. Vore hjerner og sind forværres hvis blodet bliver dårligt pga forgiftning. Kroppen og sindet hører sammen. Sundhedsreformen er til for at rense kroppen så at blodet bliver rent og tankerne klare, så at Gud kan frelse vore sjæle. Sundhedsreformen kan i sig selv ikke frelse os.

Hvordan er det med normerne – det vi ser, hører, læser, deltager i? Ved at følge normerne holder vi Satan tilbage og giver Gud en chance for at kommunikere med os. Hvis vi ser en smugle på umoralske TV-programmer, læser en smugle voldslitteratur bliver det sværere for Gud at kommunikere med os. Det bliver sværere for Gud at kommunikere med os hvis Satan kommunikerer med os gennem f eks TV. Guds røst bliver ikke så tydelig, eller helt drukner. Normerne er altså til for at Gud skal få en chance til at tale til vore sjæle.

Hvis Gud siger noget til os, må det have noget med frelsen at gøre – uanset om det gælder klæder, smykker eller noget andet.

Det evangelikalske evangelium er på vej til at dominere indenfor Syvendedags adventist-samfundet. Hvis det tager over har vi ingenting at tilbyde verden, end de evangekaliske kirker. Selvom vi fortsat holder sabbat, kan vi ikke vise dem hvordan man overvinder synden gennem den Hellige Ånds kraft. Der er meget lidt forskel mellem det katolske skriftemål og den protestantiske syndsbeholdelse til Jesus. Begge ledsages af at fortsat synde. Syvendedags adventistsamfundet kommer med noget andet: Genoprettelse og helbredelse, Guds kraft og den hellige Ånd. Forlader vi dette, forlader vi alt.

Satan bryder sig ikke om at vi i så fald fortsætter med sabbatshelligholdelse hvis det lykkes ham få os til at tage imod et kompromiserende evangelium. Når Syvendedags adventistsamfundet genspejler Guds afbillede kan Gud anvende dem til at afslutte værket på jorden (Sal 51,11-15). Sildigregnen skal hurtigt afslutte værket og Jesus kommer da tilbage. Se OHC s 206; 5 T s 500; MYP s 357. Overgivelse til Gud dag efter dag, øjeblik efter øjeblik er svaret.

Fodnote: Walter Martin (baptist) var chef for den afdeling som blandt andet skrev om sekter inden bogforlaget *Zondervan Publishing Company*, da han tog kontakt med ledelsen inden for Syvendedags adventistsamfundet 1955 for at få grundig information om hvad Syvendedags adventistsamfundet tror på. Han var nemlig i gang med at skrive en bog ("*Sekternes rige*") om de største sekter med kristen bekendelse, som han betragtede som ikke-kristne, og ville få mere information om Syvendedags -adventistsamfundet inden han eventuelt skrev om Syvendedags adventistsamfundet som en sekt i denne bog.

Walter Martin samarbejdede med Donald Barnhouse (presbytaner), redaktør for det evangelikaste, protestantiske tidsskrift "*Evighed*", i disse kontakter med Syvendedags adventistsamfundets ledelse. Walter Martin præsenterede et antal spørgsmål angående Syvendedags -adventistsamfundets lære for Syvendedags -adventistsamfundets ledelse. Deres svar blev bogen "*Syvendedags adventister besvarer spørgsmål om læren*" ("*Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine*", mere kendt som "*Questions on Doctrine*", dvs "*Spørgsmål om læren*").

Dennis Priebe 2

To definitioner af synd

To definitioner af synd: **1)** Vi er fordømte p g a den faldne natur vi arvede fra Adam. Vi er her fordømte inden vi selv kunne begå synd. Vi er allerede fordømte når vi arver den faldne natur. Synd er den faldne naturen. Vi gør syndige valg derfor er vi allerede syndere pga at vi har en falden natur. Dette er en almindelig kristen opfattelse. **2)** Vi er ikke automatisk fordømte. Vi bliver fordømte når vi bruger den frie vilje Gud givet os til at gå vore egne veje – ikke Guds veje.

Ifølge **1)** så synder vi lige så ofte som vi trækker vejret. Ifølge **2)** så synder vi først når vi vælger at gøre det. Forskellen mellem skyld og det onde fremgår af et elsket husdyr, en kat, som brutalt kan dræbe f eks en mus. Men er ingen syndere, dvs de er uden skyld, eftersom de ikke kan tænke og dermed ikke kan skille mellem rigtigt og forkert.

Se 1 Mos 2,17ff – her er det et spørgsmål om et valg. Den dag menneskerne (Adam og Eva) spiste ”fejl” skulle han stoppe med at eksistere. Åb 13,8 (KJV) siger at ”Lammet slagtedes fra verdens begyndelse”. Lige så snart Adam syndede stillede Kristus sig mellem de levende og døde. De levende var de levende i universet. De døde var Adam og Eva. Menneskene skulle få en chance mere takket være Kristus. Havde Jesus ikke på præcis denne dag stillet sig mellem de levende og døde havde menneskene ophørt med at eksistere.

Def **1)** er forkert eftersom Jesus har betalt al den skyld Adam tog på sig da han syndede (Adam angrede sin synd og bekende den af hjertet, i tro på Kristus). Derfor kan denne skyld ikke automatisk være gået videre til Adams efterkommere – og senere til os – ved fødselen pga den faldne natur. Def **1)** siger at vi i en vis udstrækning arver Adams skyld.

Joh 9,1, 2 lærer om at Jesus og disciplene mødte en mand som var blind fra fødslen, og disciplene spurgte da Jesus: ”Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, eftersom han født blind?” (v 2) I vers 3 siger Jesus: forveksle ikke det onde med skyld. Forveksle ikke blindhed med synd. Jesus forlader ikke blindhed, men den helbredes.

Joh 5, 24, 25. Her tales om to forskellige slags død. ”Døden” i v 24 er den anden død, men ”døden” i v 25 er sønnen når vi dør første gang. Guds børn har allerede evigt liv selvom om de sover ind i den første ”død”.

Adams synd førte til noget ondt – den første død – som et naturligt resultat (endog de uskyldige dyr dør den første død). Den anden død sker pga straffen for synden (skylden). Gud helbreder det onde gennem nyskabelse. Den første døden forsvinder når denne verden går under. Skyld helbreder Gud gennem forladelse. Disciplenes opfattelse at det onde (Joh 9,1. 2, blindhed) behøver forladelse har sit sidestykke i dag i den kristne verden når man tror at en falden natur automatisk indebærer skyld (synd).

Def **1)** siger at det er synd (skyld) at fristes som en følge af de naturlige onde tilbøjeligheder i vor faldne natur. At ”drages” er at synde, mener man her. Vi er syndere pga naturen og derfor gør vi fejlagtige valg. Men dette er fristelse – ikke synd. ”... Enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær. Når så begæret er blevet opfostret, føder det synd, og når synden er blevet fuldmoden, føder den død.” (Jakob 1,13-15).

En fristelse kræver a) en ydre stimulus og b) lokkelser fra vor natur. Men def 1) siger at vi synder når vi lokkes/drages.

Ifølge def **1**) synder vi bestandig (lige så ofte som vi ånder) eftersom vi bestandigt drages til det onde. Her må der findes et evangelium som forlader os til stadighed. Vi behøver altså stadig forladelse frem til Jesu genkomst, også når vi ikke ved at vi synder. Men man blander fristelse og synd sammen. PP s 306; GW s 162. Det vi ikke kender til er ikke synd. Men når lyset kommer bliver det onde til skyld hvis vi *vælger* at ikke følge og adlyde lyset - se Jak 1,14. 15. Det er først når vi vælger forkert (det onde) at det bliver spørgsmål om skyld. Men hvis vi vil følge lyset opfordrer Gud os: "Bed i tro og af hele jeres hjerte" (5 T s 177).

Vi skal ikke sætte lid til følelser som siger at vi synder når onde tanker trænger sig på. Vi må stole på Guds Ord. "Den som ved hvad som er ret, men ikke gør det, han synder" Jak 4,17. Uden lys bliver det ikke synd (dvs skyld). Jak 1,14 siger at begæret drager os til at give efter for fristelsen, men v 15 siger at det bliver først til synd når vi giver efter for fristelsen. Men den kristne verden siger at det er begærets forlokkelse som er synd, dvs fristelsen. Når lyset kommer, men vi ikke vil tage imod det – da forkaster vi Gud.

Når fristelsen kommer må vi "umiddelbart stå imod hver uheldig tanke...Bed i tro og af hele jeres hjerte. Satan betragter jer for at kunne omsnære jeres fødder. I må have kraft ovenfra hvis I skal kunne stå imod hans planer" (5 T s 177). "Fristelse er aldrig en undskyldning for synd, uanset hvor stærk fristelsen er" (samme kilde).

Hele den kristne verden siger imidlertid at synd eksisterer i hjertet allerede fra fødselen. Men sådan er det ikke. Det er først når vi giver efter for fristelsen at vi synder. Og dette kræver forstand. Disse to evangelier kæmper imod hinanden i Syvendedags adventistsamfundet også. "Kæmpe for at komme ind gennem den trange port. Thi mange, siger jeg jer, skal forsøge at komme ind men det lykkes ikke ..." Luk 13,24-28. Også kristne som går på den brede vej tror de er på vejen til himlen. Satan er meget glad når vi tror på det fejlagtige evangelium selvom vi tror på de 27 punkter i Syvendedags adventist-samfundet. I dag er det en kamp om dette hos hver Syvendedags adventist. Det handler ikke bare om definition af synd, men også om "lægedom" fra synd.

Dennis Priebe 3

Jesus, vor broder og vort eksempel

Fil 2,5f: ”Vær til det sind, som Kristus Jesus havde” (v 5-11) ”Han udgav sig selv”(v 7). Ifgl Joh 5,19. 30: ”Jeg kan ikke gøre noget af mig selv”.

Jesus var JHWH i GT og kunne da gøre alt. Men her er han lige afhængig af Faderen som vi er. For at overvinde synden, stille stormen og helbrede syge var Jesus helt afhængig af Faderens kraft. Jesus var altså ikke længere almægtig da Han blev menneske (1).

Jesus havde heller ikke længere al kundskab (alvidende) da Han blev menneske (2). Luk 2,52 viser dette: ”Og Jesus voksede op i visdom, i vækst og i yndest overfor Gud og mennesker”. Gennem studiet af Guds Ord og Helligåndens oplysning og ledelse lærde Jesus sig sin mission på jorden (frem for alt korset) Vi lærer på samme måde gennem at leve i tro.

Havde Jesus al kundskab i forvejen? Se Mark 13,32: ”Men om den dag og den time (Jesu genkomst) ved ingen noget, ikke endog englene i himlen, endog ikke Sønnen, ingen andre end Faderen”. Denne kundskab Jesus havde, gav Faderen Ham – præcis som tilfældet er med profeterne. De fik ikke denne kundskab da de var særligt begavede.

Hovedårsagen til at vi skal tænke rigtigt, tale rigtigt, handle rigtigt er at Gud skal forsvares og renses fra Satans anklager – ikke at vi skal få evigt liv. Det er dette som universet venter på. Det skal opfyldes gennem de 144 000 når de holder Guds lov fuldkomment. Satans løgn at Guds lov ikke kan holdes skal da modbevise. ”Satan forklarede at det var umuligt for Adams sønner og døtre at holde Guds lov, og dermed anklagede han Gud for at bryde i visdom og kærlighed. Hvis de ikke kunne lyde loven må der være fejl hos lovgiveren.” (The Signs of the Times, 16 jan, 1896, Ellen White).

Moses og Lammets sang i Åb 15,3-5 er en sang til glæde over at Gud endelig renses i striden mod Satan.

Jesus afstod også fra at være nærværende overalt (3).

Han afstod også fra sin herlighed som konge i himlen (4).

Havde Jesus ikke afstået fra alt dette kunde Han ikke fristes til at tro på Satans løgne (Jak 1,13) (den faldne nature drog Ham desuden til et forkert greb). Satans løgne indebærer jo at ting og sager ser mere attraktive ud end de i virkeligheden er. Men Jesus blev en af os og kunde derfor ikke som Faderen gennemskue Satans bedrag.

I de søndagsholdende kirker tror man at Jesus udførte sine underværker, modstod synd og Satan eftersom Han var Gud. De mener at Kristus ikke risikerede noget eftersom Han var Gud. Men Kristus risikerede alt. Han havde ingen fordele som ikke vi har i vort fællesskab med Gud. Hvis Satan havde overlistet Kristus til synd kunde Satan have udvidet sin magt til andre verdener eftersom ingen da havde modbevist hans løgne om Gud. Så ville universet været ødelagt.

Hvad behøver vi at gøre? Stole på Gud og overgive os til Ham øjeblik efter øjeblik. (5 Mos 4,29, Jer 29,13).

Kristne som igennem tider har følt sig elendige har ind imellem haft svært ved at bede til den rene Jesus som de mener befinder sig så højt over os. De er gået til Maria i deres bønner – i stedet - som de mener forstår os og som forstår Jesus. Han er ikke en streng, dømmende Gud som Jesus (mener

man). Men man mener at Maria fik samme rene natur som Jesus. Helgerne derimod levede under samme vilkår som vi. Helgerne kan bede til Maria for mig, når jeg beder til dem og han kan fremstille min sag for Jesus. Jesus kan side fremstille dette for Faderen. Hvis jeg får et svar er jeg virkelig lykkelig. Dette viser at vi behøver nogen som kender til vore følelser og vore erfaringer.

Men vi kan gå direkte til Jesus som har gjort vore erfaringer i alt. At vidne for andre mennesker (også kristne) om hvem min ven Jesus i virkeligheden er, er noget som kommer før vidnet om sabbaten. Andre kristne (udenfor Syvendedags adventistsamfundet) har oftest ikke kendskab til dette.

Hvilken natur tog da Jesus på sig? Rom 8,3 (KJV) siger: ”Ligesom syndigt kød”. Fil 2,7 (KJV) siger: “(Jesus) blev gjort lig menneskene”. Så Jesus bare ud som et menneske?

”Ved Guds Ånd kan I genkende dette: Hver ånd som bekender at Jesus Kristus er kommet i kødet er fra Gud. Og hver Ånde som ikke bekender at Jesus Kristus er kommet i kødet er ikke fra Gud. Det er Antikrists ånd, som I har hørt skulle komme, og som allerede nu er i verden.” (1 Joh 4,1-3).

Her advares bla. mod gnostikere som sagde at Jesus bare arbejdede som mennesker præcis som vi. De adskilte krop og ånd. De mente at ånden var god og at kroppen var ond. Gnostikerne mente at Jesus skulle have været en synder hvis Han påtog sig vor faldne natur. Dette er Antikrists ånde. Er det muligt at nogle Syvendedags adventister i praksis siger det samme når de påstår at Jesus påtog sig en ikke-falden natur?

I Fil 2,7 tales der om ”en tjeners skikkelse” som egentlig grundteksten betyder ”en slaves skikkelse”. ”En slaveskikkelse” kan med sin tilbøjelighed til synd ikke fortsætte med at synde hvis den ikke får den Hellige Ånds kraft. Fil 2,7 lærer os altså at Jesus påtog på sig ”en slaves skikkelse”. Sammenlign med Jesu ord i Joh 5,30, 8,28 og 14,10.

DA s 49: ”Det skulle have været en næsten grænseløs ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskelig natur, til og med når Adam befandt sig i sin syndfrie tilstand i Eden. Men Jesus kom i menneskelig skikkelse da menneskeslægten var blevet svækket gennem fire tusinde år i synd. Præcis som hver af Adams børn påtog han sig følgerne af degenerationen. Hvilke af disse følger viser sig i hans jordiske forfædres liv. Han kom med en sådan arv for at kunne dele vore sorger og fristelser, og for at kunne give os eksempel på et syndfrit liv.” Sammenlign Rom 1,3; Hebr 2,17; 4,15.

Den kristne verden siger at begyndelse til synd er at kunne lide synd. Men Bibelen modsiger dette. Jesus valgte at ikke lade disse onde tilbøjeligheder ”få frit løb” til synd. Han valgte at følge sin Faders vilje i alt, også når Han ikke kendte udkommet, i stedet for at adlyde sin egen vilje (som ibland kunne have ledet til synd). Dette er retfærdighed gennem troen. 4 T 299: ”Paulus sagde: `jeg dør hver dag`. (1 Kor 15,31). Hver dag kom hans vilje og hans ønsker i konflikt med pligten og Guds vilje. I stedet for at følge tilbøjelighederne gjorde han Guds vilje, uanset hvor ubehageligt det var for hans menneskelige natur og uanset hvor meget han behøvede undertrykke tilbøjelighederne.” (Ifgl. Jesu ord i Joh 5,30; 6,38).

Ellen White sagde at Jesus ikke havde vore tilbøjeligheder (‘propensities’) til synd. ”Vi behøver ikke beholde en eneste syndig tilbøjelighed” (‘propensity’) (Ellen White, 7 BC, s 943) Dette handler om karakteren. Det kan umuligt handle om naturen. En vane udvikles gennem valg. For øvrigt giver Ellen White forskellige betydninger af `tilbøjelighed`.

“Som en af os delte han vore behov og svagheder. Han var helt afhængig af Gud. På skjulte steder søgte han guddommelig kraft gennem bøn for at kunne møde pligter og prøvelser... Gennem fællesskab med Gud kunne han befries fra de sorger som tyngde ham... Som menneske bønfuldt han over for Guds trone indtil hans menneskelige natur var fyldt med en himmelsk kraft som skulle forene

menneskenaturen med guddommen. Gennem stadig fællesskab med Gud tog han imod liv fra Gud, så at han kunne give verden liv, Hans erfaring burde også være vor.” (DA s 363).

“Jesus sejrede gennem ydmyghed og tro på Gud.” (DA s 130).

Dennis Priebe 4

Fuldkommenhed

Def synd er enten **1)** vor natur, eller **2)** vor karakter. Men syndfrihed er det modsatte af synd. Det er enten 1) vor syndfrie natur, eller vor syndfrie karakter. Hvis 1) gælder bliver vi syndfrie først når Jesus kommer tilbage. Men om 2) gælder kan vi blive syndfrie inden Jesus kommer tilbage hvis vi tager den rigtige beslutning.

Nådedørens lukning er det kun Syvendedags adventistsamfundet som tror på – af naturlige grunde. De andre samfund tror ikke vi kan leve uden at synde før Jesu genkomst, eftersom de tror på def. 1).

Der findes **3** definitioner på fuldkommenhed:

1) Absolut fuldkommenhed. Dette gælder kun Gud. Af Hans engle faldt $\frac{1}{3}$ ved Satans oprør (Åb 12,4). Først ved Golgata fortabte de øvrige $\frac{2}{3}$ alle sympati for Satan, da de forstod at han var en morder. Tidligere troede de at Satan måske havde lidt ret. Men deres kundskab var begrænset. Derfor besidder de ikke ”absolut fuldkommenhed” – som kræver alvidenhed. Vi selv vil – præcis som englenerne – vokse i kundskab i himlen i evighed (se GC s 678).

2) Fuldkommenhed i naturen. Dette indtræffer ved Jesu genkomst.

Vilkåret for frelse er fuldstændig overgivelse. Det gælder også røveren på korset, trods at han var en umoden kristen. Vi lærer selv mere og mere om a) Gud og Hans vilje og b) om os selv og vor svaghed. Overgivelsen bliver samtidig dybere og dybere. Vilkåret findes i Luk 10,25-28, dvs at elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv.

3) Fuldkommenhed i karakteren som vokser til modenhed, præcis som en vækst som er fuldkommen i alle sine udviklingsstadier. Se Mark 4,26-29. Det er i dag vi skal forny vor overgivelse, forny fællesskabet med Gud, koncentrere os om at adlyde Ham. Denne fuldkommenhed er resultatet af syndfrie valg: sabbaten, tiende osv. Dette er overgivelse til Gud i dag. Han ser til at vi vokser op til modenhed. Vi kan være fuldkomne i hvert udviklingsstadium dertil. ”Hvis vi bekender vore synder er han trofast og retfærdig så at han forlader os alle synder og renses os fra al uretfærdighed.” 1 Joh 1,9.

Hvis vi på den kristne vej pludselig får kundskaber om sabbaten - gennem Helligåndens overbevisning - og tvinges til at tage stilling (trods at jeg måske risikerer at miste både job og familie) findes der to evangelier som takler problemet forskelligt. Det ene evangelium siger at eftersom vi ikke kan blive frelst gennem at holde sabbaten, så kan vi heller ikke gå fortabte hvis vi ikke holder sabbaten, trods at vi fik kundskab om den. Jeg bekender fortsat min tro på Jesus, men svære omstændigheder afholder mig fra at holde sabbaten. Gud forstår og accepterer mig. Måske jeg får mulighed for at holde sabbaten en dag – når jeg går på pension. Men dette er ikke Guds vilje (se Matt 10,37).

Det 1. bud brydes når man prioriterer noget højere end Gud, f eks forkert hviledag. Et job, en kone osv. kan blive sådanne afguder. Vi må elske Gud til 100 %, 95 % er ikke nok. Vi må være beredte til at dø for Hans skyld. Trofastheden mod Gud – kærlighed – er årsagen til at vi skal holde blandt andet sabbatsbudet. Kun hvis vi elsker Gud af hele vort hjerte er vi Guds børn. Sabbaten er kun en test på dette. ”Hvis I elsker mig holder I mine bud.” (Joh 14,15). Se også versene 21, 23, 24: Luk 10,25-28; 1 Joh 5,3.

Elsker vi Gud følger vi også helsebudskabet. Dette er yderligere en test på kærligheden til Gud (hvis vi elsker Ham af hele vort hjerte – fuldstændig overgivelse). Men Gud er god. Han prøver os med en sag ad gangen. Da må vi vælge om vi skal forblive Guds børn. Jesus sagde til nogle farisæer: ”Hvis I var blinde skulle I være uden synd. Men nu siger I at I ser. Derfor står jeres synd tilbage.” (Joh 9,41). Se også Joh 15,22, 24. Det sande evangelium sejer at fuldstændig overgivelse er frelsesvilkåret.

Lær os Bibelsk karakter-dannelse? ”Han som formår at bevare jer fra fald og stille jer overfor sin herlighed, pletfrie og jublende.” (Jud 24). ”Herren ved hvor han skal redde de gudfrygtige fra fristelsen, men også at holde de uretfærdige i forvar for at straffes på dommens dag.” (2 Petr 2,9). ”Ingen andre fristelser har ramt jer end sådanne som almindeligvis møder mennesker. Og Gud er trofast. Han skal ikke tillade at I fristes over er evne, end når fristelsen kommer skal han også berede en udvej, så at I kan modnes.” (1 Kor 10,13).

Det er svært at synde når vi går ned på knæ og beder, lad os tænke på det. Jak 1,14 viser vort store problem – vort begær. Lad os nævne vore synder – i sind, ord eller handlinger – ved navn overfor Herren og udholdende bede Ham om kraft til at overvinde dem. Lad os nævne dem flere gange om dagen overfor Ham indtil de er overvundet, Måske dag efter dag. Og lad os bede før fristelsen kommer. Måske vi falder her og der. Men hvis vi henter mere og mere hjælp fra Herren bliver faldene færre og færre, indtil faldene ophører til sidst.

Forebyggende bøn gør at synden forsvinder ud vore liv, Gud er tålmodig og ved at vi har svært ved at overvinde alt på en gang. Tag et problem (en synd) ad gangen og læg det på Guds alter. Når det er overvundet ligger vi næste synd på alteret og siden det tredje... Til sidst sejrer vi over alle synder. Gud åbenbarer synder for os efterhånden. Forebyggende bøn hjælper os med at sejre. Forebyggende bøn er bedre end oprettelse efter man har syndet. Og da nævner vi synden (synderne) ved navn – Måske flere gange om dagen.

En sag fører Gud aldrig i vor kamp mod synden: Han vælger ikke for os hvad vi skal tænke på. Det vælger vi selv (2T s 562; MH s 246). Vi kan vælge at tænke på det som er lavt og sensuelt, og vi kan vælge at tænke på det som er godt. Gud spiller en stor rolle og vi spiller en lille rolle, men det må til et samarbejde hvis vi skal blive frelste.

a) Bøn er en vigtig del af dette. b) At læse bibeltekster op er en anden del. Begge er nødvendige i kampen mod Satan. Jo mere vi læser Bibelen og profetiens Ånd, jo mere opholder vi os ved det som er himmelsk, i stedet for det jordiske. Samme effekt bliver det hvis vi tænker på disse tekster vi har lært os udenad. c) At synge når fristelsen kommer, er også et mægtigt våben mod fristelsen.

Såvel a, b, og c fæstner tankerne på det himmelske. Rygning og alkoholdrikkeri kan vi afstå fra i egen kraft, men synderne i tankerne og sindet kan kun Gud beherske. Kun Han kan rense sindet og tankerne (avind, jalousi, misundelighed, et heftigt temperament, selviskhed, stolthed, mm).

Hvis vi beder om og tænker på himmelske ting giver vi Gud mulighed at gøre det som kun Gud kan gøre. Dette er det nye fødselsmirakel. Det første vi må gøre i reformationsarbejdet er at rense vore tanker. ”Da det (sindet) fristes at give efter for en fordærvet fantasi, fly da til nådens trone og bed om kraft fra himlen. I Guds kraft kan tankerne tøjles til at helliges til sådant som er rent og himmelsk” (An Appeal to mothers, s 29; Ellen White).

Et urent sind tager det evige liv fra os. Lad os da ”fly til nådens trone” for at få kraft fra Herren, så at ”tankerne tøjles”. ”I Guds kraft kan fantasien disciplineres, så at den opholder sig ved det som er rent og himmelsk.” (Mind, Character and Personality, vol 2, s 595).

2 Kor 10,5: "...Vi tager alle slags tanker til fange og lægger dem under Kristi lydighed". Dette indebærer at vi ikke kommer til at synde fra den stund tankerne tages til fange - og under resten af evigheden. At tankerne tages "til fange" indebærer ikke at de elimineres. De kommer frem igen, men da kan vi modstå dem i Helligåndens kraft. "Alle" (tanker) indebærer bogstaveligt samtlige onde tanker. Vi må tro på det umulige.

I Gal 5,17 tales om kampen mellem godt og ondt hos den omvendte. Vers 16 lærer os at gennem Åndens kraft gør vi ikke "hvad kødet har begær til", dvs vi giver ikke efter for "fristelsen", se Jak 1,14. At "gøre" (Gal 5,16) er at synde. Dette indebærer at hvis vi vandrer i Ånden, da synder vi ikke.

1 Joh 3,6, 8, 9 kan tolkes (ifølge den græske grundtekst) som "vanemæssig synd". Men det findes et udtryk som siger: "Kristus ind og synden ud". Disse vers kan også (ifølge den græske grundtekst) tolkes som "fortsætter med at ikke synde", hvilket må være det rigtige. Vi vælger ikke at synde nogen sinde siden vi er blevet omvendte og vil forblive Guds børn. Teologer tolker ofte disse tekster som mål for at kæmpe mod for at vi fortsat skal blive på den kristne vej, men i praksis er de uopnåeligt, siger de.

Men "han (Paulus) opfordrede ikke sine brødre at kæmpe efter en moralsk niveau som det var umuligt for dem at nå op til." (SL, s 26).

Hele Bibelen, ikke mindst beretningerne i Gamle Testamentet, viser at det umuligt kan blive muligt med Guds hjælp. Det kan også ske med os. "Den som gør synd er af djævelen` (1 Joh 3,8). Hver overtrædelse medfører fordømmelse for menneskerne og opvækker Guds mishag." (4T, s 623).

"Ingen som virkelig elsker og frygter Gud vil fortsætte med at overtræde loven under nogen omstændigheder. Når et menneske overtræder Guds lov er han dømt af loven, og den bliver en trældomslænke for ham. Uanset hvor høj hans bekendelse kan være er han ikke retfærdiggjort, hvilket er det samme som at have fået forladelse." (MLT, s 250).

"Helligelse er et dagligt værk. Må ingen bedrage sig selv ved at tro at Gud forlader og velsigner den som fortsætter med at trampe på Hans krav under fode. Begås en kendt synd med overlæg forties Åndens overbevisende røst og skiller sjælen fra Gud. Uanset hvor henrykt man kan blive af religiøse følelser, så kan Jesus ikke bo i ens hjerte hvis man ringeagter den guddommelige lov." (MYP, s 114, 115).

Vi har to forskellige evangelier ibland os. Det ene siger at vi fortsætter at synde efter omvendelsen, eftersom vi ikke kan blive ved at synde, men retfærdiggørelsen (forladelsen) dækker os som en paraply. Det andre evangelium siger at synden skiller os fra Gud.

Hver gang vi synder kaster Satan synden i ansigtet på Gud og siger at vi tilhører Satan og at vi er dømt til undergang. Satans anklager ophører først når vi overvinder synden. Dette er en del af den store strid. Vi kan rationalisere synden og skyldte på andre for at vi syndede, eller bekende synden, uanset hvad som ledte frem til synden, og dermed viser sand omvendelse. Kun en ting bør skræmme os og det er ikke synden, ikke Satan, kun at miste grebet om vor himmelske Faders hånd.

"Ikke engang gennem tanken gav han (Jesus) efter for fristelsen. Det behøver vi heller ikke gøre." (DA, s 123). Dette er fuldkommenhed.

"Alle som gennem tron adlyder Guds bud skal opnå den tilstand af syndfrihed som Adam levede i inden hans overtrædelse" (IHP, s 146).

”Han (Jesus) kom til denne verden og levede et syndfrit liv for at Hans folk, gennem Hans kraft, også skulle kunne leve syndfrie liv.” (R& H, 1 april, 1902, Ellen White).

“Vor Frelser kræver ikke noget som er umuligt for noget menneske. Han skulle ikke opfordre dem (Jesu Disciple) at være fuldkomne hvis de ikke kunne få kraft af Ham til at være fuldkomne.” (God’s Amazing Grace, s 230).

“Den som ikke har tilstrækkelig med tro på Kristus for at tro at Han kan bevare ham fra at synde, har ikke den tro som skal give ham adgang til Guds rige.” (R&H, 10 marts, 1904, Ellen White).

Vi kan læse om beseglingen af Guds folk – de 144 000 - i Åb 7,1-4. Samme gruppe beskrives også i Åb 14,1-12. Disse forkynder med kraft de tre engles budskab i 14,6-12.

De 144 000 har Guds segl på sine pander (7,3) – dvs Faderens og Lammets navn skrevet på sine pander, ifgl. 14,1. (Se Fodnote). I 14,1–5 forklares beseglingen lidt nærmere. I vers 5 står der at de ikke lyver og at de er uden fejl.

Fodnote: I panden findes de egenskaber som gør at vi kan skiller os ud på godt og ondt (i modsætning til dyrene). Alt som er vigtigt i vort forhold til Gud findes i panden. Sindet, viljen og karakteren findes altså der. Guds navn på panden viser at Guds folk har Guds karakter, eftersom Guds navn udtrykker Hans karakter - 2 Mos 33,18-34,7.

”Guds billede skal gengives i menneskerne. Guds ære, Kristi ære, er knyttet til fuldkommenhed af Hans folks karakter.” (DA, s 671).

Jesus syndede aldrig. De 144 000 har syndet det halve af deres liv, men de skulle blive Guds bevis på at Hans lov kan holdes fuldkomment endog af sådanne mennesker. Dette er af stor betydning før afslutningen af den store strid mellem Gud, Kristus og Satan.

For at bestå uden Guds forladelse under de syv sidste plager kræves et modent folk, se Åb 14,14-16. Da skal de aldrig synde, trods at Satans fristelser skal være større end nogensinde tidligere.

Dennis Priebe 5

Den store strid

Læs Åb 12,7-9. 3-5. 6. 13-16. 17; 13,11-15; 14,15. 16. 12; 12,10. 11.

Da den store strid begyndte i himlen sagde Lucifer at Guds lov var uretfærdig. Lucifer sagde at Gud krævede selvfornægtelse, medens Gud selv ikke praktiserede selvfornægtelse. På grund af denne uretfærdige lov er (sagde Lucifer) Gud ansvarlig for synden. Hvordan kunde da Gud bevise at Hans lov er (og var) retfærdig, fuld af kærlighed og god?

I Mos 3,1-6 viser hvordan Satan blander godt og ondt. Satan frister her Eva til at overtræde Guds lov. I Jobs bog vises bagved kulisserne den store strid mellem Gud og Satan, se f eks Job 1,6 (i KJV står det ”Satan” i stedet for ”Anklageren”) og versene 7-11. Satans grundlæggende argument gennem hele historien har været at man tjener Gud og lyder Ham af selviske grunde – for at det skal gå godt her i livet, og livet derefter bliver belønningen, se Job 1,9-12. Gennem tiderne har kun få modbevist disse Satans anklager at Guds lov er uretfærdig, se f eks Job 1, 22 og Job 2,4-9. 10. Floden og Israels historie er et eksempel som Satan har anvendt som ”bevis” for sine (falske) anklager.

I Mos 3,15 forudsiger krig, men det skal slutte med Guds sejer.

”Han (Jesus) som var til i Guds skikkelse, men ikke så på sin lignelse med Gud som et sejrshytte, men at udslutte sig selv og antog en tjeneres skikkelse, da han blev menneske. Han som i det ydre var som et menneske ydmygede sig selv og blev lydige endog til døden, ja endog til døden på korset.” (Fil 2,6-8).

Jesus viste i praktisk handling hvordan Gud er - helt og holdent uselvisk – da Jesus til punkt og prikke holdt loven af rene kærlighedsfyldte motiver. Han viste hvordan Gud legemliggjorde denne lov. Jesus var denne lov. ”En fuldkommen karakter kan opnås af alle som kæmper efter det. Dette er selve kernen i den nye pagts evangelium. Jehovas lov er træet. Evangeliet er træets velduftende blomster og frugter.” (1 SM, s 212).

Den yderste åbenbarelse af Guds kærlighed - Golgata og Jesu liv - viser at Guds lov er god og derfor skal bestå i evighed. Golgata viser også at Satan, ikke Gud, er ansvarlig for synden. ”Ved Golgatas kors stod kærlighed og selviskhed ansigt mod ansigt.” (DA, s 57) . Jesu karakter og Satans karakter blev maksimalt tydelige ”Han (Satan) gjorde det åbenbart at det virkelige formål med hans oprør var at støde Gud fra Hans trone og fordærve Ham (Jesus) som åbenbarede Guds kærlighed.” (samme). Læs hele side 57 i DA. for første gang blev det tydeligt at Satan ville dræbe Gud og støde Ham fra Hans trone.

Signs of the Times, 30. dec, 1889 (Ellen White) lærer os at på Golgata blev Guds trofaste engle beskyttet fra at fristes til frafald på samme måde som englenerne blev beskyttet fra frafald da Lucifer indledte den store strid i himlen. Golgata gjorde universet sikkert mod oprør i al evighed.

”Intet menneske ved hvordan Gud er før hun ser sig selv i det lys som genspejles fra Golgata kors, og i bitterhed afskyr sig selv som syndere.” (TM, s 264).

”Kristi død på korset sikrede hans undergang som har døden i sin vold og som var ophavet til synden. Der kommer aldrig mere til at opstå nogen risiko for noget mere oprør i Guds univers. Vi forstår at Kristi død sikrede at Satan var en besejret fjende. Det er korset som afstedkom at himlens engle er beskyttet mod frafald. Uden korset skulle de ikke være mere beskyttet fra ondskab end hvad

englene var før Satans fald. Golgatas kors viser at Guds kærlighed og retfærdighed gav evigt beskyttelse mod frafald for de ikke-faldne verdener præcis som for dem som genløstes gennem Lammets blod.” (Signs of the Times, 30 dec, 1889, Ellen White).

Golgata kors var til for hele universet. Vi har bare små fordele af dette. ”Thi det behagede Faderen at lade al fuldhed tage sin bolig i ham (Jesus) og at gennem ham forsones alt med sig, siden han stiftet fred gennem blodet på hans kors. Gennem ham skulle så ske med alting, både på jorden og i himlen.” (Kol 1,19. 20).

Hele universet blev beskyttet mod frafald på grund af Golgata. Ellen White skriver at forsoningen på Golgata er det største af alle emner og at vi burde studere dette mere end vi gør. Når vi forstår at vi havde del i Jesu død forsvinder al pral, al selvophøjelse og al stolthed. Når vi falder i synd forstår vi syndens ondskab. ”De som har tilladt sine sind at blive formørkede når det gælder forståelsen af hvad som er synd er frygteligt bedragede.” (9T, s 267). Golgata viser at mennesker under ingen omstændigheder har nogen undskyldning for synden.

Hvorfor blev Satan ikke udsløttet efter Golgata? Hvorfor tillader Gud ondskaben at fortsætte på vor jord? ”Hvis I er uvillige til at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren.” (Josua 24,15). Men – siger Satan - Jesus holdt Guds lov, men findes der ingen mere som kan gøre det? Satan siger også at Gud visselig har, og har haft, børn, men de faldt hid og did, selvom de rejste sig igen. Hvor findes de som holder Guds lov som Jesus gjorde?

Han siger også at han endnu ikke har tabt striden mod Gud – som gælder Guds lov. Men Gud svarer at Han skal have et sådant folk som, mit i det dybeste syndsfordærv i verden, skal holde Guds lov fuldkomment. Da skal Jesus gå ud af helligdommen, eftersom Guds folk da ikke længere skal synde. Hele universet skal se dette, og gennem dette folk skal Satan besejres for altid.

Universet kommer da til at se at Satans påstande at Guds lov ikke kan holdes skal modbevises gennem de 144.000. ”...I den syvende måned, på tiende dag i måned (på forsoningsdagen) skal I ransage jer og ikke udføre noget arbejde... Thi på den dagen skal præsten bringe forsoning for eder til at rense eder. Fra alle eders synder skal I renses over for Herrens ansigt (3 Mos 16,29. 30). Vers 30 viser at hele forsamlingen skal renses fra *al* synd.

Vers 20, 21 lærer os at præsten ligger alle synderne på Satan (den levende buk) og ”gennem en egnet mand sender ham (bukken) på vej ud i ørknen” (v 21).

Denne ”mand” som slipper bukken ud i ørknen er de 144.000 som skal besegles og aldrig mere synde.

”Siden så jeg at Jesu forsoningstjeneste i helligdommen skal afsluttes. Siden hans forsoningstjeneste blev afsluttet der, skal Han komme til døren til den første afdeling og bekende Israels synder på hovedet på den levende buk. Derefter skal Han tage hævnens klæder på sig. Derefter skal (de syv sidste) plager komme over de ugudelige... Medens (de syv sidste) plager falder for den levende buk bort. Han (den levende buk) kæmper voldsomt for at komme væk, men han holdes fast af den hånd som leder ham. Hvis det skulle lykkes ham at undslippe, *skulle hele Israel dø.*” (Spalding and Magan Collection, s 2, Ellen White).

Satans sidste anklager mod Guds lov skal her modbevises. Satan skal bevises skyldig. Men hvis Guds folk synder efter at nådedøren lukke – endog i et eneste fald (dvs kun en person) – er Satan afgået med sejren gennem Gud (hvis den levende bukken, dvs Satan, ”skulle lykkes undslippe, skulle hele Israel dø”).

Denne mand som sende Satan (bukken) ud i ”ørknen” – bort fra Guds folk og Satans anklager mod dem – må være stærkere end Satan. Under de syv sidste plager skal Satan anstrenge sig til det yderste for at få Guds folk at synde. I denne tid kan Satan plage dem som han vil – men det eneste han ikke kan gøre, er at dræbe dem.

Det er gennem de 144.000 som Kristus vinder den store strid. Men Satan taber denne strid eftersom det ikke lykkes ham få de 144.000 til at synde en eneste gang. Gud risikerer alt på de 144.000. De skal vise at Guds kraft holder ikke bare disse oppe, men også de som tidligere døde i Ham. Hvis det ikke lykkes for manden som holdt bukken at få den ud i ørknen (dvs hvis bukken var stærkere) skulle folket, Israel, ikke have kunne få forladelse. Hele Israel skulle da have været tabt. Frelsesplanen skulle have vist sig være mislykkedes.

Hebr 11,40-12,1: ”Gud har forudbestemt noget bedre for os: de (Guds folk som døde tidligere) skulle ikke blive fuldkommen uden os... Lad os befri os fra alt som tynger, og særlig synden som snærer os så hårdt...”

Guds folk, gennem alle tider, kan aldrig opstå af sine grave uden at de 144.000, gennem Guds kraft, har holdt Guds lov fuldstændigt, og dermed modbevist Satans løgne om Guds lov. Patriarker, profeter og andre venter på at de 144.000 skal udføre sit værk gennem Guds nåde. Guds formål med de 144.000 er at de skal få Guds segl, hvilket indebærer at de aldrig mere skal synde (ifgl Dan 6,17).

Hvis vi fortsætter på den måde som det sker nu kan værket aldrig afsluttes. Satan forsøger narre os ved at pege på vor fremgang udadtil. Fortsæt på samme måde, siger han. 14 millioner Syvendedags-adventister i dag mod kun 3-4 millioner for nogle år sedan.

Syvendedags adventistsamfundets fremmeste opgave er at leve uden at synde, præcis som Jesus gjorde. ”Den som sejrer skal jeg lade sidde hos mig på min trone, ligesom jeg selv har sejret og sad hos min Fader på hans trone.” (Åb 3,21).

”At vinde frelse er et samarbejde, i fælles virksomhed. Der må samarbejde til mellem Gud og den angerfulde synder. Dette er nødvendigt for at de rigtige principper skal formes i karakteren. Menneskene må gøre alvorlige anstrengelser for at overvinde det som forhindrer hende fra at opnå fuldkommenhed. Men hun er helt afhængig af Gud for at få fremgang. Menneskelig stræben alene er ikke nok. Uden hjælp fra guddommelig kraft kan vi ikke udrette noget. Gud virker og menneskene virker. Det er menneskene som modstår fristelsen. Men kraften til at gøre dette får han fra Gud.” (AA, s 482).

Må vi gennem Guds nåde – med al vor kraft – stræbe efter at blive blandt de 144.000. Da skal vi blive redskab i Guds hænder til at afslutte den store strid mellem Gud og Satan. De 144.000 skal hellere dø end vanære Gud ved at synde.

Dennis Priebe 6

Syvendedags adventisternes fremmeste opgave

Hvad indebærer det at være syvendedags adventist? Hvad er formålet med Syvendedags adventistsamfundet? Se Åb 14,7 "... Frygt Gud og give ham æra, thi timen for hans dom er kommet...". Denne dom begyndte i 1844. Kristi tjenstegerning i det allerhelligste faldt sammen med at Guds sidste levning begyndte at eksistere. De faldt sammen – men hvorfor?

Satan har anklaget Gud helt siden hans oprør. Han har sagt at Gud ikke er retfærdig, ikke har ret, at det Han gør ikke er den bedste måde for Hans skabede væsener. På hvilken måde er det bedst lykkes for Satan at overbevise andre om at Satan har ret? Jo, gennem hans ejendomsfolk, Israel. De repræsenterede Gud og Hans karakter forkert. De fulgte de omgivende landes afguder. De t o m ofrede sine børn i ild til disse afguder. Gud var tvunget at gøre en afslutning på dette ved at føre dem bort i fangenskab.

Hvornår vil Satan besejres? "Hvor lang tid sigter synet vedrørende det daglige offer og ødelæggelsens vederstyggelighed, som medfører at både helligdommen og hærskeren trædes under fode?" (Dan 8,13). Hvor længe skal det stå på som om Satan har overtaget i den store strid? Hvor længe skal helligdommen og Guds folk trædes under fode? Svaret blev "2300 dage. Derefter skal helligdommen renses." (v 14) Daniel skulle vise tålmodighed. Gud skulle få overtaget, men i den komplicerede strid med Satan og synden skulle Gud sejre til sidst. Helligdommen skulle begynde "renselsen" i 1844.

Det hebræiske ord som her oversættes til "rense" kan også oversættes til "komme til sin ret", "gendannes", "retfærdiggøres", "forsvares", "renses". Gud skulle håndtere syndproblemet på en sådan måde at Satans anklager skulle modbevises og Gud skulle gå af med sejren.

Vi ved at Jesus åbenbarede Guds karakter. Men spørgsmålet kommer igen: Kan falde, syndige mennesker gøre det? "Hvis vi bekender vore synder er han trofast og retfærdig så at han forlader os alle synder og renser os fra al uretfærdighed." 1 Joh 1,9. "Hele himlen venter på at vi skal forsvare Guds lov." (RH, 16 april, 1901, Ellen White). "Hvis der nogensinde fandtes et folk som hele tiden behøves mere lys fra himlen, så er det det folk som Gud i denne farlige tid kaldet til at opbevare Hans lov og at forsvare Hans karakter overfor verden." (5T 746). Alt bevises ikke på Golgata. Syvendedags-adventistsamfundet skulle hjælpe til med dette, gennem Guds nåde.

Inden det sidste nådes- og advarselsbudskab (de tre engles budskab) præsenteres i Åb 14,6-12, beskrives de 144 000 i v 1-5. I vers 5 tales om "løgn" (kan også betyde "bedrageri" og "hyklery"). "De er fejlfrie overfor Guds trone" (v 5).

Disse, som besegles og som lever under de syv sidste plager giver de tre engles budskaber med kraft.: "Guds ære, Kristi ære er sammenknyttet med fuldkommengørelsen af Hans folks karakter" (DA 671).

Kun gennem Guds kraft kan dette ske.

"Alle som bryder med Guds lov understøtter Satans påstande at loven er uretfærdig og ikke kan adlydes" (DA 309). Ifølge Satan skulle Gud dermed være en tyrann som har givet os en lov som vi ikke kan adlyde.

"Alle som adlyder som Ham (Jesus) gjorde forklarer på samme måde at loven er `hellig og buddet helligt, retfærdigt og godt` (Rom 7,12)" (samme kilde).

”At give dem (de som bryder mod Guds bud) adgang til himlen skulle på ny indføre stridens og oprørets element der, og bringe universets velfærd i fare.” (samme kilde).

”Hvis disse som skjuler og undskylder sine fejl kunne se hvordan Satan jubler over dem og hvordan han håner Kristus og hellige engle for deres måde at handle på, ville de skynde at bekende sine synder og ophøre med dem” (GC 489).

Satan anstrenger sig særlig meget for at Syvendedags adventister skal synde. Syndens problem handler ikke i første omgang hvis vi skal komme til himlen eller til helvedet uden at Gud skal renses fra Satans anklager. Det handler om den store strid.

”Hvis du kunne se de rene engle med sine klare undersøgende øjne fæstnet på dig med spænd opmærksomhed for at nedskrive det måde på hvilket den kristne forherliger sin Mester. Eller hvis du kunne se de onde engles jublende, hånende sejrglæde når de påpeger hver synd og siden citerer Bibelen som er overtrådt, og sammenligner dit liv med Bibelen som du bekender dig følge, men som du afviger fra. Da skulle du selv blive forbavset og forskrækket.” (2 T 171).

Disse onde engle siger til Gud: `dit evangelium virker ikke`. ”Kunne sådanne (sparsomme, småtskårne og selviske bekendende kristne) få sine øjne op, skulle de se at den onde jubler over dem med satanisk fryd og ler at deres dårskab som følger hans indskydelser og lader sig fange i hans snarer” (EW 268).

Syvendedags adventistsamfundet kaldes ikke af Gud i første omgang for at vi skal blive frelste – uden at forsvare Gud i den store strid og således give Ham ære. Og for at gøre en ende på Satans anklager mod Gud.

Man kan blive frelst gennem det evangelikalske evangelium, men dette indeholder ikke den lov med hvilken Gud vil afslutte den store strid. Selvom Guds lov overtrædes i uvidenhed forsvaret Satan dette. Selvom læren om det evigt brændende helvede forsvaret Satan, så dette indebærer et begrænset syn på Guds karakter (selvom dette sker oprigtigt). Kun Syvendedags adventister med sit særlige budskab kan blive Guds redskab til at afslutte den store strid – gennem at vaske Gud ren fra Satans anklager. Vi er ikke bare et samfund, men Guds sidste levning – Hans forbundsfolk.

”Det er utro, verdslighed, manglende helligelse og stridigheder blandt Herrens bekendende folk som har holdt os tilbage i denne syndens og sorgens verden i så mange år” (1 SM, s 69).

“I 40 år udelukkede utro, klager og oprør det gamle Israel fra Kanaans land. Samme synder har forsinket det nutidige Israels indtræden i det himmelske Kanaan.” (samme kilde).

De prædikanter som forkynder hele vort budskab og taler om særlige synder i menigheden vil der møde kraftig modstand hos mange.

Gud kaldte det gamle Israel for at i første omgang åbenbare Guds karakter, ikke i første omgang for at frelse så mange israelitter som muligt. Men Israel fejlede, og Jesus kom hertil og åbenbarede Guds karakter inden Israel fuldstændigt ”slukkede” lyset for Guds karakter. Jesus tilbragte næsten hele sin tid på jorden med at føre Israel tilbage til den lydigheds sti som de forkastede. På samme måde er det Syvendedags adventistsamfundets fornemmeste opgave at lade verden – i ord og frem for alt i handling – vide hvordan Guds karakter er. Så at verden kan føres tilbage til Gud. Først i anden omgang skal vi vinde sjæle.

”Kristi plan er at himlens ordning, himlens måde at regere på og himlens guddommelige harmoni skal åbenbares i hans menighed på jorden. På den måde forherliges Han i sit folk” (DA, s 680). “Menigheden forvarer Kristi nådes rigdomme, og skal til sidst gennem menigheden fremvise den sidste og fulde åbenbarelsen af Guds kærlighed for verden som skal oplyses med deres herlighed. Kristi bøn om at Hans menighed skal blive en enhed præcis som Han var ét med sin Fader skal besvares til sidst.”(TM, s 50).

“Normerne skal ikke sættes så lavt at de som tager imod sandheden skal at overtræde Guds bud samtidigt som de bekender at de adlyder dem. Da ville det være bedre, meget bedre, at lade dem være tilbage i mørket til de kan tage imod sandheden i deres renhed” (3 SM, s 260).

Vi leder dem på den brede vej til fordærvet, medens vi overbeviser dem om at de må gå på den smalle vej.

Syvendedags adventistsamfundet kom til da Kristus gik ind i det allerhelligste for at afslutte forsoningen. Syvendedags adventistsamfundets fremmeste opgave er at renvaske og forsvare Gud fra Satans anklager. De skal forkynde det rene evangelium om Jesus. Det går ikke at forsvare Gud med et fejlagtigt evangelium. Vi kan blive frelst gennem halve sandheder – hvis vi er oprigtige – men vi kan ikke vaske Gud ren og afslutte den store strid. Det går ikke.

Syvendedags adventistsamfundets næst vigtigste opgave er at missionere og forkynde evangeliet til jordens ender. Dette er et resultat af Syvendedags -adventistsamfundets vigtigste opgave (ifølge ovenstående). Da skal vi få kraft og vinde sejer – og Jesus skal komme tilbage meget snart.

”Jeg har sat dig, du menneskebarn til at være vogter for Israels hus, for at du på mine veje skal advare dem, når du hører et ord fra min mund... Du menneskebarn, sig til Israels hus: I siger: `Hvordan skal vi kunne leve, når vore overtrædelser og synder tynger os og får os at svinde ind?` Svar dem: `Så sandt jeg lever, siger Herren Gud, jeg glæder mig ikke til den ugudeliges død. I stedet vil jeg at den ugudelige vender om fra sin vej og skal leve. Vend om, vend om fra jeres onde veje. I vil ikke vel dø, I af Israels hus?`” (Ez 33,7. 10. 11).

Disse vers gælder mere Syvendedags -adventistsamfundet end gamle Israel.

Satan ved at det eneste som kan få ham at gå under er Syvendedags adventistsamfundet og deres budskab. Det er Satans hovedopgave at få Syvendedags adventistsamfundet til at falde i sit forsøg på at kaste Guds trone omkuld. Hvordan forsøger Satan gøre dette?

- 1) Infiltrere Syvendedags adventist-samfundet gennem verdslighed. ”Vi har en familie at føde. Vi må have en uddannelse. Ellers overlever vi ikke.” Fornøjelse eller ”nødvendighed” er effektive våben i Satans hænder for at ødelægge os. Og vi retter os efter verden men at vi endog ved af det.
- 2) Nogle Syvendedags adventister kender til faren med 1). Derfor har Satan en anden fælde: et bekvemt evangelium som siger at Jesus har gjort alt på korset, vi behøver ikke bekymre os for gerningerne. Vi er bare passagerer. Gud er ”kærlighed” og kaster ikke nogen ud som bekender Ham.
- 3) Nogle Syvendedags adventister forstår 1) og 2). De mærker at det falske evangelium dominerer indenfor Syvendedags adventistsamfundet og at indvendingerne ikke længere findes tilbage. Derfor bliver de vrede. De begynder at pege fingre. De fortæller om frafald og hvordan dårlige ting og sager er indenfor Syvendedags adventistsamfundet. At Gud enten snart skal at forkaste Syvendedags adventist-samfundet, eller allerede har gjort det. De har en vrede og bittert humør. Hvis vi klarer 1) og 2) spiller det ingen rolle – hvis vi faller i fælde 3).

- 4) Nogle tager heftig afstand fra ekstremisme, og vil hverken få etiketten ”liberal” eller ”konservativ”. De vil være balancerede, moderate. De vil gå midt på vejen . Men her er det farligt. De vil undgå konflikter. De vil ikke få etiketter på sig. Derfor undgår de etiketter. De forbliver tavse. ”Sig ingenting! Protestere ikke mod det som er forkert.” De er populære hos alle. De åbner ikke sin mund når spørgsmålet gælder noget som er det mindste kontroversielt. Da skulle de jo blive mindre populære. Dette er den farligste af de fire fælder. Alle vil vi jo have fred med hverandre og blive populære. Dette er det største brud mod Gud. Hvor findes Kaleb og Josua i dag?
- 5) Jer 12,5: ” Hvis du ikke klarer løbe i kap med fodgængere, hvordan skulle du da kunne trave med heste? Hvis du blot føler dig tryk i et fredeligt land, hvordan skulle det da gå dig bland Jordanflodens dønninger?” I dag kan vi forberede os for den store krise ved at være trofast i de små kriser. Sammenlign Dan 1 med Dan 3 og Dan 6.

Dennis Priebe 7

De 144.000

Hvad betyder det for mig at Jesus gør tjeneste i det allerhelligste nu?
”Kristi blod befrier den angerfulde synder fra lovens fordømmelse, men udsletter ikke hans synd. Den findes nedskrevet i Helligdommen indtil den sidste del af forsoningen... Da skal alle virkelig angerfulde menneskers synder udslettes fra himlens bøger i kraft af Kristi forsonende blod. Helligdommen skal altså gøres fri, eller renses, fra de synder som findes nedskrevne i deres bøger.”(PP, s 357, 358).

Ordet “den sidste del af forsoningen” forekommer ikke hos de andre samfund, som mener at forsoningen fuldbyrdes på korset og at der ikke behøves mere at blive gjort for vor frelse. Disse samfund kritiserer os voldsomt for denne opfattelse, dvs den sidste del af forsoningen. Nogle Syvendedags -adventister bortforklarer dette med at sige at ”Kristus formidler velsignelserne fra det blod som blev udgydt på korset” for at ikke støde sig med Babylon. Men denne sidste del af forsoningen hører sammen med beseglingen, de 144 000 og at leve syndfrit inden Jesus kommer tilbage. Når Helligdommen renses kan Guds folk længere ikke få syndernes forladelse. Tag en bid bort og de andre stykker begynder smuldre i stykker og pludseligt er Adventbudskabet blevet nogen andet end det var en gang.

”Genløsningens store plan, såsom den åbenbares i Kristi afsluttende værk under denne sidste tid, bør studeres omhyggeligt. Hændelserne i Helligdommen i himlen burde gøre et sådant indtryk på alles sind og hjerter at de for sin del kan gøre indtryk på andre. Alle behøver få en klarere forståelse af det forsoningsværk som er i gang i den himmelske Helligdom. Når denne store sandhed forstås på en rigtigt måde, skal de som holder fast ved den at arbejde sammen med Kristus for at forberede et folk så at de består på Guds store dag, og deres anstrengelser skal blive fremgangsrige” (5 T, s 575).

Det er først når Guds folk genspejler Hans karakter, dvs er uden synd, som verden er beredt at tage imod evangeliet. Verden vil ikke bare høre evangeliet, men at fremføre alt, vil se Guds folk fuldstændig forvandlet gennem evangeliet.

Jesus påtog sig vor menneskelige natur. I denne krop viste Han hvad Guds kraft kan gøre med en mennesker. Jesus blev vort forbillede i lydighed. Verden venter på at alle som overgiver sig helt til Gud skal overvinde som Han overvandt. Denne demonstration af et helt folk ligger fortsat i fremtiden, men når dette sker skal afslutningen komme. Da skal Gud vise sig være sandfærdig og Satan en løgner i sine anklager mod Gud og Hans lov. ”Satan forklarede at det var umuligt for Adams sønner og døtre at holde Guds lov, og dermed anklagede han Gud for at svigte i vished og kærlighed. Hvis de ikke kunne adlyde loven må det være forkert på den som udfærdigede loven.” (The Signs of the Times, 16 jan, 1896, Ellen White).

Jesu frelse fra synden (Matt 1,21) indebærer ikke bare forladelse for synden men også befrielse fra syndens magt, så at vi sejrer helt og holdet over den. Her ser vi forskellen mellem de forskellige evangelier vi tidligere talte om. Alle kristne tror på syndernes forladelse. Men det fejlagtige evangelium underbetoner stærkt befrielse fra synd. Befrielse fra synden menes her at være en umulig drøm, som man ønsker og beder om, men aldrig opnår. Men det sande evangelium taler om genoprettelse af hjertet.

Gennem Guds sidste levning på jorden skal Gud vise hvad Han kan gøre med os. Den sidste generationen af Guds folk skal udsættes for hver fristelse, men de kommer ikke at give efter for dem. De skal vise at det er muligt at leve uden at synde. Denne demonstration har verden ventet på. Alle

skal se at Jesus Kristus kan ”frelse dem (Guds folk) til det yderste” (Hebr 7,25). Gud skal vise sig sandfærdig. Dette er det sande evangelium. Gud skal fjerne hver moralsk fejl hos sit sande folk.

Det er altså gennem Guds sidste levning på jorden som Guds helligende kraft skal vise sig helt og fuldt. Herigennem skal Gud forsvares fra Satans anklager mod Gud og Hans lov, og Satan skal besejres. Det er således Gud selv som skal modbevise Satans anklager mod Ham, gennem Hans kraft. Guds folk har ingen kraft i sig selv gennem hvilken de kan modbevise Satans anklager mod Gud og Hans lov.

Guds lov er meget mere omfattende end hvad mange kristne tror. Den omfatter hjertets tanker og hensigter. Den dømmer motiv ligeså meget som gerninger, tanker lige så meget som ord. At holde Guds bud indebærer fuldstændig helligelse, fuldstændig sejer over synden.. Hvem kan gøre dette? At holde Guds lov er en umulig drøm, kun gennem menneskelig kraft.

At fremstille et folk som holder Guds bud er et vigtigt mål for Gud. Der findes to ord som Guds folk behøver gentage gang efter gang, og de er: ”ja, Herre”. Men ibland siger vi noget andet: ”jeg er ikke sikker på at jeg vil, Herre”, ”Måske, Herre”, ”jeg kan ikke, Herre”. Vi må lære os orden: ”ja, Herre”. Og det gælder også når vi ikke forstår hvorfor Gud siger noget til os.

Når Satan udfordrer Gud ved at sige: ”intet menneske kan holde loven. Hvis der skulle findes nogle som holder loven, vis mig dem så”! Gud kan roligt svare: ”Her er Disse som holder Guds bud og bevarer Jesu tro” (Åb 14,12). Endnu kan Gud ikke sige dette om hele sit folk. Idag kan Gud sige: ”de vil holde Guds bud”. Men en dag skal Han sige dette til Satan om sit folk: ”Her er Disse som *holder* Guds bud”. Og Satan skal da se sig besejret.

Når Gud opfordrer mennesker til at holde Guds lov, gennem Helligåndens kraft, gælder opfordringen ikke kun et mindretal, de stærkeste, de mest veluddannede. Nej, Han vil ikke mindst at de svageste skal holde loven, så at ingen skal kunne sige at kun et fåtal kan holde den. Den sidste generation mennesker her på jorden skal i sin menneskelige natur have arvet onde tilbøjeligheder som blev meget stærkere gennem generationerne, alt eftersom synden har øget. Hvis Disse kan holde Guds bud findes der ingen i nogen tidligere generation som kunne finde nogen undskyldning for synden. Hvis nogle er svage, så er det Disse. Hvis nogen lider af at nedarve onde tilbøjeligheder i sin menneskelige natur så er det Disse.

Men det er næppe sådan vi ser på os selv. Vi har jo faret til månen og besejret mange af menneskelighedens sygdomme. Vi er de intelligente, de som gjorde store fremskridt. Visselig ligger vi teknologisk foran tidligere generationer. Men hvordan er det med vore hjerter? Vi er de svageste blandt de svage, og vi bør erkende det. Vor selvtilstrækkelighed og stolthed gør at vi har meget lidt at rose os for. Ellen White skriver at ”den største åbenbarelse af deres (Guds riges) kraft ses i det menneske som genspejler Kristi fuldkomne karakter.” (MH, s 36).

Det er fra den sidste generations mennesker som Gud skal have et folk som skal holde Hans lov fuldkomment. Disse skal ikke være de rige, de mægtige, de vise eller de lærte, end de skal (for størstedelen) bestå af helt almindelige mennesker. Præcis som Satan anklagede Job for at tjene Gud af selviske motiv, har Satan gennem tiderne fremført lignende anklager mod Guds folk og sagt at om han måtte prøve dem fuldt ud skulle han overvinde dem. I slutstriden skal Gud tillade Satan at prøve Guds folk til det yderste (Åb 13, 15) for at bevise at de tjener og adlyder Ham af kærlighed og ikke for at få belønning. Gud skal derved renavaskes fra alle anklager for forgodtbefindende og uretfærdige. Samtidigt skal Guds sidste levning vise at de svageste mennesker kan holde Guds lov under de sværeste og mest modbydelige omstændigheder.

Satans anklager mod Gud at menneskene ikke kan holde Guds lov skal dermed endegyldigt modbevises.

Syvendedags adventistsamfundets vigtigste opgave

Hvad er Syvendedags adventist-samfundets fremmeste motiv for at adlyde Gud? Er det glæden i himlen? Er det for at blive fri fra problemer i familien, i arbejdet osv? Er det for at blive fri fra lidelser? Den sidste generation Syvendedags adventister skal lære at Moses og Lammets sang: ”Store og underfulde er dine gerninger, Herre Gud, du Almægtige. Retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge. Hvem skal ikke frygte dig, Herre, og prise dit navn? Thi kun du er hellig, og alle folk skal komme og tilbede overfor dig. Thi dine domme er blevet åbenbare.” (Åb 15,2-4). Det vigtigste er at Gud skal gå sejrende ud af den store strid. At overleve eller ej er ikke spørgsmålet. Ikke heller at gå på gader af guld. Det er vigtigere at små børn stopper med at dø af sult. At det bliver slut med lidelser i verden. Det som betyder mest for den sidste generation syvende-dagsadventister er at Satans krav på denne her planet får en afslutning, uden hensyn til belønning. Det er det at det handler om.

Vil Guds folk at klare den sidste prøve? Menneskeligt set skulle det være umuligt. Men Gud skal give dem kraft. De har bestemt sig for at, gennem Helligåndens kraft, hellere at dø (hvis det er nødvendigt) end at synde. Satan kan ikke tvinge dem at synde. Og nu skal Gud vise gennem de svageste, at der blandt de svage ikke findes nogen undskyldning for - og har aldrig fundet nogen undskyldning for – at synde. Hvis mennesker som tilhører den sidste generation kan stå imod Satans fristelser, når de er som er stærkest da Kristi midlertjeneste er ophørt, og med alle odds imod sig for øvrigt, hvilken undskyldning findes der da for menneskene at nogensinde at have syndet? Faktisk rækker Guds kraft til, så at vi kan stoppe med at synde, eller rækker den ikke til det. Der findes ingen mellemvej.

Uanset hvor vigtigt det er at menneskene bliver frelst, er det allervigtigste i universet at Gud renses for Satans falske anklager. Under hele min tid som Syvendedags adventist pastor, samt under min uddannelse, har sjælevinding været fremstillet som Syvendedags adventistsamfundets vigtigste opgave. Men dette er forkert. Det vigtigste er at rense Gud fra Satans falske anklager.

Den store strid går mod sin afslutning og Gud forbereder sit folk til den afsluttende strid. Udgangen vil at afgøres gennem Guds folks liv. Gud er beroende af os på samme måde som Han var beroende af Job. Hvordan kan Gud være beroende af os for at afslutte den store strid? I den kristne verden udenfor Syvendedags adventistsamfundet er dette en umulig tanke.

Det er en fantastisk fordel for Guds folk at kunne hjælpe med at rense Gud gennem vort vidnesbyrd. Men dette vidnesbyrd handler ikke bare om ord, men også om vort liv. Sådan var det med Kristus. ”I ham var liv og livet var menneskenes lys” (Joh 1,4). Præcis som Kristi liv var et lys for en verden i mørke ligeså bør vort liv være et lys. Da bliver vore ord virkningsfulde.

Kan det ende med stridigheder ibland os, samt kritik og kærlighed til verden? Kan vi blive ”ét med hverandre” og genspejle Kristi karakter når vi taler med vore medmennesker? viser vi Kristi ånd i vore daglige aktiviteter? Selvom vi har omfattende kendskab om vor (Syvendedags adventistsamfundets) tro, men savner kærlighed, så er vi et rungende malm eller en klingende bjælde (1 Kor 13,1-3).

Forsoningsdagen

Der findes et nært forhold mellem vort helligede vidnesbyrd og det værk som udførtes på forsoningsdagen. På den dag blev Israels folk fuldstændigt rensed fra sine synder. De havde bekendt

sine synder og fået forladelse. På forsoningsdagen renses Helligdommen, dvs. synderne aflægtes helt og holdent fra Israels folk .

Nu lever vi under den store forbilledlige forsoningsdag. Hver synd må oprigtigt bekendes overfor Gud inden de kommer frem i dommen. Vi må da ”møde” Gud ansigt til ansigt. Hver synd må da være bekendt og overvundet. Først då kan Kristus forsvare os gennem sit blod, så at vi kan få evigt liv. En forudsætning for at Kristus skal kunne rense Helligdommen fra vore synder er at vi først holder op med at synde på jorden. Skal vi da fortsætte med synde efter Helligdommens renselse, skulle der jo være brug for ny undersøgelse af vore liv samt en ny renselse af Helligdommen.

Gennem de svageste Syvendedags-adventister vil Gud gøre sit sidste mirakel, dvs gøre dem syndfrie, præcis som Gud i overlæg placerede Israel i en ”umulig” situation, trængt ind mellem bjerge og Faraos hær hvor Gud reddede dem fra Ægypten, for at det skulle blive åbenbart at Guds magt skulle redde dem. Disse, de 144 000, de svageste blandt de svage, skal vise at det er muligt at leve uden at synde. Hele universet har ventet på denne demonstration, som Satan sagde var umulig. Men dette forsvar af Gud (og hans lov) er ikke de 144 000s fortjeneste. Gud forsvare sit eget navn gennem Helligåndens værk. Satans anklager mod Gud modbevises. Gud viser at Hans lov kan holdes. Præcis som Jesus i Getsemane må vi at lære os at sige, selv under de mest prøvende omstændigheder: ”ske ikke min vilje men din”. Selv når vi ikke forstår hvorfor Gud giver os visse opfordring eller siger noget til os. I den endelige strid skal Gud møde Satans anklager med ordene: ”Her er Disse som holder Guds bud og har Jesu tro” (Åb 14,12). I dag kan Gud bare sige om Syvendedags adventister som et helt folk: ”Her er Disse som *vil* holde Guds bud”. I dag kan de kun bekende at gøre dette.

Det er ikke gennem de stærke, de mægtige og de vise som Gud skal gøre denne sidste demonstration. Det er gennem almindelige mennesker. Det er gennem dem som er særlig svage pga at de har arvet alle de dårlige arveanlæg gennem stærke tilbøjeligheder til det onde. Hvis nogle har undskyldning for at overtræde Guds lov så er det Disse. Men gennem deres lydighed – gennem Guds kraft – findes der ingen undskyldning for nogen under alle tider at overtræde Guds lov. Desuden skal de 144 000 gennemgå den værste forfølgelse nogen sinde. ”Den største åbenbarelse af dens (Helligåndens) kraft er den som kan ses hos den menneskelige hvor Kristi karakter gøres fuldkommen” (MH, s 36).

Præcis som Satan anklagede Job for at tjene Gud af selviske grunde, skal Satan anklage Guds folk af samme grund. Han skal da få mulighed for at, præcis som han gjorde med Job, at plage Guds folk for at deres motiv at tjene Gud skal vise sig.

Hvad er det største formål med at være kristen? Er det at vinde evigt liv? Eller at Gud skal vinde den store strid, så at lidelsen afsluttes på jorden? for de 144 000 er det allervigtigste at renses Gud fra Satans anklager, se åb. 15,2-4. De vil hellere dø end synde mod Gud. Satan kan aldrig tvinge nogen at synde. Guds frikendelse fra Satans anklager er to m vigtigere end menneskers frelse. Uanset hvordan meget bibelkundskab Syvendedags adventister har, er det allervigtigste for dem at ære Gud gennem et Kristus-ligt liv, hvor de altså holder Guds bud. Renselsen af Guds helligdom i himlen under forsoningsdagen beror på renselsen af Guds folk på jorden. Hvordan skulle Gud kunne rense Helligdommen fra al synd om vi fortsætter med at synde, bekende vor synd, så at nye synder noteres i de himmelske bøger som må undersøges? Alt hænger på at vore hjerter at blive renses fra al synd. Vi må en gang for alle stoppe med at synde på jorden for at renselsen af den himmelske Helligdom skal kunne afsluttes.

Ind i blandt hænger vi os i detaljer for at 1) slippe for at ransage vore egne hjerter, 2) undgå at se det vigtigste i den store strid, som har en direkte forbindelse med vore hjerter, ord og liv.

”Sjælen må renses her på jorden, i overensstemmelse med Kristi renselse af den himmelske Helligdom” (Maranatha 249). “Guds folk må nu fæstne blikkene på den himmelske Helligdom, der... hvor vor store ypperste...gør midlertjeneste for sit folk” (samme kilde).

”Kristus er (nu) i gang med at rens det himmelske tempel fra sit folks synder, og vi må arbejde i overensstemmelse med Ham her på jorden ved at rens sjælens tempel fra alt som er urent” (R&H, 11 febr, 1890, Ellen White).

Den store forskel mellem denne sidste Guds levning og alle andre tidligere Guds levninger er at den sidste levning ikke mere kan få Guds forladelse, eftersom Kristus afsluttede renselsen af Helligdommen. Den sidste levning skal holde Guds lov fuldstændigt frem til Jesu genkomst for at modbevise Satans løgn om at Guds lov ikke kan holdes.

I 3 Mos 16,30 vises det, at der sker forsoning på forsoningsdagen, dvs under en senere fase af forsoningen end under den daglige tjeneste. Samme vers viser at denne ”forsoning” indebærer ”at rens jer”, dvs der er her spørgsmål om en renselsesproces som indebærer at synderne aflægges.

”Vi befinder os nu i den store forsoningsdag, og Kristi hellige værk for Guds folk, som foregår i den himmelske Helligdom lige nu, bør være vort stadige studium. Vi bør undervise vore børn om hvad forsoningsdagen afbildede, og at det var en særlig tid for dyb ydmygelse og alvorlig syndsbekendelse overfor Gud. Forsoningsdagen i forbilledet må have samme indhold” (5T, s 520).

”Vi har et stort arbejde over for os når det gælder at lede menigheden bort fra verdslige sæder og skik, højere og højere op, til åndelighed, fromhed og hengiven arbejde for Gud” (samme kilde).

Mange Syvendedags adventister siger i dag det samme som baptister og pinsevenner m fl, at vi regelmæssigt skal bede om forladelse, men at vi fortsætter med at synde hele livet. Dette går imod Kristi renselse af Helligdommen.

Præd 3,1. 4: ”Gråd har sin tid, og latter har sin tid”. På forsoningsdagen er det ransagelse og bekendelse af synd og gråd som gælder. Attituden er ikke sorgløs latter ved festgudstjenster, som siger: burde vi ikke fejre syndernes forladelse, Jesu død og opstandelse, sabbaten? Man glemmer hjerteransagelsen og sejer over synd. Men det er først på ”glarhavet” vi skal fejre (selvom det ikke er imod Guds vilje at grine og le allerede nu).

Skelne mellem hvad Gud tillader og hvad Han egentlig vil!

Syvendedags adventistsamfundet påberåber sig et vegetarisk liv, som betvivles af mange ikke-Syvendedags adventister. Men skiller Bibelen ikke mellem rene og urene dyr? Bød Abraham ikke på kød til de himmelske budbringere? Var Jesus ikke påskelammet hver år da Han voksede op? Lægger Syvendedags adventist-samfundet ikke noget til udover det som står i Bibelen? Fik Job ikke guldringe fra sine venner? Fik Josef ikke en guldring af Farao? Kan vi ikke bære guld? Havde Jakob fire hustruer (Rakel, Lea og deres to slavinder)? Jo, men det bevirkede store problemer. Og havde Jakobs 12 sønner ikke store karakterproblemer (helt fra begyndelsen, delvis på grund af dette).

At være slave i Israel var anderledes fra at være slave i fremmende lande, hvor de aldrig befries fra slaveriet. I Israel var den maksimale periode for slaveri 6 år (det 7:e var friår), hvis slaven ikke frivilligt ville forblive slave. Bland slave-ejere i USA på 1800-talet forsvarede man slaveriet og støttede sig til sig på Bibelen.

De levitter som Mose befalede at dræbe sine brødre (fra andre stammer) pga frafaldet med guldkalven ved Sinai anvendes som argument for at føre krig i vor tid – mod ”andre” lande.

Polygami, slaveri og drab kan altså legitimeres på denne måde. Hvorfor tillod og godkendte Gud alt dette? Jo, 1) pga menneskers hårde hjerter. og 2) pga "uvidenhedens tider" (Apg 17,30), som Gud havde set over med. "For jeres hjerters hårdheds skyld tillod Mose at skiltes fra jeres hustruer, men..." (Matt 19,8. 9). Det var altså ikke Guds virkelige vilje. Vi må se forskellen her imellem. Hvis vi ikke gør det kan vi få store problemer med at forstå Bibelen rigtigt. Vi må skille mellem hvad Gud tillader i Bibelen og hvad Han vil. Her er profetiens Ånd til megen stor hjælp.

Vi kan også fejltolke visse bibeltekster som taler om livet før omvendelsen, f eks "ingen retfærdig findes, ikke en eneste" (Rom 3,10), "al vor retfærdighed var såsom en plettet klædning" (Es 64,6), "Kan en ætioper forvandle sin hud eller en leopard sine pletter? Da skulle også I kunne gøre noget godt, I som er så mestre i at gøre ondt" (Jer 13,23). Ved at fejltolke Disse vers får man problemer med alle disse bibeltekster som taler om retfærdighed gennem troen, dvs livet efter omvendelsen.

Hvordan er det så med vegetarismen? Guds vilje eller menneskers hårde hjerter? Hvad var Guds vilje om diæten da Han skabte menneskerne (1 Mos 1,29. 30)? Hvad skal Guds vilje være når Han skaber denne jord ny samt den menneskelige natur? "Ingen steder på mit hellige bjerg skal man da gøre hvad ondt og fordærveligt er" (Es 11,9).

Dennis Priebe 8

Hvordan kan vi leve et ægte kristent liv

”Men vi har ikke fået verdens ånd, uden den Ånd som er fra Gud, for at vi skal vide hvad det er som Gud har skænket os. Om dette taler vi også, ikke med sådanne ord som menneskelig visdom lær os, men med sådanne ord som Helligånden lærer os, så at vi tyder åndelige ting med åndelige ord. Men menneskene, som det er af naturen, tager ikke imod det som tilhører Guds Ånd. Det er dårskab for hende, og hun kan ikke forstå det, eftersom det må bedømmes på en åndelig måde. Det åndlige menneske derimod kan bedømmes på alt, men selv kan hun ikke bedømmes af nogen. Thi hvem har lært Herrens sind at kende, så at han skulle kunne undervise ham?` . *Men vi har Kristi sindelag.* (1 Kor 2,12-16).

Hvordan kan vi få den åndelige erfaring som vi har så desperat brug for? Der findes tre principper gennem hvilke vi kan blive åndelige mænd og kvinder, dvs hvordan vi skal vinde sejr over synden.

Det første er at overtrædelse af Guds lov ikke gør at Gud bliver vred mod os, at blive ked af det og medfølelse eftersom overtrædelsen volder os skade. Gud står på vor side.

Der andet er at det er det letteste som findes for den nyfødte kristne at komme ind på et spor som leder bort fra Gud. Det er bare at følge den store flok og lade sig drive med af den. Den første kærlighed slukkes så let, ofte gradvis, når vi lader bøn og bibelstudium formindskes eller erstattes af verdens pligter og gøremål, som gør at vi gradvis følger den vej verden går på.

Hebr 2,1-3: ”Derfor bør vi så meget mere give agt på det vi har hørt, så at vi ikke driver bort med strømmen. Allerede det ord som tales gennem engle stod jo fast, og hver overtrædelse og ulykke fik sin tilretteviste straf. Hvordan skal vi da komme uden om vi ikke bryder os om en så stor frelse?”

Det er det enkelte i hele verden at ”drive bort med strømmen”. Det indebærer ikke at pludselig gøre oprør med Gud - bare at forsømme fællesskabet med ham gennem bønner og Ordet, så at vi gradvis driver bort fra Gud og hans lov. Jesus advarede særligt for at på denne måde at lade sig drive med den store flok. Hvis dette holder på at ske i vore liv må vi kæmpe imod det. Der er ingenting som Gud automatisk gør for os. Det vi prioriterer og tænker på er noget vi selv vælger. Gud har givet os en fri vilje. Vi kan sige nej om vi fortsætter med at gå i forkert retning og drives med af strømmen. Dette er måske den største fare som rammer nyfødte kristne.

Det tredje princip er at alt i det kristne liv - at ikke drive med af strømmen, at sejre over synden - centrerer omkring vor vilje. Dette er ikke det samme som vor viljekraft. Det er vigtigt at forstå den store forskel mellem vilje og viljekraft. Vilje indebærer at man accepterer at tage imod den kraft man endnu ikke har. ”Viljen er den styrende kraft i menneskene og påvirker alle andre spørgsmål. Viljen er ikke smagen eller tilbøjeligheden... (MYP, s 151-154) – lad os være helt sikre på det.

Vi har alle forskellig smag, f eks når det gælder mad, klæder, mm. Vi har også forskellige tilbøjeligheder som vi har fået i arv gennem fødselen. Disse tilbøjeligheder drager os fra forskellige holdepunkter. Men viljen er hverken smagen eller tilbøjelighederne. Er vi klar over om at alt det vi gør her i livet beror på hvordan vi anvender viljen? Tilbøjelighederne får os ikke at gøre ting og sager. Smagen får os heller ikke til at gøre ting og sager. Tilbøjelighederne og smagen udøver et tryk på os. Men det er kun viljen hos os som får os at følge Dette. Vi siger ikke et ord og udfør ikke en handling om ikke viljen ligger bagved. Dette gælder både godt og ondt.

”Du befinder dig i stadig fare indtil du forstår viljens sande kraft. Du kan tro på og love alt muligt...” (samme kilde).

Jeg kan sige at jeg tror på Jesus Kristus, jeg kan sige at jeg tror at Han taget imod mig, jeg kan sige at jeg tror på at Han forladt mig mine synder. Jeg kan også sige at jeg lover at adlyde Ham. Men hvor ofte har ikke Disse løfter ikke svigtets os? Nogle ting mislykkes. ”Du kan tro på og love alt muligt (f eks holde sabbat, betale tiende...) men dine løfter eller din tro har ikke været forud for din vilje forenet med tro og handling...Du må være beslutsom for at kunne tro, selvom ingenting virker at være sandt og virkeligt for dig.” (samme kilde, s 151, 152).

Når det gang på gang mislykkes for os trods at vi hele tiden har sagt at vi skal overgive os til Ham, at vi skal forsøge at adlyde Ham, at vi skal forsøge at leve op til Syvendedags adventismens høje normer, at vi skal forsøge at blive en del af den sidste generation af Guds folk som skal overvinde synden helt og holdent - hvad gør vi da? Når ”ingenting virker til at være sandt og virkeligt” for os.

Hvordan meget virkede var ”sandt og virkeligt” da Jesus hang på korset? Hvor meget? ”Frelseren kunne ikke se udenom gravens porte. Håbet kunne ikke få Ham at se sig selv komme ud fra graven som dødens besejre, eller tale om for Ham at Faderen godkendt Hans offer. Han frygtede at synden var så afskyelig for Gud at deres skilsmisse skulle blive evig.” (DA, s 753). og dette beroede på at Faderen skjult sig helt og holdent for Jesus, som måtte lide på korset for være synders skyld.

Hvor let var det for Jesus at tro på sine egne ord, ”bryd dette tempel ned, så skal jeg indenfor tre dage lade det opstå igen” (Joh 2,19) da han hang på korset? Han kunne ikke bero sig på sine følelser. Han kunne ikke stole på sine sanser. Eller på det som skete rundt omkring Ham. Men gennem troen blev Jesus sejrherre på korset (DA, s 756) eftersom Han stole på hvad Faderen sagt til Ham når ”ingenting virkede til at være sandt og virkeligt” for Ham. Jesu sidste ord på korset var fyldt af tro: ”Fader, i dine hænder betror jeg min ånd” (Luk 23,46).

”Din vilje (må) forenes med tro og handling...Dine følelser, dine indtryk og dine sindsbevægelser kan du ikke stole på...Du må være besluttet for at kunne tro, selvom ingenting virker at være sandt og virkeligt for dig” (MYP, s 152). Præcis som Jesus skal vi ikke stole på vore følelser, vore sind, og det som sker rundt omkring os. Det eneste vi kan stole på er Guds Ord.

”Du kan ikke beherske dine impulser og dine sindsstemninger som du skulle ville” (samme kilde). Alle kan vi få impulser som leder mod det forkerte. De findes i os fra fødselen til døden og vi kan ikke selv beherske dem. De findes stadig selv når nådens dør lukkes, ja helt til Jesu genkomst. Kun gennem Guds kraft kan impulserne beherskes.

”Men du kan styre viljen.” (samme kilde). Denne vilje indebærer at vi kan vælge, dvs træffe beslutning, at tjene Gud. Trods at vor menneskelige natur blev fordærvet hvad syndefaldet har vi fortsat vor vilje tilbage, vor mulighed at træffe beslutning.

”Ved at træffe en urokkelig beslutning at tjene Herren vil alle følelser at underordnes Jesu vilje” (samme kilde, s 153).

Hvis vi vælger at tjene Ham i alt, så tager Gud vare på følelserne. Det er først når vi overgiver os helt i Guds hænder, at Han kan tage hånd om vore følelser.

Synd er et resultat af vor vilje. Alle vore handlinger har sit udspring i viljen. Synden er ikke noget som bare indtræffer i vore liv.

Selv om vor vilje blev fordærvet i syndefaldet kan vi vælge at tjene Gud så at Han kan forvandle os, ikke bare til viljen men til hele vor tilværelse. Vi kan tage vor vilje som fordærvet af Satan og give den til Gud.

”Det er din sak at lade din vilje underordnes Jesu Kristi vilje. Når du gør det kommer Gud umiddelbart at tage hånd om din vilje og virke i dig både vilje og gerning for at Hans gode vilje skal ske. Hele din natur vil da beherskes af Kristi Ånd og t o m dine tanker vil at underordnes Ham” (samme kilde, s 152). Se Fil 2,13, 2 Kor 10,5

Når vi giver Gud vor vilje, dvs vælger at tjene Ham i alt giver Han os sin Ånd, så at vi kan beherske alle vore tanker, ord og gerninger.

Det er vigtigt med bibelkundskab. Men det betyder ingenting om vi ikke overlader os helt til Gud og stoler på Ham og Hans ord. Hvis vi tager vor vilje fra Satan og giver den til Gud skal Han tage hånd om den.

”Gud er jo den som virker i er både vilje og gerning for at hans gode vilje skal ske.” (Fil 2,13).

Hvis vi vælger selv, dvs træffer egen beslutning, men at give Gud vor vilje er det egentlig Satan som træffer vor beslutning, når vi tror at det er vore egne beslutning vi træffer. Vi gør Satans vilje samtidigt som vi tror at vi gør Guds vilje. Lad ingen anden træffe beslutning for jer. Satan siger til os: Følg ikke Gud. Følg mig i stedet. Men gennem Helligåndens kraft kan vi stå imod alle syndige tanker, alle syndige ord og alle syndige gerninger.

”Vandre i Ånden, så kommer I ikke at gøre det som kødet begærer” (Gal 5,16). Vi må hele tiden, øjeblik efter øjeblik overlade hele vort liv i Guds hænder.

”Alle bør vogte sine sind, så at Satan ikke sejrer over dem, eftersom de er indgangsporten til sjælen. Du må blive en trofast vagtpost for dine øjne, ører og alle dine tanker hvis du vil styre dit sind og forhindre tomme og fordærvede tanker at forurene sjælen. Kun nådens kraft kan fremme dette yderst vigtige værk.” (AH, s 401).

Hvordan kan vi tage vor vilje fra Satan og give den til Gud når den er fuld af Satans underholdning, Satans musik mm. Det er noget vi må gøre inden vi opgiver vor vilje og giver den til Jesus Kristus. Vi kan ikke forurene vore sind sådant og tro at Gud samtidigt tager vare på vor vilje. Vi må vogte sjælens gader, så at ikke dette kommer ind.

Gud tager ikke vor vilje og træffer beslutning i vort sted. Gud fratager ikke os vor frie vilje, så at vi skulle blive brikker på et skakbræt. Hvis vi giver Gud vor vilje vil Han at rense og forædle den, så at vi gør Hans vilje når vi får den tilbage. Hvis vi giver Gud vor vilje kommer Han til at gøre et mirakel med den, noget som vi tidligere ikke troede var muligt. Viljen fyldes da med Hans uselviske kærlighed og kraft.

”For at vi skal kunne nå op til dette høje ideal må det ofres som får sjælen til at snuble. Det er gennem viljen som synden beholder sin magt over os.” (MB, s 61).

Det er altså gennem “viljen”, ikke gennem venner eller omstændigheder som synden holder os fast.

”Kristus fremholder overgivelsen af vor vilje gennem en illustration at et øje som tages ud eller en hånd som hugges af. Ofte forekommer det os som om overgivelsen af vor vilje er vort samtykke til at gå gennem livet som lemlæstede eller krøblinge.” (MB, s 61).

Men denne overgivelse er ikke let. Vor vilje vil på en desperat måde holde fast ved synden. Den uomvendte vil stadig have det som var værdifuldt for ham. Jesus sagde at fuldstændig overgivelse af

viljen er som at rive det højre øre ud eller hugge højre hånd af. Se Matt 5,29. 30. Det føles som et evigt tab som vi ikke kan leve foruden og som skulle gøre livet glædeløst om vi var fortabte. Men vi må give Ham hele vor vilje. Når vi en gang forladt synden mener vi ikke at opofrelsen var stor. I lyset af hvad Jesus Kristus opgav, og måtte lide, for vor skyld bliver vor opofrelse forsømmelig.

Det har lykket Satan at få den uomvendte til at tro at den eller den synd må være tilbage for at glæden ikke skal forsvinde ud i vore liv, men når han tager imod evangeliet taber synden sin tiltrækningskraft. Satan siger at vi ikke bliver frelst af gerninger. Det er sandt, men vi kan gå fortabte gennem gerninger.

”Han [Satan] kender bedre til sin krafts begrænsninger end hvad vi gør samt hvor let han kan overvindes hvis vi møder ham uden at være bange og står ham imod. Gennem Guds kraft er den svageste af Guds børn ham overlegen i kraft.” (5T, s 294).

“Mange spørger: `hvordan skal jeg overlade mig selv til Gud?’ Du vil blive hans, men din moralske kraft er svag, du sidder fast i tvivl og styres af dit syndige livs vaner. Dine løfter og beslutning er som reb af papir. Du kan ikke tøjle dine tanker, dine indskydelser og dine følelser. Kendskabet til dine brudte løfter og uopfyldte beslutninger svækker din tillid for din egen oprigtighed og må at kende det som om Gud ikke kan tage imod dig. Men du behøver ikke at fortvivle. Hvad du behøver at forstå er viljens sande kraft. Det er den herskende kraft i menneskenes natur, kraften at træffe beslutning og at vælge. Alting beror på en rigtig anvendelse af viljen. Gud har givet menneskene kraft til at vælge selv. Denne evne står under hendes forvaltning. Du kan ikke forandre dit hjerte. Du kan ikke elske Gud af dig selv. Men du kan *vælge* at tjene Ham. Du kan overgive din vilje til Ham. Da vil Han at virke i dig både at ville og at gøre det så som Han finder bedst. På den måde kommer hele din natur til at beherskes af Kristi Ånd. Du indstiller dig på at elske Ham, dine tanker vil stemme overens med Hans vilje.” (SC, s 47).

Den nye fødsel er det største af alle mirakler og kræver mere kraft end at opvække Lazarus fra de døde.

”Tankerne og følelserne i forening udgør den moralske karakter” (5T, s 310).

Om den uomvendte siger til Gud at han ikke i egen kraft kan overvinde synden, men af hele sit hjerte beder Gud at tage hånd om hans vilje og liv, da skal Gud skænke ham den nye fødsels gave. Se Jer 29,13; 5 Mos 4,29. for at den uomvendte skal forblive omvendt kræves fortsat overgivelse, øjeblik efter øjeblik, med megen bibellæsning og bøn.

Dennis Priebe 9

Synden skal ikke have magt over dig

Charles Fitch (en presbyteriansk pastor) skrev bogen ”synden skal ikke have magt over dig”. I denne bog præsenteres ni spørgsmål om karakterfuldkommenhed som hans presbyterianske brødre stillede til ham. Samme spørgsmål stilles af mange andre i dag. Her kommer Fitchs svar.

1 Petr 1,15.16

Luk 1,68.69.74.75

Rom 6,2 f

Visse kristne siger at syndfriheden i Rom 6 er et ideal, noget vi skal stræbe hen mod. Men også nogle ting som vi knap kan leve op til – eller i det mindste ikke behøver leve op til for at blive frelste. Men i v 11-18 modbevises dette. Hvis vi adlyder er vi ”slaver” under lydigheden. Hvis vi synder er vi ”slaver” under synden (v 16). og synden leder til evig ”død” (v 16).

Men i v 22 står der at Guds børn ”er gjort fri fra synden” (sammenligne v 7). Fitch sagde at ingen som er ”død fra synden” (v 11) synder længere. Han har ophørt med at synde, dvs om han synder en eneste gang er han ikke død fra synden. Hvis et menneske er korsfæstet med Kristus er han død bort fra alle synder (v 6,7).

2 Petr 1,4. Her tales der ikke om Guds befalinger, men om Guds ”løfter”, som gør det muligt for os at gennem ”den guddommelige natur” (Helligånden) leve uden at synde.

1 Joh 3,3.6.9. ”Gør synd” i v 8 og v 9 kan oversættes til vanemæssig synd. Nogle mener at alle kristne synder ind i mellem (i tilfældighed), men gør ikke synden til en vane. Men hvor mange gange hver uge kan vi tabe humøret (for at næve en synd) for at vilkårlige synder ikke skal blive vanemæssige synder? 3, 5, 7 eller 12 gange? Det er vigtigt at vide, for vanemæssig synd skulle da gøre at vi er Djævelens børn, men kun vilkårlige synder skulle gøre at vi er Guds børn (hævder man), se v 8 og v 9. Skillelinjen er derfor overordentlig vigtig.

Men grundteksten siger: ”Enhver som er født af Gud synder ikke nu” (v 9). ”Den som synder nu, han er af djævelen” (v 8). ”Gør synd” i Disse vers siger at Guds børn ikke synder ”nu” (”for øjeblikket”). Grundteksten taler om en stadig gentagende handling i den nuværende tid, dvs ”fortsætter ikke at synde”. Det handler om den erfaring vi har med Gud og synden i dag.

2 Kor 7,1. Her handler det igen om ”løfter”, ikke om ”befalinger”. Præcis som Jesus troede på det ”umulige” da Han hængte på korset, kan vi gennem troen på Guds løfter - det ”umulige” - overvinder alle synder.

”Kød eller ånd” (samme vers). ”Ånd” handler her om sindet og følelserne: kan vi vise et Kristus-ligt sindelag når arbejdskammeraterne håner os (og ikke tænker ondt om denne). Kender vi til selvmedlidenhed når vi behandles forkert. Dette kan ikke overvindes gennem viljekraften, kun gennem Guds forvandlende kraft. ”Ånd” kan også handle om stolthed og æresfølelse.

Ez 36,25-27. Alle Disse tre vers viser at det er Gud som giver os et nyt hjerte og en ny ånd gennem den nye fødsel.

I Ez 36,23 er ”forsvarene” en bedre oversættelse end ”hellige” og ”blive forsvaret” bedre end ”beviser mig hellig”. Når Gud forsvares overfor hele universet pga Satans falske anklager mod Gud

afsluttes den store strid. Dette sker når Guds Ånd har taget bolig i hele Hans folk og forvandler dem, så at de holder Guds lov fuldstændigt. De som påstår at Gud skal forsvare sit navn men sit folk ved ikke hvad de taler om. I så fald skulle den store strid være afsluttet for længe siden. Ezekiel 36,23-27 hører absolut sammen. Gud har kaldet en sidste levning, de 144,000, gennem hvilke Han skal afslutte den store strid. Sjælevinding er uhørt vigtigt, men det er kun det næstvigtigste.

2 Kor 6,16-18. Vi skal ikke have nogen som helst kontakt med afguder.

1 Tess 5,23. 24. Kun Gud kan hellige os ”til hele jeres skabning”, så at vi bliver fejlfrie. Kun om vi tror på Guds løfter ”rens vi os fra alt som besmitter kød og ånd” (2 Kor 7,1). Og kun om vi forbliver i Ham kan vi lade være med at synde. Men forbliver vi ikke hele tiden i Kristus kommer vi til at synde her og der.

Ef 5,27. Her vises det at Gud kan gøre hele sin forsamling fejlfri i helligelse.

Rom 4,20.21.22. Abraham faldt i begyndelsen, men blev stærkere i sin tro på Guds løfter (v 20,21,22) og derfor kunne Gud gøre ham retfærdig.

”For mennesker er dette umuligt, men for Gud er alting muligt” (Matt 19,26). Jesu udtalte disse ord om Guds kraft i forbindelse med en opfordring Jesus rettede til en rige mand (se v 16-26) at sælge sine ejendele og give til de fattige for at blive ”fuldkommen”, så at han kunne få evigt liv (v 21). Sammenlign Jesu opfordring til sine Disciple at ”være fuldkomne” i Matteus 5,48.

”Alt formår den som tror” (Mark 9,23).

Dennis Priebe 10

Ellen White

Det emne jeg nu skal tale over er det vigtigste af alt det jeg taler over. Den rigtige opfattelse af dette emne kan afgøre om vi skal bestå i den sidste krise. Så vigtigt er det. Og det handler om Ellen White. Hvilken autoritet har hendes bøger over min samvittighed og over mit liv?

I den kristne videnskab i dag er uenigheden så stor at Bibelens autoritet er forsvundet. Kristne forskere bestemmer selv hvad de skal tro er sandt i Bibelen. Oplysningstiden har givet os meget godt, men bidraget til kristen videnskab er blevet til at menneskelige tanker har taget over og blevet en afgud. Vi er blevet den største autoritet i alt. Intet er højere end vore egne tanker. Men skal vi betragte Guds Ord som inspireret af Gud må vi tage imod alt som findes i Bibelen, men at lægge egne tolkninger og vurderinger ind. Hvis vi ikke accepterer hele Bibelen som inspireret af Gud får vi alvorlige problemer.

Hvad skal vi så turde tro på i den? Når vi lytter på en pastor eller en Syvendedags -adventist lærer vil vi ikke automatisk tage alt til os som vi hører. De er ikke vor autoritet. Bibelen er vor autoritet, og alt vi hører eller læser skal bedømmes ud fra Bibelen. En pastor eller Syvendedags adventist lærer tolker Guds Ord, medens en profet giver os Guds Ord. Hvis en profet giver os Guds Ord kan det ikke være sådan at han på nogen måde tolker Guds Ord. Egentlig taler man om det som om Gud siger (= profet) eller også taler man om det som man tror Gud siger. En pastor kan gøre det sidstnævnte. En profet kan ikke gøre det. Egentlig må man acceptere 100 % af det en profet taler, eller forkaste profeten. Desværre vil vi gerne betvivle inspirationen i dag pga at såkaldt videnskab og menneskelige tanker har taget over. Skal man bedømme en profet så gælder følgende: 100 % eller 0 %.

Når det gælder tre kategorier af det som Ellen White har skrevet: **1)** artikler (Review and Herald, Signs of the Times mm) **2)** bøger og **3)** personlige brev (de fleste publicerede i Testimonies for the Church), siger Ellen White at hun ikke udtrykker sin egen opfattelse, men at det hun skriver har Gud åbenbaret for hende. Ellen White skrev at enten må man betragte alt dette som noget som kommet fra Gud, eller er der ikke noget af dette som er inspireret af Gud. Ellen White havde fysiske manifestationer da hun fik sine syner. Hun åndede ikke når hun fik en syn, selv om det varede i en time. Fysiske prøver bekræftede at hun ikke åndede. Hun kunne slå bibelteksten op hun citerede uden at se på teksten. Alt dette bekræfter at hun var under en anden magts kontrol.

Men Satan kan gøre store undre. Det afgørende er indholdet i hvad Ellen White skrev. Hendes budskab må sammenlignes med Bibelens budskab. For at hun skal godkendes som Guds profet må hendes budskab stemme overens med Bibelen.

Hovedproblemet for Syvendedags adventistsamfundet i dag når det gælder Ellen White er at man viselig siger at man tror på hende som Guds profet, men nogle betvivler hendes inspiration i visse dele, som ikke passer med deres egne opfattelse. Samme problem har den kristne forskerverden når det gælder Bibelens inspiration. Ellen White sagde at "Satans allersidste bedrageri skal blive at forpurre Guds Ånd vidnesbyrd". 1 SM, s 48. (ikke at forkaste hende som profet). Og det er dette vi ser i dag. Man påstår for sin del at visse dele af hendes skrifter er inspirerede, men andre er ikke. Det passer Disse som ikke vil tage imod tilrettevisninger. Hvis vi ræsonnerer sådan, bliver vi de endelige tolkere af hvad som er inspireret og hvad som ikke er inspireret i Ellen Whites skrifter. På den måde "tilintetgør (vi) Guds Ånds vidnesbyrd".

Men er det sådan at Ellen White blandede sine egne opfattelser med de budskaber hun fik fra himmelen, så må vi forkaste alt hun siger at hun har fået fra Gud. Så kan vi ikke vide hvad som er

inspireret og hvad som ikke er det. ”Hvis Vidnesbyrdene ikke talar i overensstemmelse med Guds Ord, forkast dem da. Kristus og Beliar kan ikke forenes” (5T, s 691).

En profet får åbenbaringer direkte fra Gud. Det indebærer at profeten i spørgsmålet ikke kan tale med profetisk autoritet når Herren ikke har talt. En gang skrev Ellen White til en person som ville have vejledning: ”Jeg har ingen frihed at skrive til vore brødre når det gælder dit fremtidige arbejde... Jeg har ikke fået nogen instruktion om hvor du skal bosætte dig... om Herren giver mig tydelig instruktion vedrørende dig, da skal jeg give dig den. Men jeg kan ikke påtage mig ansvar som Herren ikke har lovet på mig” (Ellen White, brev 96, 1909). En anden gang skrev Ellen White at: ”Jeg har ikke intet lys over emnet (hvem som vil udgøre de 144,000). Var god og fortæl mine brødre at jeg ikke fået noget præsenteret for mig om de omstændigheder de skriver om, og jeg kan bare framlægge det for dem som er blevet præsenteret for mig” (Ellen White citeret i et brev fra C.C. Chrysler til E.E. Andross, 8. dec, 1914).

Der findes ikke forskellige grader af inspiration eller åbenbaring. Hvis Ellen White var inspireret, så er hendes skrifter helt og holdent inspirerede og hendes budskab kommer direkte fra Gud. Hvis Ellen White lærer forkerte ting når det gælder en bibelsk lære findes der risiko for at tro på hende når hun skriver om en bibelsk lære. Men hvis hendes budskab kommer fra Gud er det uendelig vigtigt at ikke forkaste hendes værk.

”Det passer ikke nogen at udtale et tvivlende ord her og der (om Vidnesbyrdene) som vil at virke som gift i andre menneskers sind, og rukke ved deres tillid til de budskaber som Gud gav, hvilket har hjulpet til at lægge grunden til dette arbejde, og som har ledsaget det helt til nu, når det gælder tilrettevisninger, advarsler, ændringer og opmuntring. Til alle som stod i vejen for Vidnesbyrdene skulle jeg ville sige at Gud har givet et budskab til sit folk, og Hans røst vil kunne høres, uanset om I lytter eller ej. Jeres modstand har ikke skadet mig. Men I må stå til ansvar overfor himlens Gud, som har sendt Disse advarsler og instruktioner for at bevare sit folk på den rigtige vej. I må stå til ansvar overfor Ham for er forblindet, om at I er en anstødssten over for syndere.” (1 SM, s 43).

Ellen White sagde at ”hvis I havde studeret Guds Ord med en virkelig længsel efter at nå op til Bibelens norm og opnå kristen fuldkommen, så havde I ikke brug for Vidnesbyrdene. Eftersom I har forsømt at gøre jer fortrolig med Guds inspirerede bog (Bibelen) har han søgt at nå jer med enkle, direkte vidnesbyrd og derigennem forsøgt fæstne jeres opmærksomhed på de inspirerede ord I undlod at adlyde. På den måde har han alvorligt opmuntret jer at rette jeres liv efter Bibelens rene og ophøjede undervisning” (5T, s 664, 665).

Ellen Whites opgave er altså ikke at give os en ny Bibel, men at lede os til Bibelen, så at vi på en bedre måde skal kunne forstå budskabet i Bibelen. Hun kalder sit værk for ”et mindre lys, for at lede mænd og kvinder til det større lys (Bibelen)”. Colporteur Ministry, s 125.

”De skrevne Vidnesbyrd er ikke til for at give nyt lys, men for at på en levende måde indprente de inspirerende sandheder i hjertet som allerede er åbenbaret ... Gud har gennem Vidnesbyrdene forenklet de store sandheder som allerede er givet (i Bibelen) og den måde Han har vagt dette givet dem til folket for at vække dem og indskærpe Disse sandheder i deres sind, for at alle skal være uden undskyldning” (5T, s 665).

Men samtidig som Ellen White skriver at hendes gave er at forenkle og tydeliggøre de sandheder som allerede findes i Bibelen, så understreger hun at ”et mindre lys” (hendes værk) ikke betyder mindre betydningsfuldt lys end ”det større lyset” (Bibelen). Gud er ikke mindre alvorlig i dag når Han taler gennem en profet, hvilket fremgår af følgende citat:

”I ældre tider talte Gud til mennesker gennem profeter og apostle. I denne tid taler Han til dem gennem sin Ånds Vidnesbyrd. Der har aldrig været en tid hvor Gud har undervist sit folk mere alvorligt end Han underviser dem nu om sin vilje og den vej som han vil at de skal følge” (5T, s 661).

”Et mindre lys” indebærer ikke at Gud er mindre alvorlig i sin kommunikation med sit folk eller at dette ”mindre lys” betyder mindre klart eller pålideligt lys. Det betyder ej heller mindre inspireret lys. De budskaber som Gud gav til Ellen White er lige så inspirerede, og af lige høj kvalitet, som de budskaber Gud tidligere gav til nogen profet eller apostel som forekommer i Bibelen.

Formålet med Bibelen er at forklare frelsesplanen for menneskene gennem Bibelen. Formålet med Ellen Whites skrifter er altså at gøre frelsesplanen endnu mere tydelig end den allerede er i Bibelen (pga menneskers forsømmelighed når det gælder at forstå Bibelen).

”Et mindre lys” er mindre i forhold til det større lys som mange profeter og bibelforfattere *tilsammen* har fået fra Gud og som lyser gennem Bibelens bøger. Da har ”et mindre lys” ikke noget med autoritet at gøre. Men hvad indebærer det at Ellen White må prøves gennem Bibelen? Da Paulus skrev sine breve i det Nye Testamente må hans breve være sammenlignet af kristne med Gamle Testamente, som var deres Bibel. Paulus’ breve bestod som bekendt denne test, og derfor blev hans breve en del af Bibelen. Alle som i dag siger at have profetiens gave prøves i dag gennem Paulus brev, og resten af det Nye Testaments skrifter. I denne forbindelse kan nævnes at profeterne Esajas, Jeremias og Ezsekiel må have fået sine budskaber prøvet gennem de fem Mosebøger (som fandtes tidligere).

Hvordan skal vi da studere Bibelen og profetiens Ånd? Hvad begynder vi med? Det må være Bibelen. Uanset hvilket emne vi studerer går vi først til Bibelen. Derefter går vi til Ellen White for at få mere information i emnet, dvs hendes skrifter forstærker og forstørre emnet. Denne ordning indebærer ikke at Ellen Whites budskaber har mindre autoritet end Bibelens budskaber. Kun at vi begynder med det større lys som mange profeter og bibelforfattere tilsammen har fået.

Dennis Priebe 11

Betydningen af hvilken menneskelig natur Jesus havde

Hvorfor er emnet om Jesu menneskelige natur så vigtig?

Da Satan begyndte sit oprør mod Gud sagde han til Ham: Din lov er uretfærdig. Den måde du behandler englene på er uretfærdig. Og da du skabte menneskene behandlede du dem uretfærdigt. Den måde du behandler mennesker på er streng og vilkårlig. Din regering er ikke gyldig. Din lov er uegnet for skabte væsener. (se GC, s 497-500). Dette var Satans oprindelige udfordring og trods.

Hvorfor kom Jesus her til jorden? ”Jeg har meget at tale om og dømmes i spørgsmål om jer. Men han som har sendt mig er sand, og det jeg har hørt af ham forkynder jeg for verden” (Joh 8,26). Den første anledningen til at Jesus kom her til jorden var for at fortælle sandheden om Gud. Hvis Jesus døde på korset uden at sige sandheden om Gud, om Jesus døde pga at Han stod op for sandheden (dvs som martyr), da ville Hans mission mislykkes. Jesu mission blev fremgangsrig idet at Hans død åbenbarede Guds karakter og ophøjede og legemliggjorde Gud og Hans lov (som desuden er uforanderlig, hvilket Golgata viser). For at Jesus skulle lykkes i sin mission, må han vise at Gud er ”sand”.

”Signs of the Times”, 20. jan, 1890, (Ellen White): ”Han (Jesus) kom hertil verden for at de fejlagtige forestillinger om Guds karakter som Satan skabte i menneskenes sind skulle kunne fjernes... Vi er kaldets til at betragte vor himmelske Fader gennem Hans Søn... Jesus kom hertil for at undervise mennesker om Faderen, for at fremstille Ham på et rigtig måde overfor de faldne mennesker på jorden... Når hensigten med Hans mission var opnået, dvs at åbenbare Gud for verden, tilkendegav Guds Søn at Hans værk var fuldført og at Faderens karakter var åbenbaret for menneskene.”

Jesus kom altså her til jorden for at åbenbare Guds karakter, for at afsløre den måde hvorpå Han skulle frelse menneskene samt den måde Gud regerer på. Når dette var gjort var Jesu ”værk fuldført.” Først på Golgata kors stod det klart for de ikke-faldne verdener at Satan var en morder og at Guds veje var direkte modsat Satans veje.

Det er to anklager Satan har rettet mod Guds lov: **1)** Han sagde i himlen at engle ikke behøver Guds lov. Den passer ikke til dem, Den er ikke retfærdig. Den er for restriktiv. **2)** faldne mennesker kan ikke, efter Adams synd, adlyde Guds lov.

Det er **2)** som volder største problemer i dag. Signs of the Times (Ellen White), 16. jan, 1896 (vol 3, s 264): “Satan forklarede at det var umuligt for Adams sønner og døtre at adlyde Guds lov [Adams sønner og døtre er Kain, Abel og de som følger derefter, dvs også os] og anklagede derfor Gud for at bryde med visdom og kærlighed. Hvis ikke de kunne adlyde loven var det forkert af den som udfærdigede loven.”

Hvis vi ikke kan holde Guds lov er det altså forkert af den som udfærdigede loven.

R&H, 9. marts, 1905 (vol 5, s 120), Ellen White:” Han (Jesus) kom her til verden for at fristes i alt, præcis som vi, for at bevise over for universet at menneskene kan leve et liv i denne syndens verden som Gud godkender”.

“Han (Jesus) levede Guds lov og ærede den i en verden af overtrædelser, og åbenbarede for det himmelske univers, for Satan og for alle Adams faldne sønner og døtre, at menneskene kan adlyde Guds lov. ” (My life today, s 323).

“Efter menneskenes fald forklarede Satan at det blev bevist at menneskene ikke kan adlyde Guds lov, og han forsøgte overbevise universet om denne påstand. Satans påstand virkede til at være sand, men Kristus kom for at afsløre bedrageren.” (1 SM, s 252, 253).

”Kristi menneskelige natur skulle for evige tider give svar på det stridsspørgsmål som gjorde ophav til striden. Kristus påtog sig menneskenes natur i deres faldne tilstand, men Han syndede aldrig på nogen måde.” (1 SM, s 255, 256).

Disse citat viser at Satan, efter Adams og Evas synd, forklarede at menneskene ikke kan holde Guds lov. Og dette holder hele den kristne verden med i. De mener at det er først når vi får en fuldkommen menneskelig natur at vi kan holde Guds lov.

Hvordan skal Gud besvare Satans anden anklage (at faldne mennesker ikke kan adlyde Guds lov)? Hvordan skal Gud modbevise denne løgn fra Satan? Jo, den anden Adam (Jesus) skulle påtage sig vor faldne natur og oprette det som den første Adam ødelagde. Havde Jesus påtaget sig Adams natur før syndefaldet havde Jesus modbevist Satans første anklage mod Guds lov, men ikke den anden. Alle har vi syndet og vist at Satans anden anklage derigennem ikke kan modbevises. Til og med Enok syndede endnu gang. Alle har vi syndet en gang, men kan få syndernes forladelse gennem Jesu blod. Den store strid skulle ikke være nærmere sin løsning nu, end inden Jesus døde for os. Der skulle ikke findes noget håb om at Jesus snart skulle komme tilbage.

De som påstår at Jesus påtog sig Adams ikke-faldne natur siger at Jesus modbeviste Satans første anklage mod Guds lov. Men egentlig har verdener som aldrig er faldet jo allerede modbevist denne anklage. De som påstår at Jesus påtog sig vor faldne natur siger at Jesus ikke bare modbeviste Satans anden anklage, end også den første. Hvis Guds lov kan holdes med en falden natur så kan en ikke-falden natur også, udi evigheden.

Hvis Jesus ikke påtog sig vor faldne natur, kunne vi ikke være nærmere en løsning på den store strid før Jesu død. Så skulle vi ikke have haft et syndfrit stedfortrædende offer, eftersom dette først kunne ske når Jesus beviste at Satan er en løgner pga hans anden anklage. Jesus må først bevise at Gud er ”sand” (Joh 8,26). Ellers ville Jesu død ikke have haft nogen betydning. Hvis Jesus påtog sig en menneskelig natur som kun var fysisk svækket, men havde ikke vore tilbøjeligheder i naturen til det onde, da Han blot skulle have bevist at netop en sådan person – som ikke findes – kan holde Guds lov.

Hvis Jesus ikke påtog sig eksakt samme natur som vi skulle Satans anden anklage fortsat ikke være modbevist - og der skulle heller ikke findes noget som helst håb om at anklagen nogensinde skulle modbevises. Jesus kan bare være vort stedforetrædende offer om Han først modbeviste Satans anden anklage. Ellers skulle den store strid ikke kunne afsluttes. De som påstår at de som tror på Jesu faldne natur overbetoner Jesu eksempel på bekostning af Jesu stedfortrædende offer har derfor slået fejl. Og det faktum at Jesus påtog sig vor natur modbeviser jo båda Satans anklager. Og de ikke-faldne verdener har jo allerede modbevist Satans første anklage.

Vi må bestemme os for hvad var hovedårsagen til at Jesus kom her til jorden som menneske (Joh 8,26). Hovedårsagen var at modbevise Satans anklager mod Gud. Alle anklager som Satan rettede mod Gud må modbevises (anklage et og to). Kun her kunne Jesus blive vort syndfrie stedfortrædende offer (og når den anden anklage modbevises er også den første anklage modbevist). Påstanden at Jesus automatisk skulle have syndet om Han påtog sig vor natur bliver kun logisk hvis Jesus havde haft arvesynd da Han kom her ned til jorden. Tror man på arvesynden giver man automatisk Jesus en anden menneskelig natur end den vi har. Men arvesyndens ophavsmand er Augustinus (354-430), som levede efter det at Nye Testamente var skrevet. Augustinus hævdede at vi ikke kan overvinde alle vore synder på grund af vor faldne menneskelige natur.

Men kun hvis vi tror på at synd er en beslutning kan vi tro på at Guds lov kan holdes af mennesker som har en falden natur, derfor viste Jesus at det går. Gennem Helligåndens forvandlende kraft kan vi holde Guds lov – som er ”hellig, retfærdig og god” (Rom 7,12). Alle som helt overgiver sig til Gud kan sige: ”Hvor har jeg dog din lov kær! Hele dagen grunder jeg over den.” (Sal 119,97). Derfor kunne Jesus blive vort stedfortrædende offer - fordi at Han først modbeviste Satans løgne fra begyndelsen.

I Åb 14,5 tales der om de 144 000: ”Og i deres mund er igen løgn blevet fundet. De er fejlfri overfor Guds trone”. Disse 144 000 skal leve når nådens dør er lukket. De skal have Guds segl på sine pander. Så skal der ikke findes nogen Midler i Helligdommen og ikke heller nogen mulighed for at få syndernes forladelse. Hvordan skal dette kunne ske? Hvis vi tror at Jesus ikke havde tilbøjeligheder til det onde i sin natur drages vi af naturlige grunde den konklusion at vi, med vore tilbøjeligheder til det onde i vor natur, ikke kan adlyde Guds lov fuldkomment sådan som Jesus gjorde.

Hvis Jesus påtog sig en ikke-faldne natur (Adams natur før syndefaldet), og modbeviste Satans første anklage, så tror vi at vi kunne have holdt Guds lov fuldstændigt hvis vi også hade fået en ikke-falden natur. Men nu sker dette først ved Jesu genkomst.

Men, hvis Jesus modbeviste Satans anden anklage, at faldne mennesker umuligt kan adlyde Guds lov fuldstændigt, så viste Jesus også at de 144 000 kan adlyde Guds lov fuldstændigt når der ikke længere findes nogen Meddeler i himlen og så heller ikke nogen mulighed at få syndernes forladelse. Hvis Jesus påtog sig min natur, tror jeg altså på at jeg kan holde Guds lov fuldkomment inden jeg får en ikke-falden natur. Og at jeg kan gøre det allerede nu. Men Satan påstår at dette ikke er muligt. Men Gud svarer så: - jeg har bevist det og jeg skal bevise det igen. De 144 000 skal være overbeviste om dette eftersom de ved at Jesus hold Guds lov fuldkomment trods at Han havde vor faldne natur. Så skal de også kunne gøre det, gennem Jesu afsluttende forsoningsværk i det allerhelligste i den himmelske Helligdom.

Foruden den grund at Jesus påtog sig samme faldne natur som vi har og dermed viste at vi kan leve uden at synde præcis som Han gjorde, så findes der yderligere et grund til hvorfor Jesus påtog sig vor faldne natur. Hvis Jesus ikke havde påtaget sig vor faldne natur kunne Han ikke være død for menneskeligheden. Jesus hade da ikke modbevist Satans anden anklage og vi skulle ikke være nærmere en løsning på den store strid end før Jesu død.

Den første Adam ledte os fra fuldkommenhed til fordærv, eftersom ingen kan holde Guds lov i en falden natur (uden Helligåndens kraft). Men den anden Adam, Jesus, leder os fra fordærv (i en falden natur) til renhed og fuldkommenhed. Den første og den anden Adam er ikke paralleller, uden hinandens modsætninger. De repræsenterer to forskellige grupper, synderne og de retfærdige. Gennem Jesu afsluttende forsoningsværk i den himmelske Helligdom (i det allerhelligste) skal et helt folk (de 144 000) til sidst leve uden at synde helt frem til Jesu genkomst. Og du og jeg kan leve udan at synde allerede nu.

Hvis vi ikke tror på at Jesus havde samme menneskelige natur som vi har, så vil der heller ikke at findes nogen 144 000 som forsvarer Guds karakter lige før Jesu genkomst.

I den evangelikale verden tror man ikke bare at Jesus påtog sig Adams natur før syndefaldet. De tror også at Jesus ikke kunne have syndet, eftersom Gud ikke kan fristes (Jak 1,13). Men Kristus levede i samme uvished som vi. Selv om vi er Guds børn i dag, Måske vi synder i morgen. Præcis som Kristus må vi daglig dø bort fra det eget jeg. Kristus vidste altså at Han kunne komme til at synde inden Hans liv var over her på jorden.

Dennis Priebe 12

Vi behøver ikke beholde en eneste syndig tilbøjelighed

”Vi behøver ikke beholde en eneste syndig tilbøjelighed (”propensity”)” (Ellen White, 7 BC, s 943).

”Når vi overgiver os som redskab til Helligåndens virke vil Guds nåde virke i os så at vi modstår en gammel forkærlighed og sejrer over stærke tilbøjeligheder (”propensities”), og så vil vi at forme nye vaner.” (COL, s 354).

Disse *vaner* (”propensities”) kan overvindes gennem Helligånden, hvilket de to nævnte citater viser. Følgende citat bekræfter dette: ”Men trods at deres onde tilbøjeligheder (”propensities”) kan for dem forekomme lige dyrebare som højre hånd eller højre øre, så må Disse skilles fra den kristne, ellers kan han ikke godtages af Gud.” (TM, s 171, 172).

Derimod har vi stadig tendenser til det onde i vor faldne natur. Hvis man tror på arvesynden, dvs at den faldne natur er synd, Så tror man ikke på moralsk fuldkommenhed inden Jesus kommer tilbage (ikke engang når nådens dør er lukket).

Der findes tre betydninger af ”propensity” (tilbøjeligheder) i Ellen Whites skrifter: a) hellige tilbøjeligheder (propensities) – Disse arver vi – b) faldne tilbøjeligheder (propensities) – Disse arver vi – og c) frie, valgte tilbøjeligheder (propensities) – Disse udvikler vi.

Som et eksempel på frie, valgte tilbøjeligheder (c) kan nævnes at vi kan udvikle smag for is. Disse tilbøjeligheder forstærkes gennem gentagelse. Men frie, valgte tilbøjeligheder kan overvindes gennem Jesu Kristi kraft hvis de er dårlige. Jesus udviklede forstås aldrig dårlige tilbøjeligheder.

Tendenser i naturen og tilbøjeligheder i karakteren behøver altså ikke være det samme. Sammenhæng og vane skal afgøres.

Jesus fristedes på tre områder, præcis som vi: a) kødets begær, b) øjnernes begær og c) livets stolthed – se 1 Joh 2,15. 16.

De som påstår at Jesus påtog sig Adams natur før syndefaldet hævder også (oftest) at helligelsen ikke er en del af evangeliet (men en følge af det), at helligelsen ikke er et vilkår for frelsen. Jesu menneskelige natur hører derfor stærkt sammen med retfærdighed gennem tron.

Ellen White sagde at kun det materiale som hun publicerede er inspireret. Baker-brevet var tværtimod et upubliceret brev til en ukendt person i Tasmanien. I dette brev skrev Ellen White til pastor WLH Baker 1895: ”Fremstil Ham (Kristus) ikke overfor folk som et menneske med tilbøjeligheder (”propensities”) til synden.” (Ellen White, 5 BC, s 1128, 1129).

Det var aldrig meningen at det Ellen White skrev om ”propensities” (tilbøjeligheder) i dette brev skulle blive offentligt og kendt. Først da en nitisk forsker fandt Baker-brevet i midten af 1950-erne blev det offentligt og pludseligt blev det svaret på Jesu natur indenfor Syvendedags adventistsamfundet.

Alle breve Ellen White skrev med råd er inspirerede af Gud (selvom sådanne breve ikke da hun skrev til James White og siger at han ikke skrev så længe og undrer om han fortsat lever).

Præcis som Bibelens forfattere gør Ellen White oftest specielle tilpasninger på noget særligt, når hun citerer Bibelen. Det er sjældent hun gør grundlæggende bibelske udlægninger. Derfor skal vi først gå til Bibelen for at gøre en grundig undersøgelse af dens forskellige afsnit. Derefter kan vi gå til Ellen Whites udlægning af en speciel situation.

Dennis Priebe 13

Satans snarer

Hvorfor beder vi på den måde vi gør? Jo, for de at vanen, det måde vi bad på for år tilbage, har en enorm påvirkning på den attitude og den måde der handles på som karakteriserer os i dag. Det som var er det som er nu. Og det gælder fremfor alt synden. Mindet om synden samt syndens vane har stor påvirkning på vor nuværende situation, når det gælder synden. Er synden lige så uundgåelig som at ånde, spise og sove? Er et liv uden synd den yderste umulighed? Er vi som bekendende kristne blevet så vandt med synden at det er naturligt for os at synde regelmæssigt, bede om forladelse, synde, bede om forladelse osv?

Vi tror Måske på at Jesus blev fristet i alt, præcis som vi (Heb 4,15), og at Han levede et syndfrit liv (1 Pet 2,22). Men vi har så svært for at forstå hvorfor vi ikke også kan leve uden at synde. Vi undskylder os Måske med at sige, at Jesus var jo Gud. Eller at Han havde en bedre menneskelig natur end vi har. Eller et renere sindelag end os. Og så skaber vi afstand til hvorfor Jesus kunne, medens vi ikke kan.

Men hvad er da synd? Jo, overtrædelse af Guds lov (1 Joh 3,4). Lad os huske på advarslen i Ords 10,19 om at tale for meget. ”Hvor mange ord er, bliver overtrædelse ikke borte. Men den som styrer sine læber, han er forstandig”. Ords 14,21: ”Den som viser foragt for sin næste, han begår synd”. Har vi foragtet vor næste? Har vi set ned på dem og sagt: Se hvordan de klæder sig! Se hvordan de opfører sig! Se på deres personligheder! Ords 24,9 (KJV): ”Dåragtige tanker er synd”. Har vi beskyttet dåragtige tanker?

Rom 14,23: ”Alt som ikke sker af tro er synd”. Alt som har selviske motiver er synd, dvs man gør noget bevidst som ikke er efter Guds vilje. Jak 4,17: ”Altså, den som forstår at gøre det som er godt, men ikke gør det, for ham er det synd”. Gør vi sådan som vi ved er synd? Vi ved Måske at en person behøver vor hjælp, men vi bryder os ikke om at hjælpe ham. Vi har en fjende som på alle måder forsøger få os at overtræde Guds lov.

Guds sidste menighed, Laodikæa (Åb 3,14-22) er lunken, selvglad og tilfreds med det som er. Det er næsten umuligt at få Laodikæa at gå med på nogle forandringer, det er jo ikke så dårligt trods alt. Det største problem med Laodikæa er stolthed. Jeg er bedre end andre. Måske handler det om intellektuel kundskab – stolthed – som gjorde mig blind for åndelig fattigdom. Vort største problem som Syvendedags adventister er ikke at vi behøver flere institutioner, bedre programmer m.m., end at vi behøver blive kvit med synden en gang for alle. Hvis dette problem blev løst skulle alle andre problemer indenfor Syvendedags adventistsamfundet også løses. Det virker umuligt. Hvordan skulle dette kunne ske?

De daglige synder i vore liv kan være farligere end de synder Satan forsøger at få os at begå ved tidens ende. De såkaldte ”små” hverdagssynder som vi begår regelmæssigt gør at vi ikke er beredte for endetidens forfølgelser, som vi er så sikre på at vi skal klare når de kommer. ”Simon, Simon! Se Satan har begæret at få jer i sin vold for at kunne sigte jer som hvede” (Luk 22,31) Et direkte angreb mod Peter havde han kunne afværge. Da Peter huggede øret af på ypperstepræstens tjener forsøgte han forsvare Jesus da Jesus blev taget til fange (Joh 18,10). Men da Petrus var uforsigtig og blandede sig med mennesker på ypperstepræsten Kaifas gård, slippede Peter sin værdighed, og da han fik lumske spørgsmål om han kendte Jesus fornægtede han Jesus (Luk 22,54-62). En enkel, stille, kommentar, ”denne mand var også med ham” (Luk 22,56), fik Petrer til at falde.

Satan er meget listig. Almindeligvis angriber han os ikke direkte. Oftest sker det fra siden eller bagfra. Ibland kan nære, velmenende venner blive Satans redskaber til at få os at synde. De kan foreslå noget som vi ikke burde lytte til, som får os at begynde at gå på kompromis med sandheden. ”Uskyldige” angreb er ofte Satans fremmeste våben mod os.

Respekterede, men falske læreres indflydelse kan være farligere for os end nogen anden indflydelse. Måske forsøger ibland respekterede Syvendedags adventist-lærere gradvis at lede vore tanker bort fra sejer over synd til andre interessante emner. Dette er farligere end såvel åbenlyse forfølgelser som såkaldte ”uskyldige” angreb. Måske blev vi tidligere velsignede da vi lyttede på Disse (Syvendedags adventist) lærere og fik respekt for dem. I stedet for at tale om synden i vore liv kan de tale om interessante emner som gør at vi ikke gennemskærer det hele så let. Helligånden må have fuld kontrol i vore liv. Disse falske lærere forkynder et evangelium som kommer udenfor Syvendedags adventistsamfundet og som vi må være på vagt imod.

I Matt 18,26-27 tales der om en tjener som fik en skyld eftergivet som han aldrig kunne betale. Dette er en billede på Guds barmhjertighed. I vers 27 og 28 beder en medtjener om at forbarme sig over den første tjener, men får ikke forbarmelse. Problemet med den første tjener var at han ikke havde en anelse om hvor meget kongen (dvs Gud) eftergav (forlod) ham. Tjenerens hjerte var ikke blødgjort og draget til Herren pga Hans kærlighed til ham. Denne tjener var aldrig blevet født på ny. Han var lige uomvendt efter dåben som før. Han talte om at han fik syndernes forladelse og blev frelst, men han var ikke blevet omvendt og fik et nyt hjerte.

Har vi gjort samme erfaring? Har vi taget imod et falsk evangelium som tilbyder syndernes forladelse, men som ikke indeholder en sand omvendelse fra synden? Dette evangelium tilbyder delvis forvandling af hjertet – men ikke en fuldstændig forvandling (før Jesu genkomst). Det er et evangelium som ikke tilbyder frelse fra synden, men i den. Et stort problem i den kristne verden er at medens man taler om Gud som den syndforladende Gud, taler man ofte ikke om at Gud er hellig, dvs at Han ikke accepterer synden. Man nævner heller ikke synderne ved navn, mange gange.

”Der findes et ønske (indenfor Syvendedags adventistsamfundet) at efterligne de andre samfund... Nye tanker og planer i arbejdet... Synderen opfordres alvorligt at tro på Kristus og tage imod Ham, men at tage hensyn til sit tidligere syndige og oprørske liv. Hjertet er ikke sønderknust og bedrøvet. Der findes ingen angerfuld bodfærdighed. Den såkaldte omvendte person er ikke faldt på Klippen, Jesus Kristus.” (2SM, s 18,19).

Heri ligger problemet. De nye medlemmer i vore menigheder slutter sig mange gange til os (Syvendedags adventister) uden at hjertet er forvandlet. Før i tiden var det almindeligt med dybe omvendelser indenfor Syvendedags adventistsamfundet når man blev Syvendedags adventist. Helligånden afstedkommer aldrig en vækkelse uden virkelig reformation i livet. Dette er meget vigtigt at aldrig glemme. Både Abel og Kain ofrede til Gud. Men Kain mente ikke at han behøvede noget som skulle dø for hans synder. Derfor ofrede ”Kain af markens frugt” som offergave til Herren, i stedet for et offerdyr som symboliserede Jesus (1 Mos 4,3-5).

Ellen White så i et syn hvordan ”Satan har intensive overvejelser med sine engle om den mest fremgangsrig plan for at kuldaste deres (Guds folks) tro... Vi skal få dem at drage den slutning at Kristi krav ikke er så strenge som de en gang troede og ved at rette sig efter verden kan de udøve en større indflydelse på verdslige mennesker. Således skilles de fra Kristus. (TM, s 472-474).

Kan vi blive frelste om vi synder bevidst? Nej, men hvilke synder er det som vi må bekende og opgive?

Kan vi blive frelst om vi ser på noget (TV, bio mm) som forurener vort sind? Som Måske også passerer den del af hjernen hvor vi vælger og træffer beslutning og går direkte ind i den ubevidste del af hjernen som vi ikke kan påvirke.

Kan vi blive frelst om vi lytter til musik som produceres af sådanne som hader Gud?

Er sabbaten en hellig dag for os - eller en fridag? Ser vi frem mod sabbatsdagen under ugens øvrige dage? Beskæftiger vi os med ting på sabbaten som føles gode eller er denne dag i virkeligheden hellig for os, da vi ærer Gud, holder os nære Gud og begår os med Ham? Finner vi glæde i at gøre sådan som Gud pålagt på sabbaten, eller i at gøre det som vi mener er hyggelige at gøre? Mener vi at det er kedeligt at gøre det som Gud påbudt på denne dag?

Stjal vi fra Gud? Bibelen siger at vi stjal fra Gud hvis vi ikke giver Ham tiende af alt (Mal 3,8-10). Kan vi få et frelsende fællesskab med Gud om vi stjal fra Ham?

Og så det Måske største problem i vort samfund i dag – pornografi. Og dette problem har vokset som en lavine siden 70'erne, og vil vokse hurtigt. Hvorfor det? Jo, pga Internettet. Det udgør en trussel endog for bekendende kristne.

Og så det her med klæder. Hvorfor vælger vi visse klæder? Er det for at andre skal påskønne os? Eller for at andre ikke skal skønne på os eller se ned på os? Hvorfor vælger vi en bestemt klædestil? Der er intet forkert med en klædestil som er ikke er fordringsfuld og er rigtig. Men er det så at vi i år køber en ny habit eller en ny frakke fordi at den vi købte for ganske nylig hurtig blev umodne. Ellen White skrev at kærligheden til moden gjorde mere for at fordærve åndeligheden indenfor Syvendedags adventistsamfundet end noget andet.

Hidtil har vi talt om åbenlyse synder. Men der findes også mindre åbenlyse synder. Vi hør et rygte om nogen og fører det bare videre til vor bedste ven. Og det spredes. Til sidst forstørres rygten for den person som det gælder. Det handler om udtrukket mord.

Og sådan har vi det her med simpel utålmodighed. Noget går Måske skævt og vi bruser det op. Vore planer indfries Måske ikke og vi bliver utålelige.

Vi kan blive irriterede når vi ikke får det som nogen anden har fået det i stedet. Vi kan blive vrede på nogen.

Vi kan blive misundelse på en person som fik noget vi ville have og som vi ikke fik, trods at personen faktisk ikke behøvede at arbejde lige så meget for at få det som vi har gjort.

Modløshed kan ramme os ved modgang og vi føler selvmedlidenhed. Vi synes det føles urimeligt. Måske er vi ikke blevet behandlet retfærdigt.

Ind ibland forsøger vi måske styre andre, ikke mindst hvis vi befinder os i en position hvor vi har mulighed at udnytte andre, Måske i familien. Det kan handle om at forsøge styre andres væremåde, tanker eller holdning.

Og så har vi den kritiske ånd. Se på problemerne i menigheden! Se på problemerne med pastorerne! Se på problemerne i skolen! Se på problemerne her... Se på problemerne der! Der findes så mange problemer i menigheden og da også mange problemer at tale om. Og vor ånd bliver negativ, og Måske vredladen.

Kan vi blive frelst hvis vi praktiserer Disse eller andre kendte synder – men ikke bekender og overgiver dem? Kan Helligånden beherske vore liv hvis vi tillader at Satan overvinder os?

Jesus kom for at frelse os *fra* synden, ikke *i* den (se Mattæus 1,21). Hvis Jesus ikke må hjælpe os med at afstå fra synden kan vi ikke blive frelste. Der findes ingen anden vej.

Paulus skrev til effeserne: "Al bitterhed og hæftighed og vrede, alt spottende og hånende, ja alt hvad hedder ondskab skal være fjernet fra jer" (Ef 4,31).

"Ingen andre fristelser har mødt jer end sådanne som almindeligvis møder mennesker. Og Gud er trofast. Han skal ikke tillade at I bliver fristede over jeres evne, men når han lader fristelsen komme, skal han også berede en udvej derud af, så at I kan holde den ud" (1 Kor 10,13).

Gud kan hjælpe os i alle fristelser, men vi kan også gøre vor del når fristelsen kommer – f.eks. bede og huske på bibeltekster som kan hjælpe os i fristelsen:

DA, s 24: "Hans (Jesu) liv vidner om at det er muligt for os at endog adlyde Guds lov":

DA, s 123: "Endog ikke gennem en tanke gav Han efter for fristelsen. Dette kan også blive vor erfaring."

DA, s 311: "Der findes ingen undskyldning for synden... Præcis som Menneskesønnen (Jesus) var fuldkommen i sit liv, så skal Hans efterfølgere være fuldkomne i sit liv."

DA, s 668: "Ligesom Kristus levede efter loven i sin menneskelige natur, kan vi også gøre det, hvis vi griber fat i den stærke for at få kraft."

DA, s 827: "I deres menneskelige svaghed gøres det muligt for dem at udføre den Almægtiges gerninger."

Vor mission er at åbenbare Kristus i vore liv. Han beder os ikke gøre noget umuligt. Hvis vi tage Guds Ord alvorligt kan vi sejre over synden, trods at vi er svage i os selv. Gennem Guds kraft er dette muligt.

MH, s 180: "Hans (Jesu) liv viser at menneskelig natur, i forening med guddommelig natur, synder ikke."

Det er altså når vi skiller os fra den guddommelige natur at vi synder. Uden Helligånden kommer vi med sikkerhed til at synde.

1 SM, s 226: "Ved at leve et syndfrit liv viste Han (Jesus) at hver søn og datter af Adam kan stå imod fristelserne fra den (Satan) som først indførte synden i verden."

"Hver søn og datter til Adam", det er du og jeg.

1 T, s 144: "Vi kan overvinde. Ja, helt og holdent. Jesus døde for at berede en udvej for os, så at vi skal kunne overvinde dårligt humør, hver synd, hver fristelse, og sidde til sidst med Ham (på Hans trone)."

AA, s 531: "Som menneske fuldkommes Frelseren gennem et liv i uafbrudt modstand mod det onde, og viste dermed at mennesker gennem samarbejde med Guddommen kan opnå en fuldkommen karakter her i livet."

Disse tekster er ikke befalinger, men løfter om hvad Gud kan gøre for os. Hvis vi overgiver os helt og holdent til Gud, hver dag, så forvandler Han os helt og holdent gennem Helligånden. Et evangelium som siger noget andet er et falsk evangelium.

Tit 2,11-14: ”Guds nåde er jo åbenbaret til frelse for alle mennesker. Den fostrer os til at sige nej til ugudelighed og verdslig begær og at leve anstændigt, retfærdigt og fromt i den tid som nu er, medens vi venter på at det salige håb skal indfries, at vor store Gud og Frelser Jesus Kristus skal træde frem i herlighed. Han har ofret sig selv for os for at frikøbe os fra all uretfærdighed og rense sig et ejendomsfolk, opfyldt af iver at gøre hvad som er godt.”

Her tales om at Gud skal rense et folk som skal være rede for Jesu genkomst. Guds nåde er stærkere end vor synd. Vi kan end ikke begynde at overvinde synden uden Guds nåd.

Rom 8,37: ”Nej, i alt dette er vi mere end sejre gennem ham som elsket os”

Nåden, nåden er større end din synd. Kan du blive mere end sejrherre gennem ham som har elsket os?

”Gud har gjort det muligt for os at overvinde hver dag. Og han skal give dig den nåde som behøves, så at du kan overvinde” Review and Herald 26 marts, 1899, Ellen White.

PP, s 248: ”Mange når aldrig op til den niveau som de skulle kunne nå op til, eftersom de venter på at Gud skal gøre det for dem som han har givet dem kraft at gøre selv. Alle som er egnede til at bruges må trænes gennem den strengeste mentale og moralske disciplin, og Gud skal bistå dem gennem at forene sin kraft med menneskelig anstrengelse.”

Lad os glemme vor tidligere erfaring, som indebar synd, anger, synd, anger osv. Lad os ikke falde ind i det gamle mønster som har plaget os hele livet. Lad os forkaste dette allerede i dag.

”Eftersom du har holdt fast ved mit ord om udholdenhed, skal også jeg tage være på dig og redde dig ud af fristelsens stund, som skal komme over hele verden og sætte dets indbyggere på prøve.” (Åb 3,10).

Gud skal tage vare på sit folk når prøvelsen kommer. Satan forsøger at tage det evige liv fra os. En del venner forsøger Måske også gøre dette. Lad os ikke forarges på nogen, så at vi mister det evige liv bare fordi nogen gjorde os ondt uden grund. Det har ikke været dette.

EW, s 295: ”Jeg så jorden rensed. Der fandtes ikke eneste spor af forbandelsen tilbage. Jordens sønderbrudte, ujævne overflade lignede nu en udstrakt, jævn slette. Hele Guds univers var rent, og den store strid var afsluttet for evigt. Hvor vi end vendte os var alt som øjet så smukt og helligt. Og hele den genløste skare, gamle og unge, store og små, lagde sine skinnede kroner ved Frelserens fødder og fald ned i tilbedelse for Ham som lever altid og i evighed. Den smukke, nye jord med al sin herlighed var de helliges, evige arv. Riget og magten og storheden udover alle riger under himmelen blev givet den Højstes hellige folk, som skulle besidde det til evig tid, ja altid og i evighed.”

Intet andet spiller nogen rolle. Intet problem som vi kan møde her i livet spiller nogen rolle. Ingen synd skal forhindre mig at tage imod det som er bedre end vi nogensinde kan forestille os. Intet urent skal komme herind.

Hvis vi kom til himlen med nogen synd som vi ikke har overvundet skulle vi ikke trives hvor alt er rent. Efter Jesu genkomst er al karakterforvandling umulig. Det vi tænker her på jorden, det vi taler om her på jorden, det vi gør her på jorden skal vi også tænke, tale og gøre i himlen, hvis vi kommer der op. Lad ingen tage vor krone! Den er alt for dyrebar.

Dennis Priebe 14

Syvendedags adventisterne skal bane vej for Jesus genkomst

Apg 16,25-31: "...`I herrer, hvad skal jeg gøre for at blive frelst?' De svarede: `Tro på Herren Jesus Kristus, så bliver du frelst...`"

Hvis der findes genfødte kristne i andre samfund end Syvendedags -adventistsamfundet, hvilken speciel funktion udfylder da Syvendedags -adventistsamfundet? Hvilke er vi? og hvilken særlig funktion udfylder vi? Hvorfor skal vi gøre metodister, lutheraner, katolikker m.m. til Syvendedags adventister, og ikke bare ikke-kristne?

For vore pionerer var vort (Syvendedags adventistsamfundets) budskab et budskab om liv og død som gjaldt alle mennesker, ellers ville de gå fortabt. "Da sagde Jesus til de jøder som troede på ham: `Hvis I forbliver i mit ord, så er I virkelig mine Disciple. I kommer da til at forstå sandheden, og sandheden skal gøre jer frie. De svarede ham: `vi er Abrahams afkom og har aldrig været slaver under nogen. Hvordan kan du da sige: `I skal blive frie?' Jesus svarede dem: `Sandelig, sandelig siger jeg jer: `enhver og en som gør synd er syndens slave. De svarede og sagde til ham: `vor fader er jo Abraham`. Jesus sagde til dem: `var I Abrahams børn, skulle I gøre Abrahams gerninger`. (Joh 8,31. 32. 33. 34. 39).

Kan vi (Syvendedags adventister) falde i samme fælde som jøderne: "Vi er Guds sande folk. I er det ikke. Derfor er vi bedre end I." Syvendedags adventister har imidlertid en særlig opgave at råbe ud i ørkenen: "Bered Herrens vej" (Matt 3,3), så at Han kan komme tilbage. Og denne kaldelse gælder også bekendende kristne, bl a for at de ikke skal blive bedragede under den sidste tid. Se Matt 28,19. 20. Vi (Syvendedags adventister) skal døbe og undervise om "alt hvad jeg (Jesus) har befalet jer".

Jøderne havde en begrænset forståelse af hvad Messias skulle gøre da han kom. Men år 31 e.Kr. blev denne begrænsende forståelse kritisk for dem, og de forkastede Ham. I en kritesituation bliver sandheden særlig vigtig. Dette gælder ikke mindst vor egen tid. og Syvendedags adventisternes opgave er at "berede vej for Herren", så at Han kan komme tilbage. Vor opgave er større end at bare lede mennesker til frelse. Lad os tage et eksempel: med alle s.k. Maria - åbenbaringer som sker i dag, med det ene formål alle kristne og endog muslimer, bliver læren om sjælens udødelighed vigtigere at forstå end for nogle generationer siden. Og det gælder da også "døde" som viser sig for os.

Lad os ikke nedgradere læresætninger som nogle gør. Se Matt 15,9: "I forfængelighed dyrker de mig, eftersom den lære de lærer ud er menneskers bud." Nogle siger at alt vi behøver er Jesus. Men andre religioner tror også på Jesus, men har en anden opfattelse om Ham end den Bibelen giver. Hvilken lære om Jesus skal vi tro på? Udover en læremæssig forklaring af Inkarnationen og Jesu forsoningsværk kan vi ikke få en rigtig opfattelse om Jesus. Det handler ikke om Jesus eller lærepunkterne. Det handler om Jesus og lærepunkterne.

Apg 4,12 viser at det er Bibelens Jesus som frelser, ikke den Jesus som andre religioner taler om. "Hos ingen anden findes der frelse. Der findes heller ikke noget andet navn under himlen, som gives noget mennesker, gennem hvilket vi kan blive frelste." Det er afgørende at tro på Bibelens Jesus. Og det er væsentligt for Syvendedags adventister at undervise dåbskandidater om vore lærdomspunkter. Vi har ikke ret at undlade at undervise om alle vore lærdomspunkter. Enten er samtlige vore lærepunkter sandhed, eller også kan vi ikke være sikre på at vi er Guds sande menighed. Helheden er vigtig for os. Vi må ikke tage noget bort.

1 Joh 2,4. 5. 6: ”Den som siger at han kender ham men ikke holder hans bud, han er en løgner og sandheden findes ikke i ham. Men den som holder hans ord, i ham er Guds kærlighed visselig fuldbyrdet. Så ved vi at vi er i ham. Den som sejrer forblive i ham er skyldig at selv leve sådan som han (Jesus) levede.”

Kristne normer, kristen livsstil og kristent liv i Jesu efterfølger jeres hjerter og sjæl for Kristi sande menighed.

Hvad skal vi da sige om Apg 16,31? ”Tro på Herren Jesus, så bliver du frelst sammen med dit hus” Er dette ikke tro nok? I denne tid findes ingen falske lærer inden den kristne menighed. Det var først senere som frafaldt indenfor den kristne menighed medførte at vildfarelser kom derind, f eks søndagshelligholdelse, sjælens udødelighed og barnedåb. Det gør at situationen i dag er mere kompliceret end på apostlenes tid. Samtlige af vore lærepunkter er en del af sandheden i Jesus. Matt 4,4: ”Menneskene skal leve ... af *alt* det som udgår af Guds mund.” Vi har ingen ret at sige at den og det lærepunk er ikke så vigtig.

Har vi stadig vor overbevisning om at Jesus kommer snart? Har ikke en del af os (Syvendedags adventister) tabt denne overbevisning? Hvis dette sker svigter vi Syvendedags adventismen: Vi (Syvendedags -adventister) må bevare og tilbageholde vor lære for at forblive Guds siste levning. ”Gud kalder på mennesker som er beredte på at klare nødssituationen, mennesker som i en krise ikke skal vise sig på den forkerte side.” (R&H, 5 nov, 1903, Ellen White).

Hvad skete med jøderne? De stod på forkert side da krisen kom. Hvordan bliver det med os (Syvendedags adventister)? ”Det er forunderligt at den store strid nærmer sig sin afslutning. I det afsluttende værk skal vi møde farer som vi nu ikke ved hvordan vi da skal håndteres. Men lad os ikke glemme at de tre store magter i himlen arbejder, at det er en guddommelig hånd som styrer og at Gud skal lade sin vilje virkeliggøres. Han skal samle et folk fra verden som skal tjene Ham i retfærdighed.” (2 SM, s 391; se også R&H, 6 dec, 1892, Ellen White).

For at kunne give verden vort budskab på en tydelig måde må vi være sikre på at vi forstår det og har taget det til os. ”Herren har altid krævet af sit folk at de med alle sine vaner viser en tydelig forskel mellem sig selv og verdslige personer... I såvel Gamle som Nye Testamente har Herren udtrykkelig tilsagt sit folk at være tydeligt adskilt fra verden når det gælder ånd, stræben og handling, dvs at være et herligt, specielt folk. Afstanden mellem øst og vest er ikke længere end afstanden mellem lysets børn og mørkets børn når det gælder vaner, handling og ånd. Og denne forskel kommer at blive tydeligere, mere bestemt, efterhånden som vi nærmer os tidens afslutning. Det er ikke bekendelsen af troen, eller et navn som findes nedskrevet i kirkebøgerne som gør os til Guds børn. Det er i stedet en levende forening med Kristus. Vi må være ét med Ham, gennemsyrede af Hans Ånd, delagtig i den guddommelige natur, korsfæstede for verden med dens følelser og begær, fornyede i kundskab og sand herlighed.” (R&H, 12. nov, 1914, Ellen White).”

Læser vi samme slags bøger som verdens børn? Ser vi samme slags TV-programmer? Lytter vi til samme slags musik? Klæder vi os på samme måde? Spiser vi samme slags mad? ... Virkeligheden i dag er at der ikke er så stor forskel mellem Syvendedags adventister og verden når det gælder vaner og valg. Og lad os ikke glemme at den måde vi lever på er betydningsløs uden ”en levende forening med Kristus”. Det er denne forening som er drivkraften bagved vore vaner.

”Gud kræver af sin blod-købte arv at hele tilværelsen helliges – at være ren ligesom Han er ren, fuldkommen i overensstemmelse med Guds vilje. `Var altså fuldkomne` (Matt 5,48) er Guds ord til os. Og for at vi skal kunne lyde dette ord sendte Han sin enbårne Søn til denne jord for at leve et

fuldkomment liv i vort sted. Vi har Hans eksempel foran os, og den kraft gennem hvilken Han levede dette liv kan vi også få.” (samme kilde).

”Få indser betydningen af at hele tiden kæmpe for at overvinde. De mindsker sin flid og følgen bliver at de bliver selviske og grådige. Åndelig årvågen anses ikke for nødvendig. Menneskelig iver og anstrengelse bliver ikke en del af det kristne liv... Som Guds trofaste budbærere må vi hele tiden bede til Ham for at bevares gennem Hans kraft. Hvis vi afviger en eneste millimeter fra pligten svæver vi i fare for at komme ind på syndens bane som skal at stoppe med fordærv. Der findes håb for enhver af os, men kun på en måde, og det er gennem at forene os med Kristus og anvende al energi for at opnå Hans karakters fuldkommelse.” (5T, s 540).

Kristus hentede al sin kraft til lydighed fra Faderen. Jesus levede altså ikke et fuldkomment liv eftersom Han var Gud. Absolut ikke. Han gav os et eksempel på lydighed. Jesus havde en falden menneskelig natur, præcis som vi, som ville gøre noget andet end hvad Faderen vil: ”Thi jeg (Jesus) er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min vilje, men for at gøre hans vilje, som har sent mig.” (Joh 6,38).

Hver dag må Jesus overgive sig og sin vilje på ny til Faderen, præcis som vi og sige: ”Ikke som jeg vil, men som du vil”. (Matt 26,39). Samme kraft som Jesus fik fra sin himmelske Fader kan vi få i dag. Der findes ikke den mindste forskel herimellem.

For hver år som går, bliver Syvendedags adventistsamfundets evangelium mere og mere lig evangelikalernes evangelium, dvs mindre og mindre ligt Syvendedags adventisternes rigtige evangelium. Da Desmond Ford forsvandt fra Syvendedags adventist-samfundet gik det evangelikale evangelium under jorden. Nu er der 5 gange stærkere end da Desmond Ford virkede indenfor Syvendedags adventistsamfundet i slutning på 70’erne. Vi ligger meget nærmere det evangelikale evangelium i dag i 2007 end vi gjorde i slutningen af 70’erne og i begyndelsen på 80’erne. Men lad os være Syvendedags adventister, trods det tiltagende mørke ibland os!

Dennis Priebe 15

De to grupper inden for Syvendedags adventistsamfundet

Det var først 1950'erne, i forbindelse med Syvendedags adventist-samfundets diskussioner med evangelikalerne Walter Martin og Donald Barnhouse (se side 2 og 4), at Disse ville vide om Syvendedags adventistsamfundet er et kristent samfund eller en sekt, hvor ordet evangelikal gjorde entré inden Syvendedags adventistsamfundet. I dag anvendes dette begreb ganske ofte ibland os.

Kenneth Samples, som er evangelikal, er Walter Martins efterfølger som ”fortolker” af hvilke samfund som tilhører hovedstrømmen inden kristen bekendelse og hvilke samfund som er sekter.

Kenneth Samples skrev 1988 at i midten af 70'erne var 2 grupper opstået indenfor Syvendedags adventistsamfundet. En gruppe havde en evangelikal opfattelse om retfærdighed gennem tronen, hvilket er reformatorernes tolkning af retfærdighed gennem troen (Martin Luther, John Calvin m fl) i en eller annen form. Den anden gruppe have samme opfattelse om retfærdighed gennem troen som var almindelig indenfor Syvendedags adventistsamfundet før 1950'erne, dvs traditionel Syvendedags adventisme.

Samples skrev også at følgende karakteriserede evangelikalerne indenfor Syvendedags adventistsamfundet:

- 1) Retfærdighed gennem troen indbefatter kun retfærdiggørelsen (at forklare retfærdig, dvs forladelsen). Dette er centralt for dem. Dette er det eneste som kræves for frelseren, mener de. Helligelsen bliver her den ledsagende frugt til frelseren, ikke roden til frelsen. Forladelsen er altså frelsen. Helligelsen kommer senere som en frugt af frelsen.
- 2) Jesus Kristus påtog sig en ikke-falden natur som ikke havde nogen tilbøjelighed til synd inden i sig (ingen tilbøjelighed til fråseri, avind, modløshed mm), dvs Adams natur før syndefaldet. Dette indebærer at Jesus kun skulle have mødt fristelser udenfor sig selv, aldrig fra tilbøjeligheder inden i sig.
- 3) Jesus gik ind i ”det allerhelligste” da han tog til himlen. En undersøgende dom som begyndte i 1844 findes ikke beskrevet i Bibelen.
- 4) Syndfri fuldkommenhed er ikke muligt før Jesu genkomst. Vi kan ikke leve uden at synde her i dette liv.
- 5) Ellen White og hendes skrifter er ikke ufejlbarlige og kan ikke anvendes som autoritet for at bestemme lære. Derimod kan Ellen Whites bøger være til velsignelse for andagtsstunder og personlig opbyggelse.

Evangelikaleren Kenneth Samples definerede siden traditionel Syvendedags adventisme:

- 1) Retfærdighed gennem troen indbefatter både retfærdiggørelse (forladelse) og helligelse. De er både nødvendige for frelsen. Iførte evangelikalerne bliver man frelst gennem retfærdiggørelsen selvom det ikke går så godt med helligelsen. Selvom man falder en gang er man dog frelst pga retfærdiggørelsen. Man kan have nogle dårlige helligelsesfrugter på træet men alligevel være frelst. Her er det altså helligelsen en følge af frelsen. Men ifølge traditionel Syvendedags adventisme er helligelsen nødvendig for frelsen. Hvis en af dem savnes (retfærdiggørelsen eller helligelsen) findes den anden heller ikke. Desuden gør Gud os hellige (helligelse) i samme proces som Han forklarer os retfærdige (retfærdiggørelse). Helligelsen kommer ikke flere år derefter. Hvis vi har en levende tro på Kristus forklarer Han os retfærdige lige nu samt gør os til nye skabninger lige nu. Dette har Syvendedags adventist-samfundet tro, historisk set.

- 2) Jesus Kristus havde en menneskelig natur som ikke bare var svækket af synden, men havde også tilbøjeligheder til synden inden i sig. Hans natur var som Adams natur efter syndefaldet.
- 3) Jesus gik ind i "det allerhelligste" 1844 e.Kr. og indledte en undersøgende dom, som er en opfyldelse af Jesu anden fase af forsoningsværket, dvs den afsluttende fase af forsoningsværket. Ifølge evangelikerne fuldbyrdes forsoningen på korset.
- 4) At holde fuldstændig Guds lov er muligt.
- 5) Ellen Whites skrifter er inspirerede af Gud og autoritative når det gælder læren. Spørgsmålet gælder ikke om Ellen White var inspireret af Gud, men om hendes skrifter er autoritative når det gælder læresætninger. Præcis som Bibelen afgør hvad som er sandhed for os, afgør også Ellen Whites skrifter hvad som er sandhed for os, eftersom Bibelen og Ellen Whites skrifter er lige meget inspirerede af Gud. Det handler altså om autoritet når det drejer sig om læresætninger.

Kenneth Samples skrev at man kan reducere disse 5 afvigende punkter til 2 hovedpunkter:

- 1) Spørgsmål om autoritet når det gælder Ellen Whites skrifter. Dette er det afklarende spørgsmål nummer et mellem en evangelikalsk Syvendedags adventist og en traditionel Syvendedags -adventist.
- 2) Frelserens grund, dvs retfærdighed gennem troen.

Kenneth Samples skrev 1988 at frøene til evangelikerne inden for Syvendedags adventistsamfundet blev sået i 50'erne ved Syvendedags adventist-samfundets diskussioner med evangelikerne Martin og Bamhouse. Udsåningen bærer altid frugt og Desmond Ford var en sådan frugt og ikke far til den evangelikale del af Syvendedags adventistsamfundet. Men udsæden havde båret frugt også uden ham. Pastorer og ledere som havde samme teologi som Ford blev afskedede eller tvunget til at gå af næsten samtidig med Ford i slutningen af 70'erne. Men der findes mange evangelikale Syvendedags adventister endnu efter dette, men de gik under jorden. Alt ifølge Kenneth Samples (1988), og fra midten af 90'erne har de Syvendedags adventist-evangelikalere som gik under jorden blevet mere hørbare.

Kenneth Samples sagde også (1988) at om en del traditionelle Syvendedags adventister fortsætter med holde fast ved Ellen White som ufejlbarlig fortolker af Bibelen vil Syvendedags adventistsamfundet måske regnes som en sekt.

1990 skrev Kenneth Samples en artikel for "Christianity Today" hvor han taler om, som han siger, den nærværende sandhed om Syvendedags adventistsamfundet. Han siger at mange af de nuværende (1990) kontroverser indenfor Syvendedags adventist-samfundet kan spores tilbage til Syvendedags adventisternes ledes møder med ledende evangelikaler (Martin og Bamhouse) i 50'erne. Det er altså ikke kun visse indenfor Syvendedags adventistsamfundet som påstår dette. Samples skrev her at bogen "Questions on Doctrine" ("Spørgsmål om læren", se sid 4), som Syvendedags adventistsamfundet publicerede som et resultat af Disse møder, forkastede lærer som tidligere traditionelt accepteres indenfor Syvendedags adventist-samfundet. Det gælder (1) Syvendedags adventistsamfundets tidligere opfattelse at Kristus påtog sig en falden menneskelig natur, og (2) at troende som lever under de sidste dage skal nå et tilstand af syndfri fuldkommenhed.

Det er altså ikke kun visse Syvendedags adventister som har denne opfattelse om "Questions on Doctrine". Han sagde: "Questions on Doctrine` var en tydelig fremstilling af det som senere skulle blive kendt som den evangelikale del af Syvendedags adventistsamfundet."

Kenneth Samples skrev videre at i 50- og 60'erne uddannes mange Syvendedags adventist studende på universitet som ikke tilhørte Syvendedags adventistsamfundet. Derved blev mange Syvendedags adventist teologier påvirket af liberal teologi.

Walter Martin skrev 1984 (eller der omkring) til generalkonferensen indenfor Syvendedags adventistsamfundet og spurgte om Syvendedags adventistsamfundet fortsat står bag "Questions on Doctrine". Han fik svar fra dr Richard Lescher, viceformand indenfor generalkonferensen, som skrev tilbage at Syvendedags adventistsamfundet fortsat holder fast ved "Questions on Doctrine" som blev udgivet i 1957. Kenneth Samples skrev senere at denne bog var den tydeligste fremstilling af det evangelikale standpunkt indenfor Syvendedags adventistsamfundet.

Dennis Priebe: Det har aldrig forekommet en sådan forvirring indenfor Syvendedags adventistsamfundet som i de seneste 20 åren. Ikke engang omkring 1900 da panteismen nåede sin kulmination indenfor Syvendedags adventistsamfundet var det tilnærmelsevis spørgsmål om en sådan forvirring som vi oplever i dag.

I en bog som udkom for nogle år sedan, "Evangelikaler og katolikker sammen", taler om hvad evangelikaler og katolikker har af opfattelse om retfærdighed gennem troen: "Vi har den opfattelse at retfærdighed gennem troen er det samme som retfærdiggørelse" (=forklares retfærdig). Tildelt retfærdighed (=helligelse) findes altså ikke med her. De tror på lydighed gennem Guds Ånds værk i hjertet, men ikke som et krav for frelse. Men i stedet som et resultat af at være frelst. De mener, med andre ord, at man ikke er frelst gennem tildelt retfærdighed (=helligelsen). Dette skulle indebære at man ikke er frelst gennem den nye fødsel, eftersom den nye fødsel sker i hjertet. Den nye fødsel er altså, efter denne opfattelse, ikke et krav for frelsen, men et resultat af den. Man kan altså dø lige efter retfærdiggørelsen og blive frelst inden den nye fødsel sker.

Årsagen til at helligelsen, i følge denne opfattelse, ikke er et krav for frelsen beror på at man ser helligelsen som mest en menneskelig anstrengelse. Vi forandre livsførelsen, vi holder sabbaten osv, og Gud giver os lidt hjælp til dette. Nogle hævder at helligelsen er 50 % vor anstrengelse og 50 % Guds nåde. Men eftersom der ikke findes menneskelige anstrengelser i retfærdighed gennem troen – det være legalisme – udelukker denne gruppe helligelsen fra frelsens grund. Helligelsen bliver altså et resultat af frelsen.

Hvilke praktiske følger bliver der af denne forståelse af retfærdighed gennem troen? taber vi da det frelsende forhold til Jesus Kristus hvis vi synder? Nej, mener man, så længe vi kæmper opad beholder vi det frelsende forhold til Jesus Kristus, selvom om vi "kommer til at" synde.

Beholdt David sit frelsende forhold da han syndede "nu og da", da han begik ægteskabsbrud med Batseba og myrdede hendes mand? Naturligvis gjorde han ikke det. De to forskellige evangelier giver helt forskellige svar på dette spørgsmål. Det evangelikale evangelium siger at David her havde en forfærdelig dårlig helligelsesfrugt på træet, men at han, da han syndede, fortsat befandt sig i et frelsende forhold med Jesus Kristus, eftersom han allerede tidligere blev retfærdiggjort (dvs forklaret retfærdig). På trods af at helligelsen fungerede dårligt i dette tilfælde var David, efter denne opfattelse, frelst eftersom helligelsen her er en følge af frelsen. Jeg har spurgt mange evangelikaler om denne beretning og ved at de har denne opfattelse.

Profetiens Ånd siger imidlertid tydeligt at David var fortabt da han syndede ved at begå ægteskabsbrud med Batseba og dræbte hendes mand. Det var først da han af hjertet bekendte sin synd og omvendte sig på ny at han blev Guds sande barn igen.

En falsk forsikring om at blive frelst i synden er i dag den største faren indenfor Syvendedags adventistsamfundet når det gælder retfærdighed gennem troen.

For 50 år sedan var legalisme den farligste vildfarelse indenfor Syvendedags adventistsamfundet, dvs at gøre retfærdige gerninger i egen kraft. I dag er det ikke længere sådan.

Pendulet har svinget, så at en falsk forsikring om frelsen blev den farligste vildfarelsen indenfor Syvendedags adventistsamfundet. Måske 100.000-vis eller millioner Syvendedags -adventister taber frelsen og det evige liv hvis de beror på det de hører og det de læser. Så alvorligt ser jeg, Dennis Priebe, på dette problem. At tro på dette evangelium er at tro på en falsk forsikring om frelsen.

Ellen White skriver i "Signs of the Times", 13 dec, 1899: "Deres stadige snublen og fald afslører at de ikke bibeholdt en ihærdig kamp mod sine skødesynder. De har ikke stølet helt på Kristus, eftersom de ikke indså at de risikerer at overvindes af Disse synder... Det er nødvendigt at overgive de synder som Herren har tilrettevist inden man kan stå frikend overfor Gud."

Jeg (Dennis Priebe) tror at det evangelikale evangelium dominerer over det traditionelle evangelium indenfor Syvendedags adventistsamfundet, dvs en falsk forsikring om frelsen hvor vi kan blive frelst selvom vi ikke overvinder alle vore synder. Man mener at vi bliver frelst gennem retfærdiggørelsen (at forklares retfærdig), eftersom vi ikke længere er fordømt indenfor Gud, og at den nye fødsel sker senere, som en følge af frelsen (dvs som en følge af at forklares retfærdige).

Men denne evangelikale opfattelse står i direkte modsætning til hvad Ellen White skriver i COL, 112, 113: "Uden den nye fødsel gennem troen på Hans blod kan man ikke få forladelse for sine synder".

Det evangelikale evangeliet siger at vi ikke kan adlyde de ti bud. Kristus gjorde det i vort sted. Og hans lydighed tilskrives os. Men Bibelen lærer os at vi kan adlyde de ti bud hvis Kristus bor i vore hjerter, gennem tron.

Sådan står der i "Questions on Doctrine", s 383: "(Kristus var) befriet fra de nedarvede lidelser og urenheder som fordærver Adams naturlige afkom". Dette skulle indebære at Kristus savnede vore tilbøjeligheder til synd i sin menneskelige natur. Ordet "eksempel" (befriet) anvendes af kardinal Gibbons i hans bog "Vor fædres tro", og kardinalen anvende da dette udtryk på Marias (Jesu moders) menneskelige natur. Hun skulle altså mangle tilbøjeligheder til synd i sin menneskelige natur og dermed skulle Jesus arve samme natur.

Katolske kirke hævder at Jesus skulle være en synder om Han påtog sig vor faldne natur. Protestanter tror ikke på at Maria skulle haft en menneskelig natur men syndige tilbøjeligheder. Derimod tror de at Jesus havde en menneskelig natur uden syndige tilbøjeligheder. Og det gør de fleste teologer inden Syvendedags adventistsamfundet også. Derfor kan Jesus ikke have arvet sin menneskelige natur helt fra Maria, mener man. Gud må derfor have skabt Jesu menneskelige natur på en særlig måde. Men dette mangler understøttelse i Bibelen.

Den nuværende officielle opfattelse hos de fleste af vore Syvendedags adventist teologer er at Jesus arvede svagheder fra Maria, f eks at blive træt, at lide, at blive sulten, at føle smerte. Men de mener altså Han var befriet fra tilbøjeligheder for selvished, stolthed, begær, modløshed, fråseri mm. Og Dette er de tilbøjeligheder vi har. De er også de alvorligste tilbøjeligheder. Jesus skulle altså, efter denne opfattelse, have en menneskelig natur som delvis var falden, delvis ikke-falden. Og dette undervises nu om på samtlige Syvendedags adventist universiteter. Den anglikanske præst Henry Mellville var den første som for mange år siden fremførte denne opfattelse om Jesu natur, og Syvendedags adventistsamfundet har "taget imod" denne opfattelse helt og fuldt.

Det problem som ligger til grund for hvordan man skal stille sig til Jesu menneskelige natur indenfor den kristne verden har at gøre med hvordan man ser på begrebet synd. Hvis den faldne natur, som vi arver, er synd kunne Jesus naturligvis ikke have haft samme menneskelige natur som vi har. Men hvis synd er noget vi vælger at gøre, så kunne Jesus have haft præcis samme menneskelige natur som vi har (se Dennis Priebe's første forelæsning).

Hvis synd er vor faldne natur kommer vi til at synde helt til Jesus genkomst, dvs også efter at nådedøren lukkes. Men eftersom Ellen White skriver at vi kan ophøre med at synde inden nådedørens lukning, fortabes Disse som tror at synd er vor faldne natur sin tillid til hendes autoritet. Og hvad skal vi så have den undersøgende dom til? Det går jo ikke at dømme vor sabbatshelligholdelse, vore tiendegaver mm. Kun retfærdiggørelsen (at forklare retfærdig) kan dømmes.

Dennis Priebe 16

Den store strid afsluttes

”Men da Gud sagde til sin Søn: `Lad os gøre menneskene til vort billede`, blev Satan skinsyg på Jesus. Han ønskede selv blive rådført angående menneskenes skabelse, og eftersom han ikke blev det, fyldtes hans hjerte med skinsyge og had.” (EW, s 145).

”Han (Satan) klagede over det som han påstod var forkert når det gælder forvaltningen af himmelske ting, og forsøgte fylde englens sind med sin utilfredshed... På den måde blev fremmede frø udsået, og senere udvides dette og præsenteres for den himmelske domstol som noget som opstod blandt englene, ikke hos Satan... I hemmelighed fremførte han sin utilfredshed for englene... Det som Satan havde indgivet i englens sind – et ord her og et ord der – åbnede vejen for en hel række antagelser. På sin listige måde fik han dem at udtrykke tvivl. Senere, da han blev udspurgt, anklagede han dem som han havde undervist. Han overførte al sin mishag på dem som han havde været leder for... Herren så på hvilken måde Satan udnyttede sin magt, og Han fremstillede sandheden for ham som modsætningen til løggen. Under striden var Satan gang på gang parat at medgive at han havde begået fejl. Men de som han havde bedraget var også parate til at anklage ham for at svigte dem. Hvad skulle han gøre? – underordne sig Gud, eller fortsætte på en bedragerisk vej?” (Review and Herald, 7 september, 1897, Ellen White).

“Bedrøvet fortalte han (Satan) englene om det foretræde Gud havde givet Jesus fremfor ham selv... De loyale engle begav sig hurtigt på vej til Guds Søn og fortalte Ham om hvad som udspillede sig blandt englene, De fandt Faderen i debat med sin elskede Søn, for at bestemme hvordan, for de loyale englens skyld, at Satans selvpåtagede autoritet skulle holdes nede. Den store Gud kunne umiddelbart have kastet denne ærkebedrager fra himlen ud. Men dette var ikke Guds hensigt. Han skulle give den oprørske en ligeværdig mulighed at måle styrke og magt med sin egen Søn og Hans loyale engle. I denne strid skulle hver engel selv vælge side og vise dette for alle... Hele den himmelske hærskare sammenkaldtes overfor Faderen for at enhver skulle få sin sag prøvet. Satan fremførte skamløst sin utilfredshed med at Kristus skulle have foretræde fremfor ham. Han stillede sig stolt op og krævede at han skulle blive ligestillet med Gud og være med i forhandlingerne med Faderen og forstå Hans planer... Satan pegede triumferende på sine tilhængere som udgjorde næsten halvdelen af alle engle, og udråbte: `Disse følger mig! Skal du drive Disse ud også, og skabe et sådant tomrum i himlen?` Han forklarede siden at han var forberedt til at modarbejde Kristi autoritet og forsvare sin stilling i himlen med magtmidler, styrke mod styrke.” (SR, s 14-18).

Læg mærke til at det var næsten halvdelen af englene som var Satans tilhængere, men det var en tredjedel som blev kastet ud fra himlen (Åb 12,4). En del engle ændrede altså opfattelse. Og Gud tillader det. Det er ikke synd at tænke om hvornår man savnede information og får mere information.

”Det var dig som sagde i dit hjerte: `Jeg skal stige op til himlen, over Guds stjerner skal jeg stille min trone. Jeg skal sætte mig på stævnebjergene længst oppe i nord. Jeg skal stige op over skyens højder. Jeg skal gøre mig lig den Højeste.` (Es 14,13. 14).

Ordet ”jeg” (Satan) går igen gang på gang i Disse vers. Og det er dette som synden handler om. Dette eneste lille ord. ”Jeg skal gøre det jeg vil gøre. Uanset hvad det koster.”

”Og en strid opstod i himlen: Mikael og hans engle gav sig i strid med dragen. Og dragen og hans engle stred mod dem. Men de kunne ikke holde stand, og der fandtes nu ikke længere nogen plads til dem i himlen. Den store drage, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, han som bedrager hele verden, han kastes ned på jorden, og hans engle kastedes ned med ham.” (Åb 12,7-9).

Åb 12,7-9 er det mest tragiske jeg har læst i Bibelen. Hvad som skete derefter er meget betydningsfuldt, eftersom det både viser Satans karakter og Kristi karakter.

”Efter at Satan og de som faldt med ham blev udelukket fra himlen, og sidenefter forstod han at han havde tabt himlens renhed og herlighed for altid, angrede han sig og ønskede igen få adgang til himlen. Han var villig at ikke sin rette plads eller hvilken anden som helst plads, som kunne anvises ham. Men nej, himlen blev ikke udsat for denne fare. Hele himlen kunne blive ødelagt hvis Satan kom der tilbage, eftersom synden havde sin oprindelse hos ham, og han bar oprørsfrøet i sig. Både han og hans tilhængere gråt og bønfuldt om at blive taget til nåde hos Gud.” (EW, s 146).

Her tales om at han “angrede”, “græd” og ”bønfuldt”.

”Satan bævede da han så sit værk.” (SR, s 26). De privilegier han havde i himlen ville han have tilbage. ”Hans vældige kropsofbygning rystede som om det stormede. En engel fra himlen passerede. Satan kaldte på ham og bad om et sammentræf med Kristus. Dette blev tilstået ham. Han talte siden om hvorfor Guds Søn at han angrede sit oprør og ønskede at blive tage til nåde hos Gud. Han var villig til at indtage den plads som Gud forud bestemt for ham, og stod under Hans vise ledelse. Kristus græd over Satans ulykke, men talte for ham, og udtrykte dermed Guds tanke, at han aldrig kunne tages imod i himlen. Himlen skulle ikke udsættes for nogen fare. Hele himlen skulle fordærvet om han skulle få komme tilbage, eftersom synd og oprør nedstammede fra ham. oprørsfrøet fandtes fortsat inden i ham.” (SR, s 26).

Ingen engel kunne imidlertid se hvad som fandtes inden i Satan. Det var først på Golgata kors dette blev åbenbart for de ikke-faldne engle.

”Da Satan blev helt overbevist om at der ikke fandtes nogen mulighed for ham at tages til nåde hos Gud, åbenbarede han sine onde hensigter med øget had og glødende hæftighed.” (SR, s 27).

Der er stor forskel på en ydre anger (som Satan viste), som Måske ledsagedes af gråd, og på en ægte, fuldstændig overgivelse til Gud. Hvad Satan ville have tilbage var de privilegier han tabte i himlen, og denne ydre anger som Satan viste blev efterfulgt af gråd. Han var jo leder for den himmelske hærskare, men havde efter sit oprør tabt alt han havde i himlen. Han havde tabt sin fremtid. Han kunne ikke få himlens privilegier uden at have himlens karakter. Satan angrede ikke synden i sit hjerte.

Hvorfor koncentrerede Satan sig derefter om Adam og Eva?

”Hvis han (Satan) på nogen måde kunne forbedre dem (Adam og Eva) til ulydighed, skulle Gud på en måde gøre sådan at de kunne få forladelse, og så ville han selv og alle de faldne engle have ganske store chancer at sammen med Adam og Eva kunne få del i Guds nåde.” (SR, s 27).

Satan sagde til sine engle, at om Satan kunne få Adam og Eva at være ulydige mod Gud, ville Gud gøre det sådan at de kunne få forladelse, og så findes der gode muligheder at Satan og hans engle også kunne få forladelse, så at de kunne komme tilbage til himlen.

De to principper

”Han (som studerer Bibelen) bør skaffe sig kundskab om Bibelens store hovedtema, om Guds oprindelige plan for verden, om hvordan den store strid opstod og om genløsningsværket. Han bør forstå de to principper som kæmper om at få overhånd, og han bør lære at følge dem gennem historien og profetierne til deres store fuldbyrdelse. Han bør se hvordan denne strid findes overalt i menneskernes erfaringer, hvordan han i hver handling i livet selv viser den ene eller den andre af de to

modvirkende kræfter, og hvordan han – uanset om han vil det eller ikke – allerede nu afgør på hvilken side i striden han skal stå.” (Ed, s190).

Hver tanke, hver ord og hver handling viser hvilken af de to magter i den store strid som står bagved. Der findes ikke nogen neutral mark. Enten åbenbarer vi Guds principper – uselvsk kærlighed – eller så åbenbarer vi Satans principper – selvskhed. Hvis vi fatter fejlagtige beslutninger er det bedst at korrigere dem umiddelbart. Hvems side har du og jeg stille os på i den store strid?

I mere end 6000 år har Satan udsat Gud for sine anklager. Satan har altså ”sat Gud for retten” lige siden. Hele universet betragter med stor interesse udviklingen af dette drama.

Menneskenes frelse er en meget vigtig del af den store strid mellem Gud og Satan. Men det allervigtigste i denne strid er at universets beboere skal få sine spørgsmål besvarede som denne strid gav ophav til. Det allervigtigste i den store strid er universets overlevelse. Jesu død på korset var uheldigt vigtig for menneskenes frelse, men den allerstørste betydning af denne hændelse var at give universets svar på spørgsmål om Gud som Satan gav ophav til.

Skal uselvsk kærlighed vise sig at være stærkere end stolthed, selvophøjelse og selvskhed? Det er dette den store strid handler om. Uselvsk kærlighed eller selvskhed. Hvilken af Disse to veje skal universet gå? Hvilken af Disse to veje skal sejre?

”For at du (Gud) skal få ret i dine ord og blive den som vinder når man går til doms med dig.” (Rom 3,4).

”Satan har en detaljeret kundskab om de synder som han har fristet dem (Guds folk) at begå, og han fremstiller dem på den mest overdrevne måde og siger: `Skal Gud udelukke mig og mine engle fra Hans nærvær, og endda belønne Disse som har gjort sig skyldige til samme synder? Du kan ikke gøre dette, Herre, og samtidigt være retvis. Din trone kommer ikke at bestå i retfærdighed og i dom. Retfærdighed kræver at straf bekendtgøres mod dem`.” (5T, s 474).

Satan påstår at Gud er uretfærdig som udelukker Satan og hans engle fra himlen på grund af deres synder, men lader Guds folk komme til himlen trods at de gjorde sig skyldige til samme synder. Satan påstår her at Guds engle og de ikke-faldne verdener aldrig kan godkende et sådan beslutning fra Gud.

Det findes altså – kosmisk set – noget som er meget vigtigere end din og min frelse, se Rom 3,4. Skal Gud vinde, når Satan går til doms med Gud?

Korsets videre betydning

”Genløsningsplanen havde et endnu mere omfattende formål end menneskenes frelse. Det var ikke kun på grund af den anledning som Kristus kom til jorden. Han kom ikke kun til jorden for at denne lille verdens beboere skulle lære at adlyde Guds lov, ligesom den bør adlydes, men det skete for at retfærdiggøre Guds karakter overfor hele universet. Det var dette resultat af sit store offer – dens indflydelse på såvel andre verdener fornuftige væsen såvel som på menneskene – Frelseren så frem imod da han lige før sin korsfæstelse sagde: `Nu kommer der en dom over denne verden. Nu skal denne verdens fyrste kastes ud. Og da jeg er blevet ophøjet fra jorden, skal jeg drage alle til mig.` (Joh 12,31.32). Ved at Kristus døde for menneskenes frelse, skulle ikke bare himlen blive tilgængelig for menneske, uden Guds og hans Søns imødekommen af Satans oprør skulle retfærdiggøres overfor hele universet. Hans død skulle bekræfte Guds lovs evigt bindende kraft og åbenbare syndens natur og følger.

Lige fra begyndelsen havde den store strid gjaldt Guds lov. Satan havde forsøgt at bevise at Gud var uretmæssig, at hans lov var mangelfuld og at universets bedste krævede at den skulle forandres. Ved at angribe loven kæmpede han på at omstyrte dens ophavsmands autoritet. Denne strid skulle vise at de guddommelige forordninger var mangelfulde og behøvede forandres, eller om de var fuldkomne og uforanderlige." (PP, s 68, 69).

Inkarnationen og Jesu død har i første omgang at gøre med den store strid. Men, tak Gud for at vi kan blive frelste "på købet"!

Hvordan skal Gud altså forsvare sin karakter?

"Korset åbenbarer for vore træge tanker hvilken smerte som synden har forårsaget Gud lige siden dens opkomst. Hver skridt fra det rigtige, hver grim handling, hver mislykket handling hos menneskene at nå op til hans ideal forårsager ham sorg." (Ed, s 263).

Korset er Guds løsning på problemet, se Joh 12,31.32: "Nu går en dom over denne verden. Nu skal denne verdens fyrste kastes ud..." Satan blev visselig kastet ud fra himlen 4000 år før Jesu død på korset, men det var bare et spørgsmål om en "landsforvisning". Dengang tabte Satan ikke den store strid. "Och når jeg er blevet ophøjet fra jorden, skal jeg drage *alle* til mig." (v 32). "Alle" sigter her ikke bare til menneskerne, men også til Guds engle og de ikke-faldne verdener. Dette var en følge af korset. Satan "blev kastet ud" fra de ikke-faldne verdeneres sind, så at Disse fortabte al sympati for ham da han dræbte Jesus.

"Da sagde han (Jesus) til dem: 'Jeg så Satan falde ned fra himlen som et lyn.'" (Luk 10,18).

Denne begivenhed indtraf ikke i 4000 år før Jesus døde på korset, men på Golgatas kors, eftersom Satans fald fra himlen sættes i forbindelse med at Disciplene drev onde ånder ud (faldne engle), ifgl vers 17. De ikke-faldne verdener tabte altså al sympati for Satan, da han korsfæstede Jesus.

"Satan blev dog ikke udslettet der. Ikke engang englene forstod alt som den store strid omfattede. De principper som stod på spil må afsløres mere fuldstændigt. og for menneskenes skyld må Satan fortsætte med at eksistere. Menneskene såvel som engle må se forskellen mellem lysets fyrste og mørkets fyrste. Menneskene må vælge hvem hun skal tjene." (DA, s 761).

Beseglingen

Trods inkarnationen og Jesu lydighed mod Guds lov, og trods at Guds engle så at Satan dræbte Jesus og at kærligheden her stod som modsætning mod hadet, forstod Guds engle altså ikke alt hvad den store strid omfattede. Hvis forsoningen virkelig afsluttedes på korset skulle alt være forbi den gang, for 2000 år siden. Jesu offerdød fuldbyrdedes visselig på korset, men forsoningen afsluttes ikke på korset. Der fandtes fortsat nogen ting som endnu skulle forstås mere fuldstændigt. og dette leder os frem til vor egen tid.

I Bibelen fremgår det tydeligt at der ikke findes nogen ting som er så vigtig som at Guds rygte renses og at Hans navn æres. Dette fremgår tydeligt i Åb 7,1-3 (som rammende beskriver situationen i verden i dag), hvor vi kan læse at Guds sidste levning må tegnes med segl på sine pander inden Jesus kommer tilbage. De skal rense Guds rygte og ære Hans navn, og dette er det vigtigste i deres liv.

"Siden så jeg fire engle stå ved jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, så at ingen vind skulle blæse over jorden eller over havet eller mod noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl. Og han råbte med høj røst til de fire engle som havde fået

magt til at skade jorden og havet og sagde: `Skad ikke jorden eller havet eller træerne førend vi har markeret vor Guds tjenere med segl på deres pander`.” (Åb 7,1-3).

De skal få Lammets og Faderens navn skrevet på deres pander, hvilket viser at de afbilleder Guds karakter, se Åb 14,1; 2 Mos 33,18-34,7. ”I deres mund har der ikke fundet nogen løgn. De er pletfrie” (Åb 14,5).

Hvorfor holder Gud Disse vinde med blandt andet terror og ødelæggelse tilbage? Jo, fordi at Guds folk ikke er rede. Inden Guds folk går ud med Guds sidste budskab med høj røst (Åb 14,6-12, 18,1-6) må Guds folk være fuldstændig forvandlede til Guds afbillede, så at de er troværdige når hele menneskeheden skal høre dette budskab. Jordens befolkning skal da tvinges til at tage endelig stillning, lige før Jesu genkomst.

Når Gud sætter sit segl på sit folks pander, vil Han dermed sige at de er fuldstændig forvandlede til Hans afbillede. De gør Ham ikke længere skamfuld. Deres liv stemmer overens med indholdet i det evangelium de forkynder. De har fået det segl som viser at Gud godkender dem. Men hvad er det da for et segl som gør Satan så vred?

”Så snart Guds folk har fået seglet på sine pander – er det ikke et segl eller mærke som kan ses, men en forankring i sandheden, såvel intellektuelt som åndeligt, så at de ikke kan rokkes – så snart Guds folk har fået seglet og dermed er forberedte på rystelsen, da skal den komme.” (Maranatha, s 200).

Der kræves altså en forståelse af sandheden (”intellektuel”), men der kræves også en ”åndelig” forankring – dvs fuldstændig overgivelse til Gud. Og beseglingen sker så snart Satans anklager mod Guds folk for de synder de begået er blevet modbeviste i den undersøgende dom. Denne dom renser da helt Gud fra Satans anklager for Guds folks synder eftersom Guds folk, gennem Jesu blod, af hjertet angrede, bekendte og fik forladelse for sine synder samt endog sejret over dem alle. Gud tager ingen vilkårlig til himlen.

Så snart Guds folk er blevet beseglet – når de overvinder samtlige synder i deres liv – udgydes de syv sidste plager og Jesus kommer tilbage. Beseglingen af Guds folk er altså sikrere tegn på Jesu genkomst end såvel pavens som den kristne koalitions aktiviteter. Satan kan ikke stoppe denne bevægelse (de 144 000) når den er godt begyndt. Derfor forsøger han at stoppe den *inden* den har begyndt. Det gør han blandt andet ved at tilbyde falske evangelier:

1) Loven er god. Lad os elske loven. Lad os sætte lovens krav så højt at intet menneske kan adlyde loven. Den er ren, hellig og retfærdig. Intet menneske kan adlyde den. Men det behøver vi ikke at bekymre os over. Jesus adlød loven i vort sted. Han viste at vi ikke kan adlyde den.

2) Vi kan ikke adlyde loven, eftersom vi er født i synd. Vor faldne natur er synd og derfor findes der intet håb om at overvinde synden før Jesu genkomst. Men det gør ingenting, så længe vi sørger over vore synder. Gud ser på Jesu lydighed, ikke på vor. Og Hans lydighed regnes os til retfærdighed. Var ikke urolige.

3) Forsøg ikke at adlyde loven, for så er du en legalist. Det vigtigste er at have et nært forhold til Jesus.

Naturligvis findes der en del sandhed i Disse tre evangelier. Men når vi hører at det egentlig er umuligt eller unødvendigt at overvinde synden, er det vigtigt at forstå at der er nogen anden end Gud som står bagved Disse evangelier. Johannes kalder dem for Babylons vin. Hvor lang bort fra Babylon er vi kommet?

Satans anklager mod Guds lov modbevises endegyldigt

Satan hader Guds evangelium, eftersom det har til hensigt at gendanne Guds karakter i menneskene. Satan bliver rasende når vi gennemskuer hans evangelium. Når nogen tror på et evangelium som indebærer at Kristi retfærdighed regnes os til gode gennem troen, men samtidig påstår at dette evangelium ikke fuldstændigt forvandler vore hjerter, så er dette evangelium den yderste form for legalisme.

Kan nogen forestille sig hvordan det skal blive når mænd og kvinder opstår i den anden opstandelse og råber til deres pastorer og lærere: ”I sagde til os at det vigtigste var forladelsen gennem Jesu død på korset og at karakterforvandling ikke var så vigtig. I sagde at Jesu lydighed tilregnedes os og at vor lydighed ikke var vigtig for vor frelse. Og se nu var vi jer! I sagde at tro plus ingenting (gerninger) var det som gjorde at vi undgik legalisme. Og se nu var vi jer! I sagde at Ellen White ikke var nogen autoritet i teologiske spørgsmål. Og se nu var vi jer!

De gode nyheder er at Jesus Kristus forvandler mennesker fuldstændig til karakteren, så at Gud kan sætte sit segl på deres pander. Det er samme frelsende tro som afholdt Jesus fra at synde. Lad os ikke acceptere et ufuldstændigt, falskt, evangelium fra Babylon! Hele himlen venter på at se Guds sidste levning forvandlet helt og holdent gennem Guds fuldstændige evangelium, inden denne planet bliver et ”galested”.

Vi behøver en holdningsændring ibland os. Og hvad denne holdningsændring går ud på fremgår af MH, s 476, 477: ”Herren har ingen plads i sit værk for dem som har et større ønske for at vinde kronen end at bære korset. Han vil have mennesker som det er mere inderligt magtpåliggende at gøre sin pligt end at tage imod belønning – mennesker som det er mere magtpåliggende at følge principper end at blive forfremmede” (MH, s 476, 477).

Vi er ikke først og fremmest kristne for at komme til himlen. Dette vor selvskhed. Det er dette som er Satans problem. ”Mange tager imod evangeliet som en måde at slippe for at hellere lidelse end som en befrielse fra synden” (COL, s 47).

Lad os ikke glemme at Satan vil få himlens privilegier, uden at få den karakter som kræves for at komme til himlen. Hvad vælger vi? Skal vi vælge himlens karakter, selvom der ikke fandtes nogen himmel? Det er centrale spørgsmål. Vælger vi evangeliet for at slippe for lidelse eller for at sejre over synden?

Vi behøver at tænke mere på hvordan en fuldstændig forvandlet karakter forsvare Gud end på at blive frelst. Hvis vi i første omgang tænker på at forsvare Gud bliver det lettere at få svar på spørgsmål som: Skal jeg deltage i dette, skal jeg gøre dette, skal jeg lytte på eller se på dette? Vi bør i første omgang tænke på at vor karakter forsvare Gud, så at vi kan få Guds segl på vore pander – så at Han kan vinde den store strid. Vi tænker for meget på vor egen lykke og vor egen frelse.

Jer 50,20 skal opfyldes fuldstændigt på Guds folk: ”I de dage og på den tid, siger Herren, skal man søge efter Israels misgerning, og den skal ikke mere være til, og efter Judas synder, og de skal ikke mere findes.”

”For at kunne ødelægge synden og dens følger gav Han verden den Han elskede mest, og Han har givet os kraft at, gennem samarbejde med Ham, afslutte denne elendighed.” (Ed , 264).

Dette kunne være sket for 100 år siden. Det kan ske i dag. Det viser hvor vigtige vi er i Guds plan. Satan ved det også. Vi ved at Jesus aldrig syndede. Men spørgsmål står tilbage: Kan mennesker som har syndet det halve af dit liv, leve uden at synde efter at de omvendt sig? "Satan forklarede at det var umuligt for Adams sønner og døtre at adlyde Guds lov [Adams sønner og døtre er Kain, Abel og de som følger derefter, dvs også os] og anklagede derfor Gud for mangel på vished og kærlighed. Hvis ikke de kunne adlyde loven var det en fejl hos den som udfærdigede loven." (Signs of the Times, 16 jan, 1896, Ellen White).

"Hele himlen venter på at vi skal forsvare Guds lov" (R&H, 16 april, 1901, Ellen White).

"Medens (de sju sidste) plager falder føres den levende buk bort. Han (den levende bukken) kæmper voldsomt for at komme væk, men han holdes fast af den hånd som leder ham." (Spalding and Magan Collection, s 2, Ellen White). Satan "kæmper voldsomt for at komme væk" *symboliserer Satans forsøg på at få os at synde efter at nådens dør er lukket*. Dette er Satans eneste mulighed for at "komme væk". "Hvis det skulle lykkes ham at komme væk, ville hele Israel dø." (samme kilde).

"Israel" sigter ikke bare til dig og mig, men til Guds børn til alle tider, eftersom Gud skulle tabe den store strid om bukken lykkes at komme væk (dvs om Satan kan få nogen af Guds folk til at synde siden nådens dør lukkes). Da skulle Satan vinde.

"Jeg så at der skulle gå tid med at lede bukken bort til glemslens land efter det at synderne placeres på hans hoved" (samme kilde). Der kommer at gå lidt tid med at vise hvem som har ret og hvem som har begået fejl.

Den store strid afsluttes efter de 1000 år

Efter de tusinde år, når Satan og hans efterfølgere omringer det himmelske Jerusalem (Åb 20,9) som kom ned på jorden, er "ærkebedrageren blevet fuldstændig afsløret. De som har forenet sig med ham ser at deres sag har mislykket totalt... Han er genstand for universel afsky.

Satan ser at hans frivillige oprør har gjort ham uegnet til himlen. Han har anvendt sine kræfter til at føre krig mod Gud. Renheden, freden og harmonien i himlen skulle være den værste form for tortur for ham. Hans anklager mod Gud for Hans nåd og retfærdighed er nu fortiet. De bebrejdelser som han anstrengte sig for at sende mod Jehova hviler nu helt og holdent på ham selv. og nu falder Satan ned og erkender retfærdigheden i dommen over ham." (Maranatha, s 345).

Satan skal en gang åbnet overfor alle, når alting en gang skal blive afsløret og åbenbart for universets beboere, tvinges til at erkende at Gud havde ret og Satan uret i den store strid. Og Gud bruger i stor udstrækning enkle redskaber i denne strid. "Men det som er dåragtigt for verden har Gud udvalgt for at lade de vise stå der med skam. Og det som er svagt for verden har Gud udvalgt for at lade det stærke stå der med skam. Og det som for verden er uanseeligt og foragtet har Gud udvalgt – ja, det som ingenting er – for at han skulle gøre det som noget er, til intet." (1 Kor 1,27. 28).

"Satan ser at hans frivillige oprør har gjort ham uegnet til himlen" (Maranatha, s 345).

"For at alle knæ skal bøje sig i Jesu navn, i himlen og på jorden og under jorden, og for at alle tunger skal bekende at Jesus Kristus er Herre, Gud, Faderen til ære." (Fil 2,10. 11).

"Hver mund kommer at blive fortie, og alle skarer som sluttet sig til oprøret skal blive målløse... Hele universet skal blive vidner til syndens natur og dets resultat. Og dets fuldstændige tilintetgørelse, hvilket i begyndelsen skulle have forårsaget frugten hos engle og vanæret Gud, vil nu at forsvare Hans kærlighed og befæste Hans ære overfor universet... Ondskab skal aldrig mere åbenbare sig. Guds Ord siger: 'Ulykke skal ikke opstå en anden gang' (Nahum 1,9)." (Faith I Live By, s 71).

Den store strid skal afsluttes når Guds ære skal forsvares fuldstændigt overfor universets beboere. Og for at dette skal kunne ske må Guds karakter afbilledes fuldstændigt i Hans folk.

”Selv Guds afbillede skal gengives i menneskene. Guds ære, Kristi ære, er knyttet fuldstændigt til Hans folks karakter.” (DA, s 671).

”Kristi ære må blive fuldstændig ved at Hans udvalgte folks karakter fuldkommes.” (Signs of the Times, 25 november, 1897, Ellen White).

Forkortelser

AA	=	The Acts of the Apostles
AG	=	God's Amazing Grace
AH	=	The Adventist Home
CD	=	Counsels on Diet and Foods
CG	=	Child Guidance
CT	=	Counsels to Parents, Teachers and Students
COL	=	Christ's Object Lessons
DA	=	The Desire of Ages
Ed	=	Education
Ev	=	Evangelism
EW	=	Early Writings
FE	=	Fundamentals of Christian Education
FLB	=	The Faith I Live By
FW	=	Faith and Works
GC	=	The Great Controversy
GW	=	Gospel Workers
HP	=	Ind Heavenly Place
KJV	=	King James Version
MB	=	Thoughts from the Mount of Blessing
MH	=	Ministry of Healing
ML	=	My Life Today
MYP	=	Messages to Young People
OHC	=	Our High Calling
PK	=	Prophets and Kings
R&H	=	Review and Herald
SC	=	Steps to Christ
SD	=	Sons and Daughters of God
SG	=	Spiritual Gifts, band 1-4
SL	=	The Sanctified Life
SM	=	Selected Messages, band 1-3
ST	=	The Signs of the Times
T	=	Testimonies for the Church, band 1-9
TDG	=	This Day With God
TMK	=	That I may Know Him
TM	=	Testimonies to Ministers
VTK	=	vejen til Kristus